

Žalmy

Antifony a rytmy byly vytvořeny
Komunitou Sant'Egidio

Žalm 1

Blaze tomu, kdo naslouchá slovu Pána.

- = ¹ Šťasten, kdo nechodí, jak bezbožní mu radí, †
na cestu hříšníků kdo nestoupá
a neseďává v kruhu rouhačů;
- ² kdo naopak se těší ze zákona Páně
a dnem i nocí o něm přemítá.
- ³ Je jako strom při živých vodách zasazený,
ovoce nese správně ve svůj čas
– a jeho listí nikdy nezvadá;
cokoli počne, všechno se mu daří.
- ⁴ Ne tak je s bezbožnými, naprosto ne tak:
ti jsou jak pleva unášená větrem.
- ⁵ Bezbožní proto neobstojí na soudu
a hříšní v shromáždění spravedlivých.
- ⁶ Vždyť cestu spravedlivých střeží Pán,
zlá cesta hříšných vede do záhuby.

Žalm 2

Blaze člověku, který doufá v Pána.

- ¹ Proč se bouří kmeny pohanů,
národy proč snují marné plány?
- = ² K boji povstávají králové, †
smlouvají se vládci proti Pánu,
proti jeho pomazanému.
- ³ „Zpřetrhejme jejich okovy,
shodme ze sebe ta jejich pouta!“
- ⁴ Směje se jim na nebesích Pán,
úsměšek má pro ně na svém trůnu.

- ⁵ Potom k nim však s hněvem promluví,
vyděsí je ve svém **rozhořčení**;
- ⁶ „Já jsem svého krále dosadil
na Siónu, na své **svaté** hoře!“
- = ⁷ Rozhodnutí Páně rozhlásím. †
Takto ke mně promluvil můj Pán:
„Tys můj syn, já dnes jsem **tebe** zplodil.
- ⁸ Požádej, a národy ti dám,
zemi budeš vlastnit **do** všech končin.
- ⁹ Povládněš jim prutem železným,
jako z hlíny džbán je **můžeš** rozbít!“
- ¹⁰ Proto, králové, už prohlédněte,
poučit se dejte, **vládci** země!
- ¹¹ V bázni služte Pánu, vzývejte ho,
skloňte se a s chvěním **se** mu vzdejte,
- = ¹² ať vás v rozhorlení nezahubí; †
neboť zakrátko už vzplane hněvem.
Blaze těm, kdo **důvěřují** v něho!

Žalm 3

Ty, Pane, jsi můj pevný štít a pozvedáš mou hlavu.

- ² Pane, kolik je mých nepřátel,
kolik je těch, kdo **proti** mně strojí!
- ³ Kolik těch, kdo o mně říkají:
„Toho ani Bůh už **nezachrání!**“
- ⁴ Ty však, Pane, jsi můj pevný štít,
jsi má chlouba, pozvedáš mou hlavu!
- ⁵ Hlasitě jsem volal k svému Pánu,
vyslyšel mě ze své **svaté** hory.

- ⁶ Klidně uléhám a klidně spávám,
klidně vstávám, neboť Pán mě chrání.
- ⁷ Ani tisíců se nezaleknu,
když kol dokola mě obkličují.
- = ⁸ Povstaň, Pane, zachraň mě, můj Bože! †
Vždy mým protivníkům rozbíls tváře
a všem zlým jsi povyrázel zuby.
- ⁹ Jenom u Pána je jistá spása,
sešli svému lidu požehnání!

Žalm 4

- Pane, ukaž nám svou jasnou tvář.
- = ² Slyš mě, když volám, Bože, moje spásu, †
tys mi dal vždy v mé tísní volný prostor;
smiluj se nade mnou, mé prosby slyš!
 - ³ Jak dlouho, lidé, chcete čest mou deptat?
Chytat se klamu, následovat lež?
 - ⁴ Vězte, že Pán svým věrným koná divy:
Pán uslyší, když k němu zavolám.
 - ⁵ Proto se zachvějte a nehřešte již,
v lůžku to uvažte a ztište se.
 - ⁶ Jen obětujte Pánu náležitě
a na něj složte všechnu důvěru.
 - ⁷ Říkají: „Kdopak nám dá poznat blaho?“
Ty, Pane, ukaž nám svou jasnou tvář!
 - ⁸ Víc radosti to mému srdci dodá,
než mají oni z hojné úrody.
 - ⁹ Pokojně ulehnu a klidně usnu,
vždyť ty dbáš, Pane, o mé bezpečí.

Žalm 5

Slyš, Pane, mou hlasitou prosbu.

– ² Slyš moje slova, Pane
a přihlédni k mým vzdechům,

– ³ dbej hlasité mé prosby,
můj králi a můj Bože!

= ⁴ K tobě se modlím, Pane, †
zrána už hlas můj slyšíš,
zrána tě vzývám a čekám.

– ⁵ Ty nejsi Bůh, jenž má nepravost v lásce,
pro zlého u tebe místa není,

– ⁶ zpupný před tebou neobstojí,
původce zla ty nenávidíš,

= ⁷ přivádíš do zkázy všechny lháře, †
od vražedníka a člověka lstného
Pán se odvrací s ošklivostí.

– ⁸ Já však pro tvou nesmírnou milost
mohu vstoupit do tvého domu;

– před tvou svatyní na tvář padnu
v bázni a úctě k tobě, můj Pane!

= ⁹ Veď mě, Pane, svou spravedlností †
navzdory všem mým nepřátelům,
urovej přede mnou cestu k tobě!

– ¹⁰ Vždyť v jejich ústech pravdy není,
jejich srdce je zkaženost sama,

– hrdla jejich jsou zející hroby,
jazyky lstiví pochlebníci.

[– ¹¹ Ať za to dojdou odplaty, Bože,
ať padnou sami do vlastních tenat!

– Vyžeň je pro jejich zločiny mnohé,
neboť se vzpouzejí proti tobě.]

- ¹² Ať se však veselí všichni tví věrní,
v důvěře k tobě ať já**sají** stále!
- Ochraňuj všechny, kdo ctí tvé jméno,
aby ti vzdávali věčnou chválu!
- ¹³ Ty, Pane, žehnáš spravedlivému,
milostí svou jak štítem ho kryješ.

Žalm 6

Zachraň mě, Pane, pro své slitování.

- ² Nekárej mě, Pane, ve svém hněvu,
v rozhorlení svém mě netrestej!
- ³ Nade mnou se smiluj, Pane, chřadnu,
uzdrav mě, jsem z hloubi otřesen.
- ⁴ Na dno roztřesena je má duše -
jak chceš, Pane, dlouho otálet?
- ⁵ Vrať se opět, Pane, vysvobod mě,
pro své slitování zachraň mě!
- ⁶ Z mrtvých nikdo už tě nevzpomene;
kdo by v podsvětí tě velebil?
- ⁷ Už jsem vysílen svým naříkáním, †
každou noc jen pláčem lože skrápím,
slzami své lůžko promáčím.
- ⁸ Oko mé je hořem zakaleno,
stárnu z tolika svých nepřátel.
- ⁹ Pryč ode mne všichni, kdo mi křivdí!
Neboť Pán mé nářky uslyšel;
- ¹⁰ uslyšel Pán volání mé prosby,
vyslyšel Pán moji modlitbu.
- ¹¹ Ať se poděsí mí nepřátelé,
ať se s hanbou kvapně odklidí!

Žalm 7

Povstaň, Pane, a zjednej mi spravedlnost.

- ² Pane a Bože můj, já jenom v tebe doufám,
zachraň mě, vysvobod' od mého stíhatele!
- ³ Ať jako lýtý lev mi neuloupí život
a nerozsápe mě, když ochrany bych neměl.
- ⁴ Pane a Bože můj, jestliže já jsem vinen,
že na mých rukou lpí snad nepravost a špatnost,
- ⁵ že svému příteli jsem učinil co zlého,
či těm, kdo tisklí mě, jsem také splácel křivdou:
- ⁶ pak ať můj nepřítel mě dostihne a zdrtí,
můj život zašlápne a hodí v prach mou čest!
- ⁷ Vstaň, Pane, rozhněván, stůj při mně na soudu
a zaraz běsnění mých utiskovatelů!
- ⁸ Ať šiky národů se skupí kolem tebe,
ty na výsosti pak nad nimi zasedni:
- ⁹ Pán soudí národy! - Sud', Pane, i mou při,
hled' na mou nevinu a zas mi zjednej právo.
- ¹⁰ Znič zlobu ničemů, chraň spravedlivého,
ty, spravedlivý Bůh, znáš lidská srdce do dna.
- ¹¹ Bůh je můj štít, on chrání ty,
kdo mají srdce upřímné.
- ¹² Bůh spravedlivý soudce jest,
Bůh může ztrestat každým dnem.
- ¹³ Když opět hříšník brousí meč
a míří lukem napjatým,
- ¹⁴ sám na sebe tím chystá zbraň
a brousí šípy ohnivé.
- ¹⁵ Jen pohled' na něj: počal zlo,
těhotný zlobou zrodí lest.

- ¹⁶ Past vykopal a vyhloubil,
však do své **jámy** padne sám.
- ¹⁷ Narazí hlavou o svůj hřích,
o zločin **lebku** roztřítí.
- ¹⁸ Já však chci Pána velebit,
že **spravedlivě** řídí svět,
- a hrát a zpívat chvalozpěv
na jméno Pána, **Nejvyššího!**

Žalm 8

Podivuhodné je po celé zemi tvé jméno, Pane.

- = ² Pane, náš vladaři, †
podivuhodné je po celé zemi tvé jméno,
velebnost svou jsi rozestřel po **celém** nebi!
- = ³ Navzdory odpůrcům †
již v ústech dětí a batolat zjednal sis chválu,
že musí zmlknout, kdo zná jen **záští** a pomstu.
- ⁴ Hledím-li na tvá nebesa, dílo tvých prstů,
anebo na měsíc, na hvězdy, jak **jsi** je stvořil:
- ⁵ co tu je člověk - a přesto na něho myslíš! -
co tu je smrtelník - přesto se o **něho** staráš!
- ⁶ Učinil jsi ho jen o málo menším, než andělé jsou,
ověnčil jsi ho **slávou** a ctí;
- ⁷ jeho jsi učinil vládcem nad dílem rukou svých,
všechno mu k **nohám** položil:
- ⁸ ovce a dobytek všechen
a navíc **i** polní zvěř,
- ⁹ na nebi ptáky a v moři ryby a vůbec vše,
co jen se hemží **stezkami** vod.
- ¹⁰ Pane, náš vladaři,
podivuhodné je po celé **zemi** tvé jméno.

Žalm 9

Pán nezapomíná na ubožáka.

- ² Chci tě chválit, Pane, z celého svého srdce,
vyprávět chci o všech tvých podivuhodných
skutcích.
- ³ Radovat se budu, s jásotem tebe vzývat,
hrát a zpívat budu, Nejvyšší, pro tvé jméno,
- ⁴ protože se stáhli mí nepřátelé zpátky,
zhroutili se všichni, zanikli před tvou tvář.
- ⁵ Vždyť ty sám ses ujal mé pře a mého práva,
zasedl jsi na trůn k spravedlivému soudu,
- ⁶ pohany jsi srazil a bezbožníky potřel,
navždy a na věčné věky vyhladil jejich jméno.
- ⁷ Zemdleli nepřátelé, v záhubu navěky padli,
vylidnils jejich města, památka jejich zašla.
- ⁸ Pán zato bude trůnit věčně,
k soudu si postavil svůj stolec.
- ⁹ Svět bude soudit spravedlivě,
rozsudek vyřkne nad národy.
- ¹⁰ Pán bude útočištěm slabých,
útulkem jejich v době bíd.
- ¹¹ A budou v tebe důvěřovat
ti, kdo se znají k tvému jménu,
– neboť kdo tebe hledá, Pane,
toho ty v nouzi neopustíš.
- ¹² Hrejte Pánu, jenž sídlí na Sióně,
mezi národy zvěstujte jeho skutky!
- ¹³ Mstitel krve, on ubohé má v mysli,
nikdy nezapomíná jejich nářků.

- = ¹⁴ Smiluj se nade mnou, Pane, †
shlédni na moji bídu, co snáším od nepřátel,
vyved' mě **od** bran smrti!
- = ¹⁵ Ať všechnu chválu tvou zpívám †
v branách siónské dcery
a nad tvou **po**mocí jásám.
- ¹⁶ Propadli pohané do jam, které kopali jiným,
sami se lapili nohou do léčky, **kte**rou kladli.
- ¹⁷ Tak se Pán projevil soudem:
neboť se polapil hříšník do díla **vlast**ních rukou.
- ¹⁸ Do podsvětí ať se propadnou hříšní
s pohany, kteří na Boha **zapomín**ají,
- ¹⁹ ubožák nepadne ve věčné zapomenutí,
naděje nuzných nadobro **nezaj**de nikdy.
- ²⁰ Povstaň, Pane, ať pyšně nejásá člověk,
před tvou tváří ať jdou pohané na soud!
- ²¹ Uvrhni na ně, Pane, třesavku hrůzy,
ať zvedí národy pohanů, že **jsou** jen lidé.

Žalm 10

Pane, ty vidíš strasti a muka.

- ¹ Proč jsi, Pane, tak daleko od nás,
proč se skrýváš za **čas**ů tísně?
- ² Hříšný tu zpupně chudáka mučí,
že padá do nástrah, **kte**ré mu schystal.
- ³ Hříšník se ještě svou chtivostí chlubí,
loupí a rouhá se, pohrdá Pánem.
- ⁴ Svévolník v duchu pyšně si říká:
„Netrestá - není Bůh!“ **Tak**to on smýšlí.

- = ⁵ Jemu se povede vždycky, co páchá, †
na tvůj soud zdaleka nepomýšlí
a svým odpůrcům jenom se šklebí.
- ⁶ V duchu si říká: „Já neklesnu nikdy,
od rodu k rodu mě neštěstí mine.“
- ⁷ Ústa má plná klamu a křivdy,
na jazyku jen trýzeň a hoře.
- = ⁸ Za humny sedá na číhané, †
úkradkem vraždí nevinného,
očima slídí po chudáku.
- = ⁹ V úkrytu číhá jak šelma v houští, †
číhá, jak lapit ubožáka;
lapí ho, vtáhne do své sítě.
- ¹⁰ Shýbá se, krčí, po zemi plazí,
slabí tak padají do jeho moci.
- ¹¹ V duchu si říká: „Bůh o tom neví,
odvrátil tvář, nic nemůže vidět.“
- ¹² Vstaň, Pane! Bože, pozvedni ruku!
Nezapomínej na ubožáky!
- ¹³ Cožpak smí bezbožník pohrdat Bohem,
říkat si: „Však ty nepotrestáš - “?
- ¹⁴ Ty sám však vidíš strasti a muka,
hledíš, jak rukou svou se jich ujmout.
- Na tebe vždy se spoléhá slabý,
ty jsi pomocník osiřelých.
- ¹⁵ Rámě přeraz hříšnému lotru,
potrestej špatnost, ať nadobro zajde!
- ¹⁶ Pán je králem na věky věků,
vymizí pohané z jeho země.
- ¹⁷ Touhu ubohých vyslyšels, Pane,
v srdci je sílíš a sluchu jim přeješ,
- ¹⁸ sirotkům, stíhaným zjednáváš právo.
Člověk z hlíny už nesmí nás děsit!

Žalm 11

K tobě se utíkám, Pane.

- ¹ K Pánu se utíkám! Jak smíte říkat:
„Raději do hor **u**leť jako pták.
- = ² Hle, hříšníci už napínají luky, †
už přikládají na třetivu šíp,
střílejí ve tmě **p**roti poctivým.
- ³ Jestliže základy jsou otřeseny,
co spravedlivý **t**ady dokáže?“
- ⁴ Pán však, ten sídlí ve svém svatém chrámě,
jeho trůn je **n**a nebesích,
– jeho oči hledí dolů,
jeho zrak nás **l**idi zkoumá.
- = ⁵ Pán zkouší bezbožné i spravedlivé: †
kdo lne k násilí a křivdě,
toho z duše **n**enávidí.
- ⁶ Ať na hříšné dští uhlíky a síru,
žhavý vítr **j**im dá v úděl!
- = ⁷ Protože Pán je v skutku spravedlivý, †
rád má spravedlivé skutky;
zbožní **s**patří jeho tvář.

Žalm 12

Tvé slovo, Pane, osvěcuje náš život.

- ² Pomož, Pane! Málo, stále míň je zbožných,
věrnost mezi lidmi už **s**e ztratila.
- ³ Jeden druhého tu slovem obelhává,
mluví klamným rtem a **s**rdcem dvojským.
- ⁴ Kéž Pán zahubí ta všechna lživá ústa,
jazyky, co mluví op**o**vážlivě,

- ⁵ ty, co říkají: „Svým jazykem jsme mocní!
V našich ústech síla, kdo **je** nad námi?“
- = ⁶ Utištění slabí, nařikají chudí; †
proto praví Pán: „A nyní povstanu,
opovrženému spásu přinesu!“
- ⁷ Každé slovo Páně, to je slovo ryzí,
čisté stříbro prošlé **žářem** sedmerým.
- ⁸ Ty jsi, Pane, při nás, ty nás ochraňuješ,
před tím plemenem nás **navždy** zachráníš,
- ⁹ i když bezbožníci pyšně vykračují
a když mají vrch vždy jen **ti** nejhorší.

Žalm 13

Jak dlouho ještě, Pane, chceš mi ukrývat svou tvář.

- ² Jak dlouho, Pane, chceš mne zapomínat?
Navždy?
Jak dlouho ještě chceš mi **ukrývat** svou tvář?
- = ³ Jak dlouho ještě mám se v hloubi duše trápit, †
jak dlouho den co den se hořem v srdci hrýzt?
Jak dlouho nepřítel se nade mn**ou** má pyšnit?
- ⁴ Shlédni sem, slyš mě, slyš, můj Pane, Bože můj!
Oči mi rozjasni, ať ne**usnu** až k smrti!
- ⁵ Ať nesmí trýznitel se chlubit: „Už ho mám!“
Ať nezajásají odpůrci **nad** mým pádem!
- = ⁶ Vždyť já se spoléhám jen na tvé slitování! †
Ať nad tvou pomocí mé srdce zaplesá!
Za všechno dobro pak já **Pánu** chvály vzdám.

Žalm 14

Hledejte Pána a budete spaseni.

- = ¹ Říká si bláhový: „Není Boha!“ †
Zkažení jsou a hnusně si vedou,
nikdo už není, kdo **k**onal by dobro.
- ² Pán hledí z nebes na lidské syny,
zda je kdo moudrý a **h**ledá Boha.
- ³ Všichni jsou zbloudilí, zkažení vesměs,
nikdo už, nikdo z nich **n**ek**o**ná dobro.
- = ⁴ Nepřijdou k rozumu, kdo pášou křivdy, †
kdo můj lid hltají jako kus chleba?
Nemají v úctě jméno Páně;
- ⁵ přesto se jednou roztřesou strachy:
Bůh stojí při lidu **s**pravedlivém!
- ⁶ Chudáku chcete záměry hatit,
Pán je však jeho **ú**točištěm.
- = ⁷ Kdo ze Siónu Izrael spasí? †
Až Pán změní osud svého lidu,
zajásá Jákob, zaraduje **s**e Izrael.

Žalm 15

Učiň nás, Pane, tobě blízkými.

- ¹ Kdo, Pane, smí v tvém stanu dlít,
přebývat na tvé **s**vaté hoře?
- ² Kdo životem jde bez poskvrn,
je řádný, upřímn**é**ho srdce;
- = ³ kdo neukřivdí jazykem, †
bližnímu svému neublízí,
sousedu svého **n**ehanobí;

- ⁴ kdo bohaprázdným pohrdá,
zato si váží **bo**habojných;
- = ⁵ kdo, i když ztrácí, drží slib, †
svých peněz neužívá k lichvě
a proti zájmům **ne**vinného
- ničím se nedá podplatit.
Kdo žije tak, je **pro**vždy pevný.

Žalm 16

Pane, jenom tys mé blaho.

- ¹ Zachovej mě, Bože, doufám v tebe.
² Říkám Pánu: „Jenom **tys** mé blaho!“
- ³ Na nic nejsou všichni bozi země,
ať je slaví **je**jich ctitelé,
- = ⁴ ať si svoje modly rozmnožují! †
Nepodám jim oběť krvavou,
nikdy jejich **jmé**na nevyřknu!
- ⁵ Pán je vše, co mám, on je můj úděl.
Osud můj máš v **ru**kou jenom ty!
- ⁶ V zemi překrásné já mám svůj podíl,
zhloubi blaží mě **mé** dědictví.
- ⁷ Dobrořečím Pánu, že mi radí,
že mi k srdci **mlu**ví za noci.
- ⁸ Upínám své oči stále k Pánu;
je-li při mně, nez**a**kolísám.
- ⁹ Srdce mé se těší, duše jása,
ba i tělo **tr**vá v bezpečí.
- = ¹⁰ Nezanecháš v podsvětí mou duši, †
nedopustíš, aby měl tvůj věrný
v temnou řši **mrt**vých pohlízet.

- = ¹¹ Stezku života mi ukazuješ: †
naplněnou radost před tvou tváří,
po tvé pravici **slast** navěky.

Žalm 17

V bezpečí mě ukryj pod svá křídla, Bože.

- ¹ Slyš, Pane, Spravedlivý, slyš můj hlas,
vyslyš mou prosbu ze rtů, které nelhou!
- ² Jen od tebe ať vyjde rozsudek,
tvé oči samy vidí, **co** je právo.
- = ³ Kdybys mé srdce zkoušel za noci, †
zkoumal mě do dna, ohněm třibil mě,
nepravost žádnou na mně **nenalezneš**.
- ⁴ Má ústa nehřeší, jak bývá zvyk,
já jenom podle slov z tvých rtů se řídím.
- ⁵ Já kráčím po cestě tvých zákonů,
má noha na tvé stezce **nekolísá**.
- ⁶ Já k tobě volám, Bože, vyslyš mě!
Sluch ke mně nakloň, vyslechni mé slovo!
- = ⁷ Učiň mi, Pane, div své milosti, †
zachraň ty, kdo se k tobě utíkají,
před těmi, kdo se vzpouzejí tvé ruce!
- ⁸ Jak zřítelnici v oku mém mě střež
a v bezpečí mě ukryj **pod** svá křídla
- ⁹ před bezbožníky, co mě skličují,
před nepřáteli, co mě **krutě** tísní.
- ¹⁰ Jest jejich srdce tukem zarostlé
a ústa mají plna **zpupných** řečí.
- ¹¹ Číhají na mne, obstupují mne,
očima měří, jak mě **svalit** na zem;
- ¹² jako když lev se chystá na kořist,
nebo lví mládě, které **číhá** vskrytu.

- ¹³ Povstaň už, Pane, sraz ho, hříšníka,
svým mečem chraň můj život př**e**d rouhačem!
- ¹⁴ Svou rukou, Pane, chraň mě před lidmi!
Ať jejich život vezme bídný konec!
- = Tím, cos jim přisoudil, jim naplň břich, †
ať mají dost i jejich synové
a ještě zbytky nech**a**jí svým dětem!
- ¹⁵ Já spravedlivý spatřím však tvou tvář;
až procitnu, tvůj zjev mě bu**d**e sytit.

Žalm 18

Vzdávám ti díky, Pane, že jsi mě vysvobodil od zla.

- ² S láskou tě vyznávám, Pane, má sílo!
³ Pane, má skálo, má tvr**z**i, má spáso,
- ty jsi můj Bůh, můj hrad, kde se skryji,
ty jsi můj štít a záchra**n**a moje!
- ⁴ Úpěnlivě volal jsem k Pánu,
osvobodil mě **o**d nepřátel!
- ⁵ Smrtící vlny mě zalily,
příboje zkázy mě plnily děsem.
- ⁶ Osidla temnot mě ovila,
smyčky smrti se na**d**e mnou zdrhly.
- ⁷ K Pánu jsem volal v úzkostech,
k Bohu jsem křičel **o** záchranu.
- Ze svého chrámu slyšel můj hlas,
k jeho uším do**š**el můj nářek.
- = ⁸ A tu se zachvěla, pohnula zem, †
v základech hor se zakolísala,
jak ve svém hněvu jí **o**trásal Pán.
- = ⁹ Z jeho nozder valil se dým, †
z jeho úst šlehal šíravý plamen,
řeřavé uhlíky sršely z něj.

- ¹⁰ Nachýlil nebe a sestoupil níž,
s černými mračny **p**od nohama.
- ¹¹ Na cherubovi přilétal,
na perutích **v**ichru se snášel.
- ¹² Celý se halil v temnotách,
ve stanu z tmavých **v**od a mraků.
- ¹³ Ze záře, která před ním šla,
padaly kroupy a řeřavé uhlí.
- ¹⁴ Nebesa rachotem rozehřměl Pán,
hlasem svým Nejvyšší **a**burácel.
- ¹⁵ Vysílal šípy do všech stran,
blesky **m**etal a **k**olkolem sršel.
- ¹⁶ I bylo vidět až na mořské dno,
obnažily se základy země,
- když ty jsi, Pane, zahrozil,
zadul vichřicí své **h**něvu.
- ¹⁷ Pro mne však z výšin svou pravicí sáh,
vyzdvihl mě z té záplavy vodní,
- ¹⁸ vyrval mě z rukou mých nepřátel,
z přesily mocných nená **v**istníků.
- ¹⁹ Vrhli se na mne v můj neblahý den,
Pán mi však přispěchal **n**a ochranu.
- ²⁰ Na volný prostor vyvedl mne,
zachránil, v kom našel **z**alíbení.
- ²¹ Tak pro mou nevinnost učinil Pán,
splatil mi za to, že **r**uce mám čisté;
- ²² za to, že po cestách Páně jsem šel,
od svého Boha **n**eodpadl.
- ²³ Vskutku jsem všech jeho příkazů dbal,
zákony jeho jsem **n**eodmítal.
- ²⁴ Zůstal jsem před ním bez viny,
chránil se bedlivě před **p**roviněním.

- ²⁵ Odplatil Pán mou nevinność,
neboť viděl, že **ruce** mám čisté.
- ²⁶ K věrnému, Pane, jsi věrný i ty
a s dobrým jednáš **dobrotivě**.
- ²⁷ Čistému odpálčíš čistotou,
k chytrákům však jsi **opatrný**.
- ²⁸ Tak chráníš od zhouby pokorný lid,
pohledy zpupné však **pokořuješ**.
- ²⁹ Ano, má svítilna, Pane, jsi ty.
Bůh můj mé temnoty **ozařuje**.
- ³⁰ S tebou ztékám valy a zdi,
se svým Bohem přeskočím hradby.
- = ³¹ Bůh, Boží cesta je dokonalá †
výroky Páně tříbeny v ohni,
on je štít všech, kdo v něm hledají spásu.

- ³² Vždyť kdo je Bůh než jedině Pán,
kdo nežli sám náš Bůh je skálou?
- ³³ Bůh, který silou mě opásal,
cestu mou ochránil **od** úhony.
- ³⁴ Jelení hbitost mým krokům dal,
on mi dal kráčet **po** výšinách.
- ³⁵ Ruce mé učil bojovat,
paže mé napínat kovové luky.
- = ³⁶ Svou pomoc dals mi za můj štít, †
pravice tvá mě podepírá,
silným mě činí, že **ty** jsi se mnou.
- ³⁷ Volnou cestu mým krokům jsi dal,
abych si kotník **nepodvrtl**.
- ³⁸ Nepřátele jsem dohonil,
neucouvl, až **jsem** je pobil.
- ³⁹ Tak jsem je srazil, že nevstanou víc,
zůstali ležet **u** mých nohou.

- ⁴⁰ Tys k boji silou mě opásal,
podlehnout dals mým protivníkům,
- ⁴¹ zahrals mé odpůrce na útěk,
dopřals mi za jejich záští je zničit.
- ⁴² Nadarmo křičeli o pomoc,
volali k Pánu, a nevyslyšel je.
- ⁴³ Rozdrtil jsem je na pouhý prach,
rozšlápl jako na cestě bláto.
- ⁴⁴ Tys mě vytrhl z přečetných vojsk,
tys mi dal vládu nad národy.
- Podrobil se mi i neznámý lid,
⁴⁵ poslušni jsou, jen zaslechnou o mně.
- ⁴⁶ Cizinci s bázní mi vzdávají hold,
s chvěním své hradby opouštějí.
- ⁴⁷ Pán žije! Chvála bud Skále mé!
Veleben budiž Bůh, má spása!
- ⁴⁸ Bůh, jenž mi pomáhá k odplatě,
který mi národy podrobuje!
- = ⁴⁹ Před odpůrci mě zachránil, †
vyzdvihl nad všechny nepřátele,
vytrhl z rukou násilníka.
- ⁵⁰ Za to tě v národech oslavím,
písněmi, Pane, tvé jméno chci chválit.
- = ⁵¹ Pán svému králi byl milostiv, †
vyvýšil svého pomazaného,
Davida i jeho potomstvo navždy.

Žalm 19

Slovo Páně je ryzí, trvá navěky.

- ² O Boží slávě vypravuje nebe,
obloha hlásá díla jeho rukou,

- = ³ den dni to říká, noc to šeptá noci. †
⁴ Není to ani řeč a nejsou slova:
hovoří takto hlasem nepostižným.
- = ⁵ Ten hlas však prostupuje celou zemi, †
zní mluva nebes na sám konec světa,
až tam, kde slunci vybudoval stan.
- ⁶ Z něho pak slunce vychází jak ženich,
těší se jako běžec před závodem.
- = ⁷ Vychází od jednoho konce nebes †
a běží zas až na opačný konec,
před jeho žářem nic se neschová.
- ⁸ Zákon Páně je dokonalý,
on posiluje duši,
- svědectví jeho spolehlivé,
dá moudrost nevědomým;
- ⁹ výroky Páně přímočaré,
jsou srdci potěšením;
- a přikázání Páně jasná,
v nich oči prohlédají.
- ¹⁰ A bázeň před Pánem je ryzí,
trvalou stálost dává;
- a soudy Páně pravda sama
a vždycky spravedlivé.
- ¹¹ Jsou vzácnější než zlatá ruda,
než ryzí zlato v haldách,
- jsou lahodností sladší medu
a prýstíčího plástu.
- ¹² Proto tvůj služebník dbá jejich rady;
má hojnou odměnu, kdo se jich drží.
- ¹³ Ale kdo vždycky postihne svou chybu?
Očišť mě tedy od vin nevědomých
- ¹⁴ a uchraň svého služebníka pýchy,
ať ona nemá vrchu nade mnou!

- Tak jenom zachovám se bez úhony
a těžkých prohřešků **se** vystříhám.
- = ¹⁵ Kéž slova úst mých, Pane, se ti líbí, †
kéž k tobě dosáhne hlas mého srdce,
Pane, má skálo a můj zachránce!

Žalm 20

Odpověz nám, Pane, když k tobě voláme.

- ² Kéž Pán tě vyslyší v dnech sklíčenosti!
Ochraň tě jméno Boha **Jákobova**!
- ³ Kéž ti svou pomoc pošle ze svatyně,
kéž ti svou podporu dá **ze** Siónu!
- ⁴ Kéž na tvé oběti se rozpomene,
kéž ve tvé žertvě najde **zalíbení**!
- ⁵ Kéž dá ti, po čem tvoje srdce touží,
kéž vyplní tvůj každý **dobrý** záměr!
- = ⁶ A budem jásat nad pomocí Páně †
a oslavovat jméno svého Boha!
Jenom ať Pán tvé všechny **prosby** splní!
- = ⁷ Teď vím, že svému pomazanému †
Pán dává vítězit a z výšin nebes
svou pravicí mu **spěchá** na pomoc.
- ⁸ Jedni jsou silní vozbou, druhí jízdou,
ale my jménem Pána, **svého** Boha.
- ⁹ Tamti se ovšem zhroutili a padli,
kdežto my stojíme a **vytrváme**!
- ¹⁰ Pane, chraň krále, vítězství mu daruj,
vyslyš nás v den, kdy k **tobě** voláme!

Žalm 21

Pro tvoji věrnost, Pane, nikdy nezakolísáme.

- ² Pane, z tvé síly se raduje král,
nad tvou pomocí hlasitě jásá.
- ³ Vyplnils toužení jeho srdce,
z jeho úst prosby jsi **n**eoslyšel.
- ⁴ Ba, tys ho předešel milostí zdaru,
korunu zlatou mu na hlavu vsadil.
- ⁵ Prosil tě o život: dal jsi mu darem
délku dní života na všechny věky.
- ⁶ Veliká jest jeho sláva dík tobě,
tys jej vznešenou nádh**e**rou oděl.
- ⁷ Činiš ho věčným požehnáním,
z pohledu svého jej radostí plníš.
- ⁸ Neboť král v Pána důvěru skládá,
Nejvyšší nedá mu **z**akolísat.
- [– ⁹ Všechny tvé odpůrce najde tvá ruka,
pravice tvoje tvé nenávistníky.
- ¹⁰ Strávit je necháš jak v plamenné peci,
až jim dáš pohlédnout do své tváře.
- Pán ať je zahubí ve svém hněvu,
ať je všechny pohltní oheň!
- ¹¹ Ze země vyhladíš potomstvo jejich,
rod jejich z lidského společenství!
- ¹² I kdyby kuli úkladné plány,
nic proti tobě nepořídí;
- ¹³ neboť je obrátíš na útěk všechny,
jenom co na ně namíříš lukem.]
- ¹⁴ Povstaň, Pane, v celé své moci!
Zapějeme chvalozpěv na tvoji sílu!

Žalm 22

Ježíši, tys zakusil bolest, ty znáš utrpení.

- ² Bože, můj Bože, pročs mě opustil?
Tak vzdálen jsi mým nářkům **a** mým prosbám!
- ³ Můj Bože, volám za dne - neodpovíš,
za noci - nedocházím **u**tišení.
- ⁴ Ty však jsi svatý, ve svatyni sídlíš,
ve chvalozpěvech Izraele trváš.
- ⁵ Otcové naši doufali jen v tebe,
doufali v tebe, tys je **v**ysvobodil;
- ⁶ volali k tobě, byli zachráněni,
doufali v tebe, neupadli v hanbu.
- ⁷ Já však jsem už jen červ, ne ani člověk,
pro posměch lidem, davu k pohrdání.
- ⁸ Všichni, kdo na mě hledí, se mi smějí,
rty sešklebují, potřásají hlavou:
- ⁹ „Svěřil se Pánu - ať ho vysvobodí;
ať ho teď zachrání, když ho má v lásce.“
- ¹⁰ Vždyť jenom tys mě vyvedl už z lůna,
tys mi dal úkryt na matčiných prsou,
- ¹¹ na tebe odkázán jsem od narození,
jen tys můj Bůh už od matčina klína.
- ¹² Nevzdaluj se mi, když se blíží muka,
a nikde nikdo, **a**by pomohl!
- ¹³ Obklopuje mě množství býků,
bašanští tuři sevřeli mě,
- ¹⁴ své chřtány na mě otvírají
jako lvi krvelačně řvoucí.
- ¹⁵ Celý se roztékám jak voda,
kosti se ve mně **roz**pojují
- a moje srdce jako z vosku
rozpouští se mi **u**vnitř těla.

- = ¹⁶ Hrdlo už jako střep mám vyschlé †
a jazyk na patro se lepí,
do prachu smrti **jsi** mě vrhl.
- ¹⁷ Smečka zlých psů mě obkličuje,
zločinná tlupa **stojí** kolem.
- = ¹⁸ Ruce mi profali i nohy, †
všechny své kosti mohu spočíst,
a oni na mne **krutě** civí.
- ¹⁹ Rozdělují si moje šaty,
metají kostky **o** můj oděv.
- ²⁰ Ty, Pane, však mi nebud' vzdálen!
Ty mi přijď na **pomoc**, má sílo!
- ²¹ Zpod meče vytrhni mou duši
a z drápů lýtých psů můj život!
- = ²² Ze lvího chřtánu vysvobod' mě †
a zachraň před tuřími rohy!
Vyslyš mě, vyslyš **ubohého**!
- ²³ Vyprávět budu o tobě svým bratřím,
ve shromáždění **velebit** tě budu.
- = ²⁴ Kdo bojíte se Pána, velebte jej, †
slavte jej všichni z Jákobova kmene,
chvějte se před ním, děti **Izraele**!
- ²⁵ Protože nepohrdl poníženým,
nezošklivil si bídu **nebožáka**,
- tvář před ním neskryl, ale vyslyšel ho,
když k němu v bídě **úpěl** o pomoc.
- ²⁶ Tys cíl mé chvály v shromážděné obci,
své sliby plním před ctiteli Páně:
- = ²⁷ Chudobní najedí se dosytosti †
a chválit budou Pána, kdo jdou za ním,
ať jejich srdce věčné **věky** žije!

- = ²⁸ Rozpomenou se všechny kraje země, †
vrátí se k Pánu všechny lidské rody
a s uctíváním padnou **před** ním na tvář.
- ²⁹ Neboť jen Pánu patří kralování,
jeho je všechna vláda **nad** národy.
- ³⁰ Jemu ať klanějí se mocní země,
vzdávají úctu ti, co v hlíně leží!
- = ³² Všem příštím o Pánu se bude zpívat, †
budoucím hlásat jeho spravedlnost:
neboť tak veliké je **dílo** Páně.

Žalm 23

Pán je můj pastýř, nemám v ničem nouzi.

- = ¹ Pán je můj pastýř: nemám v ničem nouzi. †
² Na tiché, svěží pastviny mě vodí,
k pramenům, kde si mohu **odpočinout**.
- ³ Mé duši dává svěžest, provází mě
po správných cestách, věren **svému** jménu.
- = ⁴ I kdybych vešel do rokliny temnot, †
zlého se neděsím: vždyť ty jsi se mnou.
Tvá hůl a kyj jsou pro **mne** ochranou.
- ⁵ Před očima mých nepřátel
k jídlu **mi** prostíráš,
– hlavu mi mažeš olejem,
má číše přetéká.
- ⁶ Štěstí a přízeň u mne jsou,
až **pokud** budu žít,
– v Pánově domě přebývám
do **časů** nejzazších.

Žalm 24

Ty, Pane, jsi král věčné slávy.

- ¹ Pánu zem patří se vším, co nese,
jeho je svět i vše, **co** v něm žije.
- ² Sám jej založil nad oceány,
upevnil nad tekoucími proudy.
- ³ Kdo smí vstoupit na horu Páně,
stanout na jeho **svatém** místě?
- ⁴ Ten, kdo má čisté ruce i srdce,
neklame, nepřísahá křivě.
- ⁵ Dostane od Pána požehnání,
u Boha Zachránce **nalezne** pomoc.
- ⁶ To je rod těch, kdo hledají Pána,
hledají tvář Boha **Jákobova**.
- = ⁷ Zvyšte se ještě, vy brány, †
zvětšete se, pradávné vjezdy,
pro příchod slavného krále!
- = ⁸ „Kdo je ten král tak slavný?“ †
- Pán, jenž je silný a mocný,
Pán, který **mocný** je v boji.
- = ⁹ Zvyšte se ještě, vy brány, †
zvětšete se, pradávné vjezdy,
pro příchod slavného krále!
- = ¹⁰ „Kdo je ten král tak slavný?“ †
- On, Pán zástupů věčných,
on, král **věčné** slávy!

Žalm 25

Vzpomeň, Pane, na své slitování.

- ¹ K tobě, Pane, pozdvihuji duši, k Bohu svému.
² V tebe **důvěřuji**,

- ty mi nedej v hanbě ztroskotat,
ať se nepřátelé **neradu**jí!
- ³ Nezahanbíš ty, kdo hledí k tobě,
zahanbeni ať **jsou** nevěrní!
- ⁴ Ukazuj mi, Pane, svoje cesty,
uč mě kráčet tvými stezkami.
- ⁵ K věrnosti mě veď a poučuj mě,
vždyť jen ty jsi Bůh mé záchrany,
- v kterého já dennodenně doufám
pro tvou, Pane, věčnou dobrotu.
- ⁶ Vzpomeň, Pane, na své slitování,
milost svou, jež trvá od věků!
- ⁷ Zapomeň mých provinění z mládí,
v lásce své se na mne rozpomeň!
- ⁸ Pán je plný dobroty a přímý,
ukazuje cestu bloudícím,
- ⁹ utlačeným dopomáhá k právu,
ponížené vodí k cestám svým;
- ¹⁰ jeho cesty - pravdivost a věrnost
těm, kdo plní úmluvu a řád.
- ¹¹ Proto, Pane, odpusť pro své jméno,
odpusť mi můj převeliký hřích!
- ¹² Kdo je člověk, jenž se bojí Pána?
Tomu Pán dá správnou cestou jít,
- ¹³ ten se bude těšit blahobytu,
zemi zdědí v úděl jeho rod.
- ¹⁴ Rada Páně těm, kdo se ho bojí,
jeho úmluva je osvíť.
- ¹⁵ Moje oči stále hledí k Pánu,
on mé nohy z léček vyprostí.
- ¹⁶ Ke mně obrať se, dej slitování,
vždyť jsem ubohý a zcela sám.

- ¹⁷ Ulev mému stísněnému srdci,
vyved' mě už z mého sklíčení!
- ¹⁸ Pohled' na můj žal a plahočení,
všechny moje hříchy odpusť mi!
- ¹⁹ Pohled' na mé četné nepřátele,
jakou krutou mají ke mně zášť!
- ²⁰ Ochraňuj mou duši, vysvobod' mě,
nezahanbi mě v mém doufání!
- ²¹ Kéž mě chrání nevinnost a věrnost,
neboť k tobě, Pane, pohlížím.
- ²² Vysvobod', můj Bože, Izraele
ze všech jeho soužení a béd!

Žalm 26

Miluji, Pane, dům, kde přebýváš.

- ¹ Pro bezúhonnost mou mi, Pane, zjednej právo,
bez zakolísání jsem důvěřoval v Pána.
- ² Zkoumej mě, Pane můj, a podrob mě své zkoušce,
až do dna prozpytuj mé ledví a mé srdce.
- ³ Vždy měl jsem na očích tvou milost,
cestou tvé pravdy kráčel jsem,
- ⁴ nevysedával s falešníky
a nestýkal se s pokrytci.
- ⁵ Mám odpor k shromáždění hříšných
a s bezbožníky nesedám.
- ⁶ Myji si ruce v nevinnosti,
chodím kol tvého oltáře,
- ⁷ abych ti nahlas díky vzdával,
tvé velké divy opěval.
- ⁸ Miluji, Pane, dům, kde býváš,
místo, kde sídlí sláva tvá.

- ⁹ Nezahlad' s hříšníky můj život,
s vražedníky **mě** nezahub!
- ¹⁰ Na jejich rukou zločin ulpěl,
pravice **pl**na úplatků.
- ¹¹ Ale já žiji bez úhony,
zachraň mě, **milostiv** mi buď!
- ¹² Nohou se držím rovné cesty,
před obcí **Pána** velebím.

Žalm 27

Neukrývej mi svou tvář, Pane.

- ¹ Pán je mé světlo a spása,
koho **měl** bych se bát,
- Pán je záštita pro můj život,
před kým se třást?
- ² Když se na mne zločinci vrhnou a chtějí mě drásat,
sami, ti zavilí nepřátelé, klopýtnou k pádu.
- ³ I když mě obklíčí vojskem,
mé srdce se **nevyděsí**,
- i kdyby zvedli proti mně válku,
v **důvěře** trvám.
- ⁴ Jen jedno jediné na Pánu žádám, †
po jednom toužím:
abych směl v Pánově domě přebývat po **celý**
život,
- na jeho dobrotu patřit,
z něho se ve **chrámě** těšit.
- ⁵ Vždyť on v čas nouze mě bezpečně skryje
v svém posvátném domě,
- ve svém stanu mě zaštití,
na svou **horu** mě zdvihne.

- ⁶ Nad své odpůrce vůkol teď vysoko pozvedám
hlavu,
do jeho stánku s jásotem přináším děkovnou
oběť,
- Pánu zde budu radostně zpívat
a k oslavě hrát.
- ⁷ Slyš mé hlasité volání, Pane,
vyslyš mě, smiluj se nade mnou!
- ⁸ V srdci mám tvoje přikázání:
„Hledejte tvář mou!“ - a hledám tvou tvář.
- ⁹ Proto svou tvář mi neukrývej,
věrnému svému se nevzdaluj s hněvem.
- Tys byl má pomoc, neodmítej mě,
neopušť, Bože mé záchrany!
- ¹⁰ Kdyby mě opustil otec i matka,
přijme mě pod svou ochranu Pán.
- ¹¹ Ukaž mi, Pane, svou cestu a ved' mne
navzdory odpůrcům po cestě přímé.
- ¹² Nenech mě napospas nepřátelům, †
když stojí proti mně falešní svědci,
v záští mi hrozí záhoubou.
- ¹³ Jistotně doufám v dobrotu Páně,
spatřím ji v zemi žijících.
- ¹⁴ Na Pána hled' a zůstaň silný,
s pevnou myslí na Pána hled'!

Žalm 28

Slyš hlas mé modlitby, Pane.

- = ¹ K tobě volám, Pane, moje skálo, †
neodvrť se mlčky, neoslyš mě,
abych nebyl jak ti pohřbení.

- ² Slyš hlas mého nářku, když tě volám,
ruce vzpínám k tvému **svatostanu**!
- = ³ S hříšníky a zločinci mě nesmeř: †
mluví s bližním laskavými slovy,
ale ve svém srdci **tíhnou** k zlému.
- [– ⁴ Těm jen odplat podle jejich skutků,
podle hanebností, které pášou,
– splat jim podle díla jejich rukou,
ať se jejich zloba vymstí na nich!
- ⁵ Nedbají na počínání Páně,
bez úcty jsou k dílu jeho rukou.
- Za to všechno Pán je srazí k zemi,
takže nikdy znova nepovstanou.]
- = ⁶ Sláva Pánu, že mé prosby slyší! †
⁷ Pán je moje síla a můj štít,
na něho se spoléhá mé srdce.
- Pomohl mi, srdce zajásalo,
chvalozpěvem chci **mu** děkovat.
- ⁸ Pán je všemu svému lidu silou,
spásou svému Pomazanému.
- = ¹⁰ Stálou pomocí buď svému lidu, †
požehnáním svému dědictví,
vod' je k pastvě, pečuj **o** ně provždy!

Žalm 29

Vzdávejte Pánu čest a slávu.

- ¹ Vzdávejte Pánu, Boží děti,
vzdávejte Pánu **čest** a slávu!
- ² Vzdávejte poctu jménu Páně,
klaňte se Pánu **ve** svatyni!

- ³ Hlas Páně nad vodami,
Pán nad veškerým vodstvem.
- ⁴ Hlas Páně s velkou mocí,
hlas Páně majestátný.
- ⁵ Hlas Páně tříští cedry,
libanské cedry tříští.
- ⁶ Liban jak býček hopsá,
Sirjon jak mladý buvol.
- ⁷ Bůh přemocný to hřímá,
hlas Páně srší ohněm.
- ⁸ Hlas Páně třese pouští,
Pán třese pouští Kadeš.
- ⁹ Hlas Páně duby shýbá,
Pán proklestuje lesy.
- ¹⁰ Pán trůnil dávno nad potopou,
Pán trůní jako král všech věků.
- Pán ať dá svému lidu sílu,
Pán ať svůj národ žehná mírem!

Žalm 30

Ve své dobrotě, Pane, jsi mi daroval život.

- ² Chválím tě, Pane, že jsi mě vytáhl z hlubin,
žeš mým odpůrcům nedopřál nade mnou jásat.
- ³ Pane, můj Bože, k tobě jsem o pomoc volal,
a tys mně chorému opět navrátil zdraví.
- ⁴ Tys mě, Pane, vyvedl z propasti smrti,
k životu vrátil z řad těch, kdo k hrobu se kloní.
- ⁵ Pánu zpívejte chvály, kdo jste mu věrní,
vzdávejte díky jeho svatému jménu!
- ⁶ Hněvá se chvílku, a laskav je pro celý život;
i když zvečera pláčeš, ráno už jásáš.

- ⁷ Za dnů, kdy jsem se spoléhal na svoje štěstí,
myslíval jsem si: však já už nepadnu nikdy.
- ⁸ Držels mě na hoře bezpečí, předobry Pane;
jen však jsi zakryl svou tvář, a dolehla hrůza.
- ⁹ Tehdy, Pane, jsem začal o pomoc volat,
ke svému Bohu jsem křičel o slitování.
- ¹⁰ „Nač ti bude má krev, co získáš mou smrtí?
Může tě velebit prach a hlásat tvou věrnost?”
- ¹¹ Vyslyš mě, Pane, měj ke mně milosrdenství!
Jenom ty, Pane, zůstaň mou pomocí stálou!”
- ¹² A tys můj nářek obrátil v jásavý tanec,
svléklš můj smuteční šat a oděl mne v radost,
- ¹³ abych ti ze srdce zpíval a neustal nikdy.
Pane, můj Bože, navěky budu tě chválit.

Žalm 31

Svého ducha, Pane, ti do rukou vkládám.

- = ² V tobě mám, Pane, své útočiště, †
nedopusť, abych byl zahanben provždy!
Spravedlivý jsi, vysvobod mě!
- = ³ Sluch ke mně nakloň, rychle mě zachraň, †
buď mou skálou, kde najdu svůj úkryt,
pevným hradem, který mě chrání!
- ⁴ Neboť ty jsi můj hrad a má skála,
veď mě a provázej pro své jméno!
- ⁵ Zachraň mě ze sítí nastražených,
vždyť jenom ty jsi mé útočiště.
- ⁶ Svého ducha ti do rukou vkládám,
spasíš mě, Pane, Bože věrný!
- ⁷ V zášti máš ty, kdo ctí nicotné modly,
já však mám důvěru jedině v Pána.

- = ⁸ Zajásám, zaplesám nad tvou láskou, †
nad tím, žes na moji bídu shlédl,
že ses mě ujal v tísnivé nouzi,
- ⁹ že jsi mě nevydal nepřátelům,
že jsi mě vyvedl na volný prostor.
- ¹⁰ Smiluj se, Pane, nade mnou v tísní,
oči mám hořem zakaleny,
- ¹¹ ve stálých útrapách plyne můj život,
léta má míjejí v hořekování,
- zármutkem chřadnou všechny mé síly,
údy mi slabostí podklesávají.
- = ¹² Pro smích jsem všem svým nepřátelům, †
pro blázny sousedům, přátelům pro strach,
jak mě kdo potká, přede mnou prchá.
- ¹³ Z paměti lidí jsem zmizel jak mrtvý,
stal jsem se pohozeným střepem.
- = Slyším šuškáni davu a hrozby, †
spolu se proti mně umlouvají,
ukládají mi o holý život.
- ¹⁵ Já však se spoléhám na tebe, Pane,
„ty jsi můj Bůh,“ ti s důvěrou říkám.
- ¹⁶ Pouze v tvých rukou je celý můj osud:
vyrví mě těm, kdo mě pronásledují!
- ¹⁷ Rozjasni tvář nad svým služebníkem,
zachraň mě ve svém milosrdenství!
- [= ¹⁸ Nenech mě zahanbit, když jsem tě vzýval! †
Zahanbi, Pane, bezbožníky,
umlč je, uvrhni do podsvětí!
- = ¹⁹ Ať už se zavřou prolhaná ústa, †
která si troufají na spravedlivé,
hovoří o nich s posměšnou pýchou.]
- ²⁰ Jak je velká tvá dobrota, Pane,
kterou máš pro ty, kdo se tě bojí,

- kterou jsi přichystal pro ty všechny,
kdo se před lidmi utekou k tobě!
- ²¹ Držíš je pod ochranou své tváře,
kryješ je před lidským hanobením,
- pod svou střechou jim úkryt dáváš
před zlobou jazyků utrhačných.
- ²² Chvála buď Pánu za divy lásky,
které mi prokázal za útisku.
- ²³ Zatímco já jsem si v úzkosti říkal:
už jsem zapuzen od tvých očí -
- ty jsi přece jen slyšel můj náрек,
s jakým jsem k tobě o pomoc volal.
- ²⁴ Milujte Pána, vy, kdo jste zbožní!
Neboť své věrné Pán vždy chrání;
- zato však těm, kdo jednají zpupně,
plnou měrou za pýchu splatí.
- ²⁵ Buďte silní a stateční srdcem
všichni, kdo máte důvěru v Pána!

Žalm 32

Šťasten, komu je přikryt jeho hřích.

- ¹ Šťasten, komu odpuštěna nepravost
a už je přikryt jeho hřích!
- ² Šťastný člověk, jehož Bůh již neviní
a v jehož duši není klam.
- ³ Když jsem mlčel, byl jsem šířán do kostí,
po celé dny jem bēdoval.
- ⁴ Dnem i nocí mě tvá ruka tížila,
až na troud jsem byl vyprahlý.
- ⁵ Konečně jsem se ti přiznal k špatnosti,
své zbloudění jem nesmlčel.

- Řekl jsem si: „Vyznám před Pánem svůj hřích!“
A tys mi **vi**nu odpustil.
- ⁶ Proto ať se každý, kdo tě vyznává,
jen k tobě **mo**dlí v soužení.
- Kdyby spousty vod se zvedly v zátopu,
až k němu nikdy nestoupnou.
- ⁷ Tys mé útočiště, uchráníš mě bēd.
Svou záchranou **mē** rozjásáš.
- ⁸ „Poučím tě, ukážu ti kudy jít,
radu i ochra**nu** ti dám.“
- ⁹ Nebuď jak ten hloupý mezek nebo kůň, †
které zkrátí jenom uzda s udidlem,
jinak je nepřítáhneš blíž.
- ¹⁰ Bezbožný je vydán mnoha trápením; †
ale toho, kdo má k Bohu důvěru,
on zahrne **svou** milostí.
- ¹¹ Radujte se z Pána, kdo jste spravedliví,
jásejte, kdo **js**te upřímní!

Žalm 33

Oslavujte Pána pro jeho milost.

- ¹ Jásejte vstříc Pánu, spravedliví,
zbožným sluší v**rou**cí chvalozpěv.
- ² Oslavujte Pána při citeře,
rozezvučte **har**fu mnoha strun!
- ³ Zazpívejte Pánu novou píseň,
doprovodte **ja**sot zvuknou hrou!
- ⁴ Neboť pravdivé je slovo Páně,
spolehlivé vše, **co** činí on.
- ⁵ Spravedlnost, právo vždy má v lásce,
milost Páně naplňuje zem.

- ⁶ Slovem Páně stvořeno je nebe,
zástup nebes **d**echem jeho úst.
- ⁷ Vody moří jako v měchu jímá,
v hojné zásobě **má** pravodstvo.
- ⁸ Pánu ať se koří celá země,
tvorstvo světa ať **se** před ním chví!
- ⁹ Vždyť co řekne Pán, se ihned stane,
co on poručí, **to** rázem jest.
- ¹⁰ Plány pohanů Pán rozmetává,
maří, co si **mys**lí národy.
- ¹¹ Navěky však trvá vůle Páně,
z rodu na rod **j**eho záměry.
- ¹² Šťastný národ, jemuž Pán je Bohem,
lid, ježž on si za **svůj** vyvolil!
- ¹³ Pán k nám shlíží z vysoka svých nebes,
všechny lidské **syn**y obzírá.
- ¹⁴ Bedlivě se dívá z míst, kde sídlí,
na všechny, kdo **obýv**ají zem:
- ¹⁵ protože on sám jim srdce stvořil,
nyní jejich **skut**ky sleduje.
- ¹⁶ Nepomůže králi množství vojska,
nezachrání **sí**la hrdinu,
- ¹⁷ nezvítězí koně s vozatajstvem,
všechna jejich **sí**la nestačí.
- ¹⁸ Pán je s těmi, kdo ho uctívají,
kdo jen v jeho **mí**lost doufají,
- ¹⁹ že uchrání jejich duše smrti,
že je v hladom**o**ru zachová.
- ²⁰ Naše duše hledí jenom k Pánu,
vždyť on je náš pom**o**cník a štít.
- ²¹ Z něho raduje se naše srdce,
v jeho svaté jm**é**no doufáme.

- ²² S námi, Pane, buď tvé slitování,
jako ty jsi naše naděje!

Žalm 34

Dobrořečme Pánu v každém čase.

- ² Já budu stále dobrořečit Pánu,
vždycky v mých ústech bude jeho chvála.
- ³ Jen Pánem ať se honosí má duše,
ať slyší pokorní a radují se.
- ⁴ Velebit pojdte Pána spolu se mnou,
společně vzdejme chválu jeho jménu!
- ⁵ Hledal jsem Pána s prosbou: vyslyšel mě,
ze všech mých úzkostí mě vysvobodil.
- ⁶ Vzhlédněte k němu, ať se rozjasníte,
a nikdy tvář vám nezachmuří hanba.
- ⁷ Zavolal ubožák a Pán ho slyšel
a pomohl mu ze všech jeho strastí.
- ⁸ Buduje pevnou hradbu anděl Páně
kol jeho věrných, od zlého je chrání.
- ⁹ Zkuste a poznáte, jak Pán je dobrý;
a šťasten, kdo se uchyluje k němu.
- ¹⁰ Bojte se Pána, kdo ho věrně ctíte:
kdo bázeň z Boha má, nic nepostrádá.
- ¹¹ Boháči zchudli a teď hladovějí;
kdo hledá Pána, v ničem nemá nouzi.
- ¹² Pojdte, mé děti, ke mně blíž a slyšte,
budu vás učit, co je bázeň Boží.
- ¹³ Kdo z nás má život v opravdové lásce,
kdo touží po dnech naplněných štěstím?
- ¹⁴ Ať udržuje jazyk od špatnosti
a svoje ústa od falešných řečí,

- ¹⁵ ať zlého zanechá a koná dobro,
snaží se o pokoj a **z**achová jej!
- ¹⁶ Vždyť oči Páně hledí k spravedlivým
a jeho uši slyší **j**ejich prosby.
- ¹⁷ Na zlé však pohlíží tvář Páně s hněvem,
památky po nich v zemi **ne**zůstane.
- ¹⁸ Když spravedliví volají, Pán slyší
a ze všech soužení je **z**achraňuje.
- ¹⁹ Zkroušeným srdcím vždycky Pán je blízko,
zlomené na duchu vždy **z**ase vzpřímí.
- ²⁰ Přemnoho strastí mívá spravedlivý,
jenomže Pán ho ze všech **v**ysvobodí.
- ²¹ Sřeží a chrání všechny jeho kosti
a ani jedinou mu **ne**dá zlomit.
- ²² Bezbožné zato zloba uštve k smrti,
trest čeká ty, kdo křivdí **s**pravedlivým.
- ²³ Duše svých věrných Pán vždy vysvobodí,
nepozná trest, kdo v něho **d**ůvěřuje.

Žalm 35

Budu se radovat ze spásy Pána.

- ¹ Boj vyhlas, Pane, těm, kdo mě bijí,
napadni ty, kdo **m**ě napadli!
- ² Uchop svůj štít, svou pavězu zdvihni,
povstaň a pospěš **m**i na pomoc!
- [– ³ Nastav kopí těm, kdo mě honí,
řekni mi: „Pomoc tvá jsem já!“
- ⁴ Ať padne hanba a ostuda na ty,
kdo se mě snaží zahubit,
- ať musí couvnout se zahanbením
ti, kdo mou zkázu osnují!

- ⁵ Ať je jim jako ve větru plevám,
až anděl Páně je požene,
- ⁶ ať jejich cesta je temná a kluzká,
až anděl Páně je bude štvát!
- ⁷ Vždyť pronic zanic mi chystali léčku,
pronic a zanic mi strojili past.
- = ⁸ Z ničeho nic ať je přepadne zkáza: †
ať do svých léček sami se chytí,
sami ať padnou do svých jam!]
- ⁹ Zato má duše zajásá v Pánu
z radosti nad jeho pomocí.
- ¹⁰ Tělem i duší pak budu volat:
„Pane, kdo tobě se vyrovná!
- Ty chráníš slabého před silnějším,
chudáka před oloupením!“
- ¹¹ Oni však předvedli falešné svědky
k výslechu o tom, co nemohu znát.
- ¹² Zlem se mi za dobro odvděčili:
usilují mi o život.
- = ¹³ Když oni stonali, já chodil v žíních, †
za ně sám sebe umořil jsem posty
- kéž bych svou modlitbu mohl vzít zpět! -
- = ¹⁴ tak jako pro svého přítele, bratra, †
chodil jsem, jako bych za matkou truchlil,
shrben a posypán popelem.
- ¹⁵ Nad pádem mým však se s radostí shlukli,
shlukli se proti mně do jednoho,
- tlačí se na mne i ti, které neznám,
potupným křikem mě bez dechu štvou,
- ¹⁶ hanebně se mi posmívají,
skřípají zuby proti mně.

- = ¹⁷ Pane, jak dlouho se budeš jen dívat? †
 Zachraň mě před jejich zběsilostí,
 můj život vyrví **ze** spárů lvích.
- ¹⁸ Vzdám ti pak díky před velkou obcí,
 chvály před četným shromážděním.
- ¹⁹ Aby se nade mnou neradovali
 všichni ti úskoční **ne**přátelé,
 – aby se pohledem nedomlouvali,
 kdo na mne bez příčin mají zášť.
- [– ²⁰ Vždyť oni neřeknou pokojné slovo,
 proti tichým jen smýšlejí lest.
- ²¹ Na plná ústa se chechtají, křičí:
 „Teď to vidíme, dobře ti tak!“]
- ²² Ty, Pane, též to vidíš: už nemlč,
 nevzdal se, **P**ane, ode mne!
- ²³ Procitni, povstaň mi na ochranu,
 zastaň se, Pane **a** Bože můj!
- [– ²⁴ Sud' mě, Pane, svou spravedlností,
 Bože, ať ze mne si netropí smích.
- ²⁵ Ať v duchu nemyslí: „Tak nás to těší!“
 Ať neříkají: „Zhlitli jsme jej!“
- ²⁶ Ať se naopak propadnou studem
 ti, které těší mé neštěstí,
 – ať mají z hanby a ostudy šaty,
 kdo se tak pyšní nade mnou!]
- = ²⁷ Ať se však radují ti, kdo jsou při mně, †
 ať mohou říkat: „Pán je velký!
 Je svému věrnému zachráncem!“
- ²⁸ Jazyk můj vyzná tvou spravedlnost,
 bez konce bude **tě** velebit!

Žalm 36

Veliká je, Pane, tvá dobrotivost.

- ² Zálibu ve zlém bezbožný má v srdci,
Boha se bát ho ani **n**enapadne.
- ³ Snadno a rád jen výmluvy si hledá,
že nevidí a nezná **o**dpor k hříchu.
- ⁴ Zradou a zlem čpí slova v jeho ústech,
zřekl se moudrosti a **d**obrych skutků.
- ⁵ Na lůžku obmýšlí jen nepravosti,
ničeho špatného se **n**ezaekne.
- ⁶ Pane, až k nebesům tvé slitování,
až k oblakům tvá věrnost **d**osahuje.
- ⁷ Tvá spravedlnost jako velehory, †
tvé rozsudky jak mořské hlubiny,
lidem i zvěři dáváš **p**omoc, Pane.
- ⁸ Bože, jak drahocenná je tvá milost!
V stínu tvých křídel mají **l**idé úkryt.
- ⁹ Sytí se z hojných darů tvého domu,
z proudů svých slastí sám **j**e napájiš.
- ¹⁰ Protože u tebe je pramen žití,
jen ve tvém světle můžem **s**větlo vidět.
- ¹¹ Svou milost zachovej svým vyznavačům,
svou spravedlnost lidem **p**římých srdcí.
- ¹² Ať noha pyšného mě nepošlape,
ať necloumá mnou ruka **h**říšníkova!
- ¹³ Hle, hrůza porazila bezbožníky,
jsou svrženi a víckrát **n**epovstanou.

Žalm 37

Odvrať se od zlého a čiň jen dobré.

- ¹ Nerozhořčuj se nad špatnými,
neřevni na ty, kdo pášou zlo!
- ² Zakrátko zvadnou jako tráva,
uschnou jak bujná bylina.
- ³ Důvěřuj v Pána a čiň dobro,
pokojně, věrně v své zemi žij.
- ⁴ Jen v Pánu měj své potěšení:
po čem tvé srdce touží, on dá.
- ⁵ Svou cestu života svěř Pánu,
důvěřuj, on už učiní své.
- ⁶ Jak světlu dá vzejít tvé spravedlnosti
a tvému právu jak bílému dni.
- ⁷ Tichý buď před Pánem, spolehni na něj, †
nežárli na toho, komu se daří,
i když je přitom samá lest.
- ⁸ Přemáhej hněv a zanech záští,
nezlob se, z toho roste jen zlo.
- ⁹ Zlí totiž budou vyhlazeni;
kdo v Pána doufá, podrží zem.
- ¹⁰ Jen ještě chvíli, a bezbožník zmizí:
pohleď, tu stál - a není ho již!
- ¹¹ Kdežto pokorní obdrží zemi
a hojný pokoj bude jim přán.
- ¹² Bezbožník ukládá spravedlivému
a zuby skřípe na něho.
- ¹³ Pán však se jeho úkladům směje,
vidí už nadcházet jeho den.
- ¹⁴ Hříšníci tasí svoje meče,
k výstřelu napínají luk,

- jen aby skláli ubožáka,
pobili všechny pokojné.
- ¹⁵ Vnikne však jejich meč do jejich srdcí
a jejich luky se přelomí.
- ¹⁶ Lepší je trocha poctivcova
než velké jmění bezbožných;
- ¹⁷ protože hříšným se přerazí paže,
kdežto poctivé podepře Pán.
- ¹⁸ Pán dobře zná život bezúhonných,
dědictví jejich je navěky.
- ¹⁹ V neblahých dobách nebudou v hanbě,
i za dnů hladu se nasytí.
- = ²⁰ Zatímco bezbožní propadnou zkáze - †
vždyť všichni nepřátelé Páně jsou jen jako to
luční kvítí:
zaniknou, odvanou jako dým.
- ²¹ Hříšník se dluží, aniž co vrací;
dobrý však z lásky rozdává.
- ²² Ti, jimž Pán žehná, zdědí zemi,
ti, které proklel, vyhynou.
- ²³ Pán posiluje kroky toho,
čí život se mu zalíbil.
- ²⁴ Padne-li, ležet nezůstane,
vždyť Pán ho drží za ruku.
- = ²⁵ Ať mlád nebo k stáru, já nezažil nikdy, †
aby byl dobrý ponechán v bídě
a jeho děti šly žebrotou.
- ²⁶ Vždycky se slituje, potřebným půjčí,
v dětech svých bude požehnan.
- ²⁷ Odvrát se od zlého, čiň jen dobré,
zůstaneš takto navěky živ.
- ²⁸ Vždyť Pán má lásku k spravedlnosti
a neopouští svoje věrné;

- zatímco nepoctiví zajdou,
rod hříšných **bude** vyhlazen.
- ²⁹ Jen spravedliví zdědí zemi,
navěky na ní budou žít.
- ³⁰ Ústa řádného mluví vždy moudře
a jeho **jazyk** pravdivě.
- ³¹ V srdci si nese Boží zákon,
krok jeho **nezakolísá**.
- ³² Za spravedlivým slídí hříšník
a snaží se **ho** usmrtit.
- ³³ Pán ho však nenechá napospas zlému,
na soudu nedá **ho** odsoudit.
- = ³⁴ Doufej v Pána, chod' jeho cestou: †
a povýší tě k držení země,
záhubu hříšných uvidíš.
- ³⁵ Znával jsem hříšného násilníka,
jak pyšný cedr **se** vypínal:
- ³⁶ přišel jsem podruhé - nebylo ho,
hledal jsem jej **a** nenašel!
- ³⁷ Hled' na zbožné, hled' na poctivé:
takovým **patří** budoucnost.
- ³⁸ Bezbožní vesměs však dojdou zkázy,
potomstvo hříšných vyhyne.
- ³⁹ Sám Pán je spásou spravedlivých,
v čas nouze jim **je** ochranou.
- ⁴⁰ Pán jim dá pomoc a vysvobození
za to, že v **něho** doufají.

Žalm 38

V tebe doufám, Pane, ty mě vyslyšíš.

– ² Nekárej mě, Pane, ve svém hněvu,
netrestej mě ve svém rozhorlení!

– ³ Zaryly se do mne tvoje šípy,
těžce na mne dolehla tvá ruka.

– ⁴ Pro tvůj hněv mám tělo jednu ránu,
pro můj hřích kost ve mně není celá.

– ⁵ Nad hlavu se nakupily viny,
tíhou přetěžkou mě obtížily.

– ⁶ Jitří se a páchnou moje rány,
a to všechno pro mou pošetilost.

– ⁷ Přitlačen a sehnut jsem až k zemi,
celý den se v sklíčenosti vláčím.

– ⁸ Bedra má jsou celá zanícená,
místečko v mém těle není zdravé.

– ⁹ Zesláblý jsem, zkroušený až běda,
křičím zhloubi sevřeného srdce.

– ¹⁰ Pane, ty znáš každou moji touhu,
žádný povzdech můj ti není tajný.

– ¹¹ Srdce buší, opouští mě síla,
už i světlo v očích se mi kalí.

= ¹² Všichni moji přátelé a druzi
mému neštěstí se vyhýbají,
ba i příbuzní se drží stranou.

= ¹³ Léčky strojí, kdo mě chtějí zabít,
hrozí mi, kdo hledají mou zkázu,
denně nové lsti si vymýšlejí.

– ¹⁴ Já však jsem k nim hluchý, neslyším je,
němý jsem a ústa neotvírám.

- ¹⁵ Tak jsem jako člověk beze sluchu,
bez schopnosti ubránit se slovem.
- ¹⁶ Doufám, Pane, v tebe jediného,
ty mě vyslyšíš, můj Pane Bože!
- ¹⁷ Říkám si: „Jen ať jim nejsem pro smích,
těm, kdo mají radost, klopýtnu-li!“
- ¹⁸ Já pak mám až příliš blízko k pádu,
stále mám svou bolest před očima.
- ¹⁹ Proto zhloubi přiznávám svou vinu,
pro svůj hřích jsem obavami sklíčen.
- ²⁰ Silní však jsou moji nepřátelé,
mnozí, kdo mě nenávidí pro nic,
- ²¹ za dobrotu zlem mi odplácejí,
pasou po mně za to, že chci dobro.
- = ²² Proto ty mě, Pane, neopouštěj, †
nevzdaluj se ode mne, můj Bože!
- ²³ Na pomoc mi pospěš, Pane, spáso má!

Žalm 39

Jen k tobě, Pane, upínám svou naději.

- ² Říkal jsem: Dám si na své cesty pozor,
abych se neprohřešil jazykem;
- a pokud bude bezbožník stát blízko,
budu svá ústa držet na uzdě.
- ³ Ztichl jsem, zmlkl, i když nešťasten;
ale má bolest jen se zjitřila,
- = ⁴ srdce se v těle prudce rozpálilo. †
Oheň se vzňal, když jsem tak rozmýšlel,
a já jsem musil nahlas promluvit:
- = ⁵ „Dej mi už, Pane, uvidět můj konec †
a jakou míru dní mám před sebou,
ať poznám tak svou pomíjelnost!

- = ⁶ Hle, vyměřils mé dny jen na pídě, †
v tvých očích je můj život jako nic;
a každý člověk jenom jako dech,
- = ⁷ jen jako stín se tady člověk mihne, †
jen jako dech je všechno bohatství,
jež hromadí, a neví pro koho.
- ⁸ Co tedy, Pane, teď mám očekávat?
Jen k tobě upínám svou naději.
- ⁹ Zachraň mě od všech křivd a nepravostí,
bláznům mě nenechávej na posměch!“
- ¹⁰ A teď už mlčím, ústa neotevřu,
protože všechno je tvé řízení.
- ¹¹ Odejmi ode mne své navštívení!
Vždyť hynu pod tvou pádnou pravicí!
- = ¹² Člověka za hřích postihuješ trestem †
a ničíš jeho nádheru jak mol:
je každý člověk jenom jako dech.
- = ¹³ Slyš můj křik, Pane, vyslyš moji prosbu, †
nemlč k mým slzám, vždyť jsem já tvůj host,
poutník jak všichni moji otcové.
- ¹⁴ Odvrť svůj přísný zrak, a oddechnu si,
dříve než odejdu a zaniknu.

Žalm 40

Šťastný člověk, jenž v Pána naději vkládá.

- = ² Doufal jsem, doufal v Pána, †
i sklonil se ke mně
a vyslyšel moje volání.
- = ³ Z jámy zkázy mě vytáhl, z bahna a kalu, †
mé nohy na skálu postavil,
mým krokům opět jistotu dal.

- ⁴ Do úst mi vložil zpěv nový,
chval**o**zpěv k Bohu.
- Spatří to mnozí, pojme je bázeň,
v důvěře skloní **se** před Pánem.
- = ⁵ Šťastný člověk, jenž v Pána naději vkládá, †
jenž nedruží se ke zpupným
a k těm, kdo up**a**dli v lež a blud.
- = ⁶ Mnohé divy jsi učinil, Pane, můj Bože, †
i záměry, které s námi máš;
kdo by se **t**obě vyrovnal!
- Kdybych měl o nich vyprávět,
více je jich, než se spočítat dá.
- = ⁷ V žertvách a krvavých darech zálibu nemáš, †
smírné a zápalné oběti nechceš;
avšak mně jsi **o**tevřel sluch.
- ⁸ Řekl jsem tedy: „Hle, zde přicházím nyní!
Ve svitku pro mne **j**e příkaz psán.
- ⁹ Blaží mě, Bože můj, konat podle tvé vůle,
tvůj zákon v hl**o**ubi srdce mám.“
- ¹⁰ Tvou spravedlnost jsem zvěštoval před velkou
obcí,
ústa jsem nezamkl, P**a**ne, ty víš.
- ¹¹ Tvou spravedlnost nenechám pro sebe vskrytu,
tvou věrnost a po**m**oc rozhlásím.
- Ani tvou lásku a pravdivost
před velkou **o**bcí nesmlčím.
- ¹² Neodpírej mi, Pane, své slitování,
tvá milost a věrnost bu**d'** se mnou vždy!
- = ¹³ Neboť mě skličují vůkol nesčetné strasti, †
mé hříchy na mě dopadly,
že ani vzhlednout **s**i netroufám.

- Mám jich víc nežli na hlavě vlasů,
ztratil jsem veškerou odvahu.
- ¹⁴ Kéž se ti, Pane, zlíbí mě vysvobodit!
Pospěš mi, Pane, na pomoc!
- [– ¹⁵ Ať hanba s potupou padnou konečně na ty,
kdo se mě snaží zahubit,
- ať se stydí a zalezou všichni,
kdo se z mých pohrom radují!
- ¹⁶ Jen ať se stáhnou se zahanbením ti všichni,
kdo o mně říkali: „Dobře mu tak.“]
- ¹⁷ Zato ať jásají, ať se radují v tobě
všichni, kdo tebe hledají!
- Ať mohou říkat: „Velký je Pán,“
kdo k tobě volají o pomoc!
- ¹⁸ Já jsem jen ubohý nuzák,
přijď ke mně, Pane!
- Ty jsi má pomoc, můj zachránce,
neotálej už, Bože můj.

Žalm 41

Smiluj se nade mnou, Pane, a uzdrav mě.

- ² Šťasten, kdo ujme se slabých a nuzných:
ve zlých dnech za to ho zachrání Pán.
- = ³ Dá mu svou ochranu, zachová život, †
šťastným ho učiní na této zemi,
nepřátelům ho nevydá všanc.
- ⁴ Pán ho posílí na lůžku strasti;
ty sám mu v nemoci ulehčíš.
- ⁵ Volám: „Smiluj se nade mnou, Pane,
zhřešil jsem před tebou, uzdrav mě zas!“
- ⁶ Šuškaří nepřátelé: „Kdy umře,
kdy jeho jméno zanikne již?“

- ⁷ Přejde-li návštěva, naplano tlachá,
venku pak zle mě pomlouvá.
- ⁸ Všichni mí odpůrci vskrytu mě haní,
smýšlejí o mně co nejhůře.
- ⁹ „Dolehla na něj morová zkáza,
kdo takhle lehne, ten nevstane víc.“
- ¹⁰ Ba i můj přítel, jemuž jsem věřil,
jenž jídal můj chléb, mnou pohrdá.
- ¹¹ Ty však se, Pane, nade mnou smiluj,
z lože mě zdvihni, a splatím to všem.
- ¹² Z toho poznám tvou náklonnost ke mně,
když nade mnou nebude jásat můj sok.
- ¹³ Mně pro mou nevinu však dáš sílu,
před tváří svou mi dáš navěky žít.
- ¹⁴ Buď pochválen Pán, Bůh Izraele,
na věky věků! Staň se, staň!

Žalm 42

Po tobě, Bože, dychtí moje duše.

- ² Tak jako laň, jež dychtí po tekoucích vodách,
tak dychtí, Bože, po tobě má duše.
- ³ Po Bohu žízním v duši, po mém živém Bohu:
kdy konečně zas přijdu před tvou tvář?
- ⁴ Ve dne i v noci jenom slzy jsou můj pokrm,
když denně slýchám: „Kde máš svého Boha?“
- ⁵ Duše mi přetéká, když jen se rozpomenu, †
jak vstupoval jsem do svatyně Boží
za jásoť a chvalozpěvu davu.
- ⁶ Proč se, má duše, rmoutíš,
proč tak ve mně teskniš?

- Jen doufej v Boha, zas ho budu slavit,
toho, jenž je můj zachránce a Bůh můj!
- = ⁷ Jsem sklíčen, proto na tebe tak vroucně myslím †
tu od Jordánu, z hermonského kraje,
z tohoto pahorku, jenž sluje Misar.
- ⁸ V šumu tvých vodopádů hloubka hloubku volá,
tvé vlny, slapy přese mne se valí.
- = ⁹ Za Pánem ve dne vzhlížím, †
v noci milost čekám,
a písní se modlím k Bohu svého žití.
- = ¹⁰ Bohu, své skále, říkám: †
„Proč mě zapomínáš?
Proč se mám vláčet nepřitelem tísněn?“
- ¹¹ Až do kostí mě bodá posměch protivníků,
když denně slyším: „Kde máš svého Boha?“
- ¹² Proč se, má duše, rmoutíš,
proč tak ve mně teskníš?
- Jen doufej v Boha, zas ho budu slavit,
toho, jenž je můj zachránce a Bůh můj.

Žalm 43

Sešli, Pane, své světlo a svou věrnost.

- ¹ Sám, Bože, sud' a haj mě proti bezbožníkům,
před zlým a podlým člověkem mě zachraň!
- ² Vždyť tys má síla, Bože, proč mě zapuzuješ?
Proč se mám vláčet, nepřitelem tísněn?
- ³ Sešli své světlo a svou věrnost: ať mě vedou
až na tvou svatou horu, do tvých stanů.
- = ⁴ Předstoupím před tvůj oltář, †
k Bohu radostnému,
a velebit tě budu při citeře, Bože, můj Bože!

- ⁵ Proč se, má duše, rmoutíš,
proč tak **ve** mně teskníš?
- Jen doufej v Boha, zas ho budu slavit,
toho, jenž je můj zachr**á**nce a Bůh můj.

Žalm 44

Povstaň, Pane, přijď a vysvobod' nás.

- ² Na vlastní uši jsme slýchali, Bože,
otcové naši nám **vy**právěli
- o tom, cos vykonal za jejich dnů,
v tom dávném č**a**se, rukou svou.
- ³ Pohany vyhnals, je jsi tam vsadil,
národy potřels, a **j**im jsi dal růst.
- ⁴ Nedobyli si mečem tu zemi,
nezvítěžilo **j**ejich rámě;
- nýbrž tvá pravice, tvoje rámě,
tvá jasná tvář, **j**en z lásky k nim.
- ⁵ Ty jsi to, ty, můj král a můj Bůh,
jenž jsi dal zvítězit **Já**kobovi.
- ⁶ S tebou jsme zdolali nepřátele,
tvým jménem deptáme **pro**tivníky.
- ⁷ Na svém luku si nezakládám,
nevděčím za vít**ě**zství meči:
- ⁸ tys nám dal zvítězit nad nepřáteli,
pokořils ty, kdo nás **ne**návidí.
- ⁹ Proto jsme denně se chlubili Bohem,
povždy jsme chvál**i**li tvé jméno.
- ¹⁰ Ted' jsi nás odvrhl, ponechal v hanbě,
netáhneš, Bože, už do **bo**je s námi.
- ¹¹ Nechals nás utíkat před nepřitelem,
loupí nás ti, kdo nás **ne**návidí.

- ¹² Vydals nás v plen jak jateční stádo,
mezi pohany rozptýlil jsi nás.
- ¹³ Lacino prodáváš svůj národ,
pramálo jsi tím prodejem získal.
- ¹⁴ Sousedům dal jsi nás v opovržení,
všem kolem dokola k hanbě a smíchu.
- ¹⁵ Dopustils, že jsme v přísloví vešli,
pohané nad námi kývají hlavou.
- ¹⁶ Stále svou hanbu mám před očima,
studem se celý červenám v tváři,
- ¹⁷ slyším-li samou hanu a výsměch,
vidím-li mstivého nepřítele.

- = ¹⁸ A toto dolehlo na nás, †
i když jsme na tebe nezapomněli,
úmluvu s tebou neporušili,
- ¹⁹ naše srdce se neodvrátilo,
nesešly naše kroky z tvé cesty,
- ²⁰ a tys nás rozbil v šakalích místech,
ty jsi nás zastřel temnotami.
- = ²¹ Kdybychom bývali zapomněli †
na svaté jméno svého Boha
a vztáhli ruku k cizímu bohu,
- ²² což by to Bůh byl nezpozoroval?
On přece zná všechny tajnosti srdce.
- ²³ Pro tebe stále nás pobíjejí,
jednají s námi jak s jatečním stádem.

- ²⁴ Procitni, Pane, proč ještě spíš?
Vzbuď se a nechtěj nás zatratit navždy!
- ²⁵ Proč stále před námi skrýváš svou tvář,
bídu a strast naši zapomínáš?
- ²⁶ Naše duše je sražena v prach,
na zemi ulpělo naše tělo.

- ²⁷ Povstaň už, Pane, na pomoc pospěš,
v milosti své **nás** vysvobod!

Žalm 45

Zpíváme tobě Pane, svému Bohu a králi.

- = ² Srdce mi kypí radostnými slovy, †
svou píseň nyní králi zazpívám.
Můj jazyk - rydlo rychlo**p**ísaře.
- = ³ Jsi ze všech lidských synů nejkrásnější, †
spanilost se ti po rtech rozlévá,
Pán proto požehnal **ti** navěky.
- ⁴ Opásej mečem, hrdino, svá bedra;
ve vznešenosti své **a** nádheře
- ⁵ do boje vyraz za pravdu a právo,
ať koná divy tvo**j**e pravice!
- ⁶ Pod tvými šípy národy se skloní,
odpůrci krále **kles**nou na mysli.
- ⁷ Tvůj božský stolec trvá do věčnosti,
žezlo tvé vlády - **žez**lo nestranné.
- = ⁸ Miluješ právo, nenávidíš křivdu, †
a proto pomazal tě Pán, tvůj Bůh,
olejem radosti **jak** žádného.
- ⁹ Tvá roucha voní aloí a myrhou,
ze síní slonových **ti** harfy zní.
- = ¹⁰ Královské dcery vstříc ti vycházejí, †
královna stojí po tvé pravici,
ofirským zlatem skv**ě**le zdobená.
- ¹¹ Slyš, dcero, pohleď sem a nakloň ucho,
zapomeň na svůj lid **a** otcův dům!
- ¹² Král s dychtivostí touží po tvé kráse;
on je tvůj pán a před ním **teď** se skloň!

- ¹³ I dcery Tyru přicházejí s dary,
boháči ze všech cizích národů.
- ¹⁴ Královská dcera vchází v plné kráse,
perlami, zlatem šat má protkaný.
- ¹⁵ Ve třpytném rouchu před krále ji vedou;
a průvod panen přivádějí s ní.
- Družičky vedou, její družinu,
¹⁶ s jásotem do paláce vcházejí.
- ¹⁷ Místo svých otců budeš teď mít syny
a učiníš je v zemi knížaty.
- ¹⁸ Tvé jméno vštípit chci všem pokolením,
ať navěky tě slaví národy!

Žalm 46

Pán je nám útočištěm, je naší silou.

- ² Bůh je nám útočištěm, je naší silou,
projevil se nám největší pomocí v tísní.
- ³ Proto nemáme strach, ať země se třese,
ať se kácejí hory do hlubin moře.
- ⁴ Ať jeho vody bouří a vlnami kypí,
ať se tetelí pod jejich příbojem hory,
- jen když Pán nebeských zástupů zůstává s námi,
když Bůh Jákobův je naším ochranným hradem.
- ⁵ Řeka rameny Boží město blaží,
chrání svatý příbytek Nejvyššího;
- ⁶ Bůh v jeho středu, proto se nezhroutí nikdy,
s časným úsvitem Bůh mu na pomoc chvátá.
- ⁷ Běsnily národy, otřásaly se říše:
zahřměl svým hlasem, a rozsouvá se země.
- ⁸ Ale Pán nebeských zástupů zůstává s námi,
jest Bůh Jákobův naším ochranným hradem.

- ⁹ Pojdte a bedlivě pohleďte na skutky Páně,
toho, jenž úžas šíří po **celé** zemi!
- ¹⁰ Válkám on činí přítrž až k hranicím země,
luky a oštěpy láme, **spaluje** štíty.
- ¹¹ „Ustaňte přece a ve mně uznejte Boha,
jenž stojí nad všemi národy, nad **celou** zemí!“
- ¹² Neboť Pán nebeských zástupů zůstává s námi,
jest Bůh Jákobův naším ochr**an**ným hradem.

Žalm 47

Vzývejte Boha jásavým hlasem.

- ² Tleskejte do dlaní, národy všechny,
vzývejte Boha jása**v**ým hlasem,
- ³ neboť je hrozný Pán svrchovaný,
je velekrálem nad **celou** zemí.
- ⁴ On nám národy podrobuje,
on nám pohany pod **no**hy klade.
- ⁵ On pro nás vybral dědičnou zemi,
pýchu Jákoba, **jehož** má v lásce.
- ⁶ Bůh se vznáší v jásotu slávy,
Pán stoupá vzhůru v hlah**o**lu rohů.
- ⁷ Zpívejte Bohu, zpívejte písně,
zpívejte chvalozpěv naš**e**mu Králi!
- ⁸ Bůh totiž kraluje nad celým světem,
zazpívejte mu překr**á**snou píseň!
- ⁹ Bůh je nad všemi národy králem,
Bůh sedí na svém přes**va**tém trůně.
- ¹⁰ Knížata národů svorně se druží
k národu Boha Abrahá**a**mova.
- Boží jsou všechny štíty světa,
on je nadevše svrchovaný.

Žalm 48

Pán je ten, který nás vede navěky.

– ² Velký je Pán a nejvyšš hoden chvály
ve městě Boha našeho.

– ³ Vznosně se tyčí jeho svatá hora,
je všemu světu k potěše;

– ten sever nejzazší, ta hora Sión,
to město krále mocného.

– ⁴ Pán, který sídlí v jeho hradních věžích,
je jeho hradbou bezpečnou.

– ⁵ Vždyť hle, jak spolčila se řada králů,
přitáhli všichni najednou.

– ⁶ jenom však pohlédli - a ustrnuli,
s hrůzou se dali na útěk.

– ⁷ Třasavka děsu je tam zachvátila,
křeč jako bolest rodičky,

– ⁸ jako když prudký víchř od východu
taršíšské lodi rozbíjí.

= ⁹ Jak jsme to slýchali, teď viděli jsme ve městě Boha
našeho, †
v tom městě Pána zástupů:
Pán zbudoval je pro věky!

– ¹⁰ S vděčností, Bože, myslíme v tvém chrámě
na tvoje milosrdenství.

– ¹¹ Jako tvé jméno, Bože, tak tvá sláva
až na kraj země dosahá.

– Tvá pravice je povždy spravedlivá,
¹² ať Sión se z ní raduje,

– ať zajásají všechny judské dcery
nad tvými, Pane, rozsudky!

- ¹³ Projděte Sión, obejděte kolem
a jeho věže spočtete,
- = ¹⁴ prohlédněte si jeho opevnění, †
projděte jeho paláci,
ať povíte všem příštím pokolením:
- = ¹⁵ že takto veliký je Pán, †
náš Bůh po všechen čas a do věčnosti.
Ten, jenž nás vede navěky!

Žalm 49

Shromažďujte si poklady v nebi.

- ² Poslechněte si, všechny národy,
poslyšte všichni, co jich země nosí,
- ³ vy lidé prostí i vy vznešení,
vy bohatí tak právě jako chudí!
- ⁴ Ať moudře teď má ústa promluví,
jde o poznání z úvah mého srdce.
- ⁵ Sám poslechnu si moudrou průpověď,
za zvuků lry zjevím svoji tajnost.
- ⁶ Proč bych se bál i v nepříznivých dnech,
kdy zloba nepřátel mě obklopuje?
- ⁷ Spoléhají se na své bohatství,
hojností pokladů se vychloubají.
- ⁸ Vždyť nikdo si svůj život nekoupí,
za sebe Bohu výkup nezaplatí,
- ⁹ je příliš velká cena za život
a nikdy se jí nikdo nedoplatí,
- ¹⁰ tak aby mohl dál a navždy žít
a nikdy nepohlédl do tmy hrobu.
- ¹¹ Vidíme totiž moudré umírat,
stejně jak hyne hlupák nebo blázen.

- ¹² Navždy jen hrob je jejich domovem,
příbytkem pro veškerá **p**okolení.
- I když jim celé kraje patřily:
všechno, co měli, nechaj**í** zde jiným.
- ¹³ Tak člověk ve svém lesku nevidí,
že je jak zvěř, již vedou **n**a porážku.
- ¹⁴ Toť cesta těch, kdo v sebe věřili,
los těch, kdo hojností se **v**ychloubali.
- ¹⁵ Jsou jako stádo, které pase smrt,
a tak se propadají d**o** podsvětí.
- Kráčejí rovnou cestou do hrobu,
tvář jejich zetlí, podsv**ě**tí je zhltlí.
- ¹⁶ Zatímco Bůh můj život vykoupí,
on z moci podsvětí mě **j**istě vyrve.
- ¹⁷ Nermuť se, jestli někdo bohatne
a rozmnožuje vážnost sv**ě**ho domu.
- ¹⁸ Zemře a nic si s sebou nevezme,
tu nádheru si pod zem **n**eodnese.
- ¹⁹ Ať zaživa se šťastně vychloubá:
„Chválit tě budou, jak ses **t**u měl dobře,“
- ²⁰ nakonec vejde do řad otců svých,
co navěky už neuvídí světlo.
- ²¹ Tak člověk ve svém lesku nevidí,
že je jak zvěř, již vedou **n**a porážku.

Žalm 50

Oběť chvály Bohu přinášej.

- ¹ Pán mluví, Pán a Bůh, a volá zem
od slunce východu **a**ž na západ.
- ² Ze Siónu, té hory překrásné,
se v oslnivé z**á**ři zjevuje.

- = ³ To přichází náš Bůh, a nemlčí, †
všespalující oheň před ním jde,
okolo něho **bouře** burácí.
- ⁴ Svolává shora nebesa i zem,
odhodlán konat nad **svým** lidem soud:
- ⁵ „Shromážděte mi moje vyvolené,
co při oběti stvrdili mou smlouvu!“
- ⁶ A nebe hlásá jeho spravedlnost,
že on je Bůh a **právem** rozsoudí.
- ⁷ „Slyš, můj lide, nyní promluvíme!
Izraeli, proti **tobě** svědčím.
- Viním tě a soudím tvář v tvář,
neboť já jsem Pán a **já** jsem Bůh tvůj!
- ⁸ Nekárám tě pro tvé oběti,
mám tvé žertvy stále **před** očima.
- ⁹ Nevezmu však býky z chlívů tvých,
ani nechci kozly z **tvého** stáda.
- ¹⁰ Vždyť mi patří všechna lesní zvěř,
tisíce mám zvířat **na** svých horách.
- ¹¹ Zním i všechno ptactvo nebeské,
mé je vše, co na **polích** se hemží.
- ¹² Kdybych lačněl, tobě nepovím;
můj je svět i vše, co **obsahuje**.
- ¹³ Cožpak já chci býčí maso jíst,
cožpak se chci napít **kozlí** krve?
- ¹⁴ Oběť chvály Bohu přinášej,
plň své sliby vůči **Nejvyššímu**!
- ¹⁵ Ke mně volej za dnů soužení,
vysvobodím tě a **vzdáš** mi úctu!“
- = ¹⁶ Kdežto hříšníkovi řekne Bůh: †
„Nač mi odříkáváš přikázání
a mou smlouvu darmo **bereš** do úst,

- ¹⁷ když se vzpíráš mému vedení,
odhazuješ za hlavu má slova?
- ¹⁸ Zloděje když vidíš, běžíš s ním,
s cizoložníky jsi **jedna** ruka;
- ¹⁹ ústa ke špatnostem otvíráš
a tvůj jazyk osnuje lež na lež;
- ²⁰ o svém bratru mluvíš hanebně,
na syna své matky **kydáš** hanu.
- ²¹ Tohle děláš; kdybych k tomu mlčel,
myslil bys, že já **jsem** jako ty.
- ²² Pochopte, kdo jste Boha zapomněli,
nežli vás vydám zkáze **bez** úniku!
- ²³ Mne uctívá, kdo vzdává oběť chvály;
kdo správně žije, dojde **Boží** spásy!“

Žalm 51

Smiluj se nade mnou, Bože, jenž jsi tak milosrdný.

- = ³ Smiluj se nade mnou, Bože, †
jenž jsi tak milosrdný, tak plný slitování,
a moji nepravost zahlad!
- ⁴ Smyj ze mne všechnu mou vinu
a z mého hříchu mě očišť!
- ⁵ Uznávám, špatně jsem činil,
svůj hřích mám na **o**čích stále.
- ⁶ To proti tobě jsem hřešil,
spáchal, co **tobě** se přičí,
- takže tvůj soud je správný,
tvůj ortel **spravedlivý**.
- ⁷ Vždyť jsem už narozen s vinou,
matka mě počala s hříchem.

- ⁸ Ty máš rád upřímné srdce,
vskrytu mě moudro**st**i učíš.
- ⁹ Pokrop mě yzopem, zas budu čistý,
umyj mě, bělejší bu**d**u než sníh.
- ¹⁰ Veselí, radost mi zakusit dopřej,
ať jása**j**í kosti, k**ter**é jsi zdrtil.
- ¹¹ Odvrát se tváří od mých hříchů,
všechny mé špatnosti nad**o**bro zahlad'.
- ¹² Stvoř ve mně čisté srdce, Pane,
nového, stálého du**ch**a mi dej.
- ¹³ Neodvrhuj mě od své tváře,
ať ve mně trvá tv**ů**j svatý duch.
- ¹⁴ Dej, ať se opět těším z tvé spásy,
posil mě velko**du**šností.
- ¹⁵ Hříšníky budu učit tvým cestám,
bezbožní k tobě **se** vrátí zas.
- ¹⁶ Před krveprolitím zachraň mě, Pane,
zajásám, jak jsi sprave**d**livý!
- ¹⁷ Odemkni, Pane, opět má ústa,
mé rty ti zap**ě**jí chvalozpěv.
- ¹⁸ V krvavých žertvách zálibu nemáš,
obětí tou se ti nezavděčím.
- ¹⁹ Má oběť, Pane, je zkroušený duch,
zdrčené srdce ne**o**dmítneš.
- ²⁰ Oblež, Pane, svou dobrotou Sión,
zbuduj zas hradby Jeru**z**aléma!
- = ²¹ Pak se ti zalíbí v obětech řádných, †
v zápalných žertvách a celopalech,
na oltář budou **ti** býčky klást.

Žalm 52

V tebe doufám, Pane, neboť jsi dobrotivý.

- ³ Co ty tak silácky se chlubíš
špatností **vů**či zbožným?
- ⁴ Jen zkázu kuješ, pletichaříš,
jazyk máš **ja**ko břitvu.
- ⁵ Zlo ti je milejší než dobro,
lež ti je **víc** než pravda.
- ⁶ Máš rád jen zraňující slova,
jazyku **po**mlouvačný!
- = ⁷ Bůh za to zahubí tě navždy, †
ze stanu vyveče tě,
ze země živých vytne.
- ⁸ Dobří to spatří plni bázně,
on sám jim **bude** pro smích:
- ⁹ „Hle člověk, který nechtěl v Bohu hledat své
útočiště, †
jen v majetek svůj doufal,
na ničemno**st**i stavěl.“
- ¹⁰ Já však se jak strom olivový zelenám v domě
Božím,
spoléhám vždy a stále na Boží slitování.
- ¹¹ Navždy ti budu vzdávat díky
za toto t**vo**je dílo,
– tvé jméno před věrnými chválit
za tvoji do**bro**tivost.

Žalm 53

Bože, ty jsi mezi námi pro naši spásu.

- = ² Blázen si říká: „Není Boha.“ †
Zkažení jsou a hnusně si vedou,
nikdo už není, kdo **k**onal by dobro.
- ³ Bůh z nebes hledí na lidské syny,
zda je kdo moudrý a **h**ledá Boha.
- ⁴ Všichni jsou zbloudilí, zkažení vesměs,
nikdo už, nikdo z nich **n**e**k**oná dobro.
- = ⁵ Nepřijdou k rozumu, kdo pášou křivdy, †
kdo můj lid hltají jako kus chleba,
k Pánu se nikdy **n**e**o**bracejí?
- = ⁶ Třesou se strachy, kde není proč bát se; †
rozmetá Bůh plány bezbožníků,
upadnou v hanbu, sám **B**ůh je svrhne.
- = ⁷ Kdo ze Siónu Izrael spasí? †
Až Pán změní osud svého lidu,
zajásá Jákob, zaraduje **s**e Izrael.

Žalm 54

Z každé tísně, Pane, jsi mě vyprostil.

- ³ Bože, pro své jméno mě zachraň,
svou mocí **z**jeďnej mi právo!
- ⁴ Bože, vyslyš modlitbu moji,
popřej **s**luchu mým slovům!
- = ⁵ Neboť povstali proti mně zpuční, †
vzpuční mi o život ukládají,
na Boha **n**e**e**rou ohled.
- ⁶ A ejhle, Bůh je mým pomocníkem,
Pán mi **z**acho**v**al život.

[– ⁷ Pohromou stihni mé odpůrce, Pane,
pro svoji věrnost je zahlad!]

– ⁸ Radostně vzdám ti oběť a chválu
pro tvé jméno tak dobré.

– ⁹ Vždyť Pán mě vyprostil z každé tísně,
k odpůrcům pohlížím svrchu.

Žalm 55

Volám k tobě, Pane, vysvobod' mě.

– ² Nakloň, Bože, sluch k mé modlitbě,
nestraň se mých úpěnlivých proseb,

– ³ slyš mě pozorně a vyslyš mě,
neklidný jsem ve své sklíčenosti.

– ⁴ Zděšený jsem křikem nepřátel,
útiskem a zlobou bezbožníků.

– Rozpoutali zhoubu proti mně,
zuřivě se na mě osopují.

– ⁵ Srdce se mi v prsou tetelí,
úzkost smrtelná mě zachvátila,

– ⁶ padá na mě strach a zděšení,
leží na mně nevýslovná hrůza.

– ⁷ Říkám si: Mít křídla holubí,
uletěl bych, až bych došel klidu.

– ⁸ Uletěl bych rád co nejdále,
noclehem bych zůstal někde v poušti,

– ⁹ vyhledal bych si tam útulek
na ochranu před divokým vichrem,

= ¹⁰ před bouřením jejich hrdel, Pane, †
před záplavou jejich jazyků.
V městě vidím násilí a sváry;

- = ¹¹ ve dne v noci brousí kolem něj, †
po hradebních zdech je obcházejí,
uvnitř vládne bezprávní a útlak.
- ¹² V jeho středu číhá záhuba,
klam a křivda z tržišť neodchází.
- ¹³ Kdyby potupil mě nepřítel,
křivdu od něj dovedl bych snášet;
– kdyby na mne tak zle dotíral,
kdo mě nenávidí, schoval bych se.
- ¹⁴ Tys však to byl, člověk jako já,
ty, můj blízký důvěrník a přítel!
- ¹⁵ Slasti přátelství jsme ty a já
prožívali spolu v domě Páně.
- [– ¹⁶ Kéž je za to zmatek posedne,
kéž jsou za to uchvácení smrtí.
– Kéž jdou do podsvětí zažíva,
když je v jejich domech plno zloby!]
- ¹⁷ Já však budu k Pánu volat dál,
Pán se smiluje a zachrání mě.
- ¹⁸ Večer, za jitra i v poledne
budu kvílet zhloubi svého srdce.
- ¹⁹ On mé naříkání vyslyší,
vysvobodí pokojně můj život.
– Neboť lučištníci blízko jsou,
z blízkosti už na mne dotírají.
- = ²⁰ Ismael a Jaalam a ti, kteří obývají na východě; †
na výměnu nepřístupují,
neboť odmítají bát se Boha.
- ²¹ Každý proti jeho přátelům
zdvíhá ruku, znesvěcuje smlouvu.
- ²² Nad máslo je hladší jeho řeč,
ale v srdci hotoví se k boji;

- slova lahodnější oleje,
ale jsou to vytasené meče.
- = ²³ Svěř se Pánu ve své nesnází, †
on tě zachová a nedopustí,
aby spravedlivý padl navždy.
- ²⁴ Je však, Pane, svrhneš do hrobu,
že se muži krvaví a lstiví
- nedožijí půlky života!
Kdežto já jen v tebe důvěřuji.

Žalm 56

V Boha doufám a obavy nemám.

- ² Smiluj se, Bože, člověk mě deptá,
tísní mě bojovník den co den,
- ³ den co den po mně odpůrci šlapou;
mnoho je těch, kdo proti mně brojí.
- ⁴ Spoléhám na tebe, Svrchovaný,
na Boha, jehož sliby tak chválím,
- ⁵ v Boha doufám a obavy nemám.
Co člověk z masa proti mně zmůže?
- ⁶ Celý den na mě se umlouvají,
snovají záměry proti mně.
- = ⁷ Čekají, číhají na mou zkázu, †
bedlivě sledují moje stopy,
neboť mi o život ukládají.
- [– ⁸ Měli by ujít za zločin trestu?
Sraz ve svém hněvu pohany k zemi!]
- = ⁹ Ty sám jsi sčítl všechny mé strasti, †
slzy mé všechny sis do měchu slil.
Že bys je neměl zapsány v knize?

- = ¹⁰ Stáhnou se zpátky mí nepřátelé, †
kdykoli zavolám na pomoc tebe;
vždyť přece vím, že **se** mnou je Bůh!
- ¹¹ V Boha, jehož sliby tak chválím,
v Pána, jehož **slíby** tak chválím,
- ¹² v Boha doufám a obavy nemám.
Co člověk z masa **proti** mně zmůže?
- ¹³ Tobě jsem, Bože, zavázán slibem;
rád ti přinesu **děkovnou** oběť
- = ¹⁴ za to, žes duši mou uchránil smrti, †
mé nohy pádu, že dál mohu kráčet
před Boží tváří ve **svět**le živých.

Žalm 57

V stínu tvých křídel, Pane, hledám útočiště.

- ² Smiluj se, Bože, nade mnou se smiluj,
neboť se k **tobě** utíkám!
- V stínu tvých křídel hledám útočiště,
až pohroma **se** přežene.
- ³ O pomoc volám k Bohu nejvyššímu,
k Bohu, jenž pro **mne** činí vše;
- = ⁴ ať z nebe zasáhne a pomůže mi, †
mé úkladníky zahanbí!
Svou milostí a věrností on zachraňuje život můj.
- ⁵ Já musím spávat uprostřed lvích šelem,
co dravě **lidi** hltají.
- Jsou jejich zuby oštěpy a šípy
a jejich **jazyk** ostrý meč.
- ⁶ Svou vznešenost zjev, Pane, na nebesích,
po celé **zemi** slávu svou!
- ⁷ Oni mým nohám nastražili léčky,
oni mou **duši** sklíčili,

- přede mnou přímo kopali mi jámu,
až do ní **sami** upadli.
- = ⁸ Je odhodláno moje srdce, Pane, †
je odhodláno srdce mé,
zpívat ti chci **a** v struny hrát.
- ⁹ Vzhůru, má duše! Vzhůru, moje harfo!
Já jitřenku **teď** probudím.
- ¹⁰ Slavit tě budu před národy, Pane,
chválit tě **mezi** pohany.
- ¹¹ Neboť tvá dobrota až k nebi sahá
a věrnost tvá **až** do oblak.
- ¹² Svou vznešenost zjev, Pane, na nebesích,
po celé **zemi** slávu svou!

Žalm 58

Přijď, Pane, a zjednej spravedlnost na zemi.

- [– ² Vynášíte, mocní, vskutku právo,
soudíte kdy správně lidské děti?
- ³ Ne, vy přímo rozséváte zločin,
rukou razíte jen křivdám průchod.
- = ⁴ Zrůdní jsou, kdo pášou bezbožnosti, †
zbloudilí už od samého zrodu,
od matčina klína mluví křivě.
- ⁵ Jejich jed je stejný jako hadí,
hada hluchého, co nemá uši
- ⁶ a co neslyší hlas zaklínačů,
znalce, jenž se v zaklínadlech vyzná.
- ⁷ Z úst jim, Bože, ty zlé zuby vyraz,
tesáky lvím šelmám rozdrť, Pane!
- ⁸ Ať se vytratí jak vyschlá kaluž,
zvadnou jako pošlapaná tráva!
- ⁹ Ať se roztečou jak slizcí plži,
jako potrat, co nespátří slunka!
- ¹⁰ Ať je dřív, než trny zhoustnou v křoví,
smete vichr, čerstvé nebo zvadlé!

- ¹¹ Zbožný bude nad tou pomstou jásat,
v krvi bezbožných až ruce smočí.
- ¹² Řeknou lidé: „Odměněn byl věrný!
Hle, jest Bůh, jenž na zemi je soudcem.“]

Žalm 59

Ty jsi moje síla, Bože.

- ² Od mých nepřátel mě vysvobod', můj Bože,
chraň mě před těmi, kdo brojí proti mně!
- ³ Vysvobod' mě od těch, kdo jen křivdy pášou,
proti vražedníkům přijd' mi na pomoc!
- = Jenom na mě pohled', kterak po mně slídí, †
kterak proti mně se mocní spolčili,
i když na mně nelpí zločin, ani hřích.
- ⁵ Nevinen jsem - oni útokem se ženou.
Vzbud' se, pojd' mi vstříc a sám se podívej!
- = ⁶ Jsi Pán zástupů a jsi Bůh Izraele! †
Procitni a ztrestej všechny pohany!
Neměj slitování s těmi zločinci!
- ⁷ Oni přicházejí každý večer znova,
obcházejí městem, štekají jak psi.
- ⁸ Právě tak se vzteky jejich ústa pění,
jejich rty jsou meče. Kdo to slyšel kdy!
- ⁹ Ty však se jim, Pane, jenom svrchu směješ,
ty se můžeš vysmát všem těm pohanům.
- ¹⁰ Ty jsi moje síla, jenom k tobě vzhlížím,
neboť ty jsi, Bože, útočiště mé,
- ¹¹ Bůh můj milosrdný! Naproti mi spěchá -
Pán mé odpůrce mi dává přehlížet.
- [– ¹² Jen je pobij, aby můj lid nezapomněl!
Rozptýl je svou mocí, do prachu je sraz!

- = ¹³ Zaraz jim hned v ústech, Pane, jejich hříšnost, †
slovo na rtech, ať je přejde nadutost!
Za kletby a za lži, které říkají,
- = ¹⁴ v hněvu svém je znič, ať žádný nezůstane! †
Ať se ví, že Bůh, jenž vládne Jákobovi,
prostírá svou vládu nad veškerou zem.
- ¹⁵ Oni přicházejí každý večer znova,
obcházejí městem, štekají jak psi.
- ¹⁶ Toulají se lačně, slídí za potravou,
když se nenasytí, vyjí do noci.]
- = ¹⁷ Já však budu zpívat na tvou moc jen chvály, †
z lásky tvé se zrána vděčně radovat.
Neboť tys můj hrad, jsi útočiště v nouzi,
- ¹⁸ ty jsi moje síla, jenom tobě zpívám,
Pane, tys můj hrad, můj milosrdný Bůh.

Žalm 60

Pane, dej nám znovu vstát a zachraň nás.

- ³ Bože, to tys nás zavrhl a rozbil,
hněvem jsi vzplanul: dej **nám** znovu vstát!
- ⁴ Zemí jsi otřásl a rozpoltil ji:
zhoj její rány! Vždyť **se** kymáčí!
- ⁵ Svůj národ nasýtil jsi protivenstvím,
napojil jsi nás vínem omamným.
- ⁶ Znamení vztyč těm, kdo tě uctívají,
před luky ať se k **němu** uchýlí!
- ⁷ Aby se tvoji věrní zachránili,
pomoz svou pravicí **a** vyslyš nás!
- = ⁸ Promluvil Bůh ve svém svatostánku: †
„Zvítězím a Sichem přidělím,
přeměřím i **úval** sukotský.

- = ⁹ Galaád i Manasse mi patří, †
rovněž Efraím, má přilbice,
Juda pak má velitelská hůl.
- = ¹⁰ Moáb je mou umývací mísou; †
na Edom pak botu postavím,
jásat budu nad Filištínkem.“
- ¹¹ Kdo přivede mě k hrazenému městu,
kdopak mě do Edomu provodí,
- ¹² ne-li ty, jenžs nás odvrhl, můj Bože,
a jenž už s naším vojskem netáhneš!
- ¹³ Na pomoc přijď nám proti nepříteli,
když pomoc od lidí je nicotná.
- ¹⁴ S Bohem však svedem divy udatenství,
on zdeptá naše ujařmitelé!

Žalm 61

Pane, ty jsi vždy naše útočiště.

- ² Slyš, Bože, moje naříkání,
modlitby mé si povšimni!
- ³ Od končin země k tobě volám,
neboť mé srdce umdlévá.
- Vyved' mne na bezpečnou skálu,
vysokou pro mne přespříliš.
- ⁴ Vždyť jenom tys mé útočiště,
před nepřítelem pevná věž.
- ⁵ Kéž byvám navěky v tvém stanu
a pod ochranou křídel tvých!
- ⁶ Tys, Bože, slyšel moje sliby,
jsi s těmi, kdo tvé jméno ctí.
- ⁷ Mnohé dny přidej ke dnům krále.
Od rodu k rodu jeho věk!

- ⁸ Před Bohem navěky ať vládne!
Láska a **vě**rnost ať jsou s ním!
- ⁹ Za to chci vždy tvé jméno chválit,
své sliby **pl**nit den co den.

Žalm 62

Jen u Boha se utiší má duše.

- ² Jen u Boha se utiší má duše,
jen od něho je **mo**je spása.
- ³ Jediný on je skála má i pomoc,
pevný můj hrad, že **ne**kolísám.
- ⁴ Jak dlouho chcete s jedincem vést válku,
vrhat se všichni **na** jednoho
- jak na zeď, která hrozí pádem,
na hradbu, která **už** se hroutí!
- ⁵ Ano, jen samé plotky osnovají,
jen ve lži mají **za**líbení.
- Žehnají prolhanými ústy
a v hloubi srdce **pro**klínají.
- ⁶ Jen u Boha se upokoj, má duše,
vždyť u něho je **vše**, več doufám.
- ⁷ Jediný on je skála má i pomoc,
pevný můj hrad, že **ne**kolísám.
- ⁸ Na Bohu stojí spása má i sláva,
Bůh je má skála, **zá**chrana má.
- ⁹ Důvěřuj vždy jen v něho, všechen lide! †
Před ním si vylévejte srdce:
vždyť Bůh je naše **ú**točiště!
- ¹⁰ Jsou lidé jen jak závan dechu,
jsou všichni **smrte**lní jen klam.

- Na misce vah až kvrchu vzlétnou,
každý je lehčí než sám dech.
- ¹¹ Nespoléhejte na násilí,
zanechte honby za lupem!
- A na bohatství, i když vzrůstá,
svým srdcem nikdy nelpěte!
- ¹² Jediné pověděl Pán kdysi,
a toto dvojí slyšel jsem:
- že u Boha je všechna moc,
¹³ u tebe, Pane, všechna láska
- i to, že odplácíš ty sám
člověku podle jeho skutků.

Žalm 63

Po tobě žízí má duše, můj Bože.

- ² Pane, můj Bože, tebe jen hledám,
po tobě žízí celá má duše,
- po tobě umdlévá touhou mé tělo
tak jako vyprahlá žíznivá země.
- ³ Tolik tě toužím v tvé svatyni spatřit,
abych zas viděl tvou moc a tvou slávu!
- ⁴ Vždyť tvá milost je lepší než život,
proto mé rty ti zpívají chválu.
- ⁵ Tak tě chci velebit, co živ budu,
ve jménu tvém jenom ruce spínat.
- ⁶ Duše jak morkem bude se sytit,
jásavě budou tě chválit má ústa.
- ⁷ Když v lůžku za noci na tebe myslím,
rozjímám o tobě za nočních bdění,
- ⁸ vpravdě jen tys mi vždy pomocníkem,
v stínu tvých křídel radostně plesám.

- ⁹ Přilnul jsem k tobě celou svou duší,
ty mě svou pravicí podpíráš mocně.
- [– ¹⁰ Kdo však mi bez příčin záhubu strojí,
ti se propadnou do hlubin země,
- ¹¹ ti budou vydáni napospas meči,
ti se koňští šakalů stanou.
- = ¹² Král pak se bude radovat v Bohu, †
oslaven bude, kdo přísahal na něj,
protože lhářům se zacpou ústa.]

Žalm 64

Každý člověk bude mluvit o zásahu Páně.

- ² Uslyš, Bože, moje naříkání,
před hrůzami nepřátel mě zachraň!
- ³ Dej mi úkryt před ničemnou smečkou,
dorážením těch, kdo pášou křivdy!
- ⁴ Jazyky si brousí jako meče,
zlými slovy střelí jak šípy,
- ⁵ ze zálohy stihnou nevinného,
zasáhnou ho náhle, neviděni.
- = ⁶ Odhodlaně kují zhoubné plány, †
kopou jámy, tajně kladou léčky,
říkají si: „Kdo nás může vidět,
- = ⁷ kdo prohlédne utajený záměr?“ †
Prohlédne ho ten, jenž vidí na dno,
do hlubiny člověkovy srdce.
- ⁸ Bůh je věru stihne svými šípy,
rány zasáhnou je znenadání.
- ⁹ Dá jim padnout za ten jejich jazyk,
každý nad nimi jen kývne hlavou.
- = ¹⁰ Všichni lidé zachvějí se bázní, †
budou mluvit o zásahu Páně,
neboť rozpoznají jeho dílo.

- = ¹¹ Spravedlivý raduje se z Pána, †
utíká se k němu, jím se chlubí
každý, kdo je upřímného srdce.

Žalm 65

Chválíme tě, Bože, za tvou dobrotu.

- ² Tobě chvalozpěv patří, Pane, tam na Sióně,
tobě plnění slibů.
- = ³ Neboť ty vyslycháš prosby, †
kdekdo se utíká k tobě,
břímě svých hříchů ti nese.
- ⁴ Viny, které nás tíží, jsou totiž nad naše síly,
ty však je zahltit umíš.
- ⁵ Blažen, koho si zvolíš, aby se přiblížil k tobě,
kdo v tvých nádvořích bydlí!
- Kéž se můžeme sytit dobrem tvého domu,
neboť tvůj chrám je svatý.
- = ⁶ Podivuhodnými skutky věrně nám splňuješ
prosby, †
Bože, záchrano naše,
naděje všech končin světa i všech ostrovů v
dálce.
- ⁷ Ty držíš hory svou silou,
ty jsi opásán mocí,
- ⁸ ty tišíš hučení moří, hučení příbojů jeho
i všech národů vřavu.
- = ⁹ Před tvými divy se třesou †
národy v nejzazších dálkách,
nad tvým znamením jásá východ jitra i noci.
- = ¹⁰ Laskavě pečuješ o zem, †
hojnou vláhou ji daříš,
její bohatství množíš.

- = Plny jsou náhony Boží, †
lidem jsi nachystal zrní;
takto pečuješ o ni.
- = ¹¹ Její brázdy jsi zvlažil, rozmělnil její hroudy, †
zkypřils ji hojnými dešti,
požehnals, co **na** ní vzrostlo.
- ¹² Ověncils koloběh roku korunou dobrotivosti,
všudy jde za **tebou** hojnost.
- ¹³ Mokvají pastviny stepní,
pahorky **jásotem** hýří,
- = ¹⁴ louky jsou oděny stády, †
doliny pokryty klasy.
Všechno to **jásá** a zpívá.

Žalm 66

Ty jsi, Pane, daroval naší duši život.

- ¹ Jásejte Bohu, všechny země,
² zpívejte k slávě **jeho** jména!
- = ³ Řekněte Bohu: „Jaký jsi mocný, †
skutky tvé moci tak podivuhodné,
že se i nepřítel poklonit musí!
- ⁴ Celý svět ať se ti koří a zpívá,
ať zpívá k poctě **tvého** jména!“
- ⁵ Pojd'te a vizte Boží skutky!
Úžasné je, co **lidem** činí.
- = ⁶ Proměnil moře v suchou zemi; †
potom i řeku přešli pěšky.
On je nám zdrojem **radování**!
- = ⁷ On vládne navěky svou mocí, †
národy sleduje svým zrakem,
zpupní se neodváží vzepřít.

- ⁸ Národy, chvalte našeho Boha
a všude šířte **j**eho chválu!
- ⁹ On naší duši daroval život,
naším nohám klop**y**tnout nedal.
- ¹⁰ Zajisté jsi nás, Bože, i zkoušel,
v plameni třibil **j**ako stříbro.
- ¹¹ Dopustils, že jsme v soužení vešli,
na bedra vložils nám t**ě**žké břímě.
- = ¹² Nechals lidi nám přes hlavu cválat, †
prošli jsme ohněm, prošli vodou:
vyvedls nás však **d**o volnosti!
- ¹³ S obětním darem jdu do tvého domu,
abych ti splnil **d**ané sliby,
- ¹⁴ tak jak mi v nouzi vyšly ze rtů,
jak ti je před**n**esla má ústa.
- = ¹⁵ Tučnou zvěř nesu ti k zápalné žertvě, †
z beranů obětní dým ať stoupá,
býčky a kozly ti **o**bětuji.
- ¹⁶ Pojdte a poslyšte, bohabojní,
povím, co Bůh mi dobr**é**ho činí.
- ¹⁷ Ještě jsem k němu křičel v tísni,
a již můj jazyk mu chval**o**zpěv chystal.
- ¹⁸ Kdybych byl v srdci smýšlel špatně,
Bůh by mě jistě **n**evyslyšel.
- ¹⁹ Avšak Bůh moje modlitby slyšel,
mému volání **p**opřál sluchu.
- = ²⁰ Pánu buď za to dík a chvála, †
že moji modlitbu neodmítl
a svou lásku mi **n**eodepřel!

Žalm 67

Kéž nám svítí světlo tváře Pána.

- ² Pán buď milostiv a žehnej nám!
Kéž nám svítí světlo jeho tváře!
- ³ Ať se zná tvá cesta na zemi,
pomoc tvou ať znají všichni lidé!
- ⁴ Kéž tě, Bože, chválí národy,
kéž tě chválí všechny lidské rody!
- ⁵ Národy ať mocně jásají
nad tím, jak svět spravedlivě soudíš!
- Neboť právem soudíš národy,
všechny lidské kmeny světa řídíš.
- ⁶ Kéž tě, Bože, chválí národy,
kéž tě chválí všechny lidské rody!
- ⁷ Země vydala svou úrodu,
Pán, náš Bůh, nám dal své požehnání.
- ⁸ Kéž nám žehná všemohoucí Bůh!
Ať ho v bázni všechna země vzývá!

Žalm 68

Veleben buď Pán, který osvobozuje svůj lid.

- ² Bůh povstal - rozprášení nepřátelé,
prchají před ním, kdo ho nenávidí.
- ³ Rozptylují se tak, jak dým se tratí; †
a jako vosk se taví nad plamenem,
tak hynou hříšníci před Boží tváří.
- ⁴ A spravedliví před Bohem se těší
a jásají a veselí se blahem.

- = ⁵ Zpívejte Bohu, chvalte jeho jméno, †
razte mu dráhu, pouští přichází.
Jásejte Pánu, radujte se v něm!
- ⁶ Je otcem sirotek a vdovy chrání
náš Bůh, jenž sídlí ve své svatyni,
- = ⁷ Bůh, který dává domov opuštěným, †
zajaté na svobodu vyvádí,
vzurníky nechá však žít v pustině.
- ⁸ Bože, když vyšels v čele svého lidu
a když jsi před ním kráčel po poušti,
- ⁹ země se třásla, nebe roztékalo
před Bohem, jenž je Bohem Izraele.
- ¹⁰ V deštích jsi, Bože, dával hojnost vláhy,
své dědictví, už vadnoucí, jsi křsil.
- ¹¹ Tam utábořilo se tvoje plémě,
z lásky dals, Pane, domov poníženým.
- ¹² Pán vyřkl svoje všemohoucí slovo:
„Rozprášil četná vojska Svrchovaný!“
- ¹³ Králové s vojsky běží, utíkají!
Strážkyně domu rozděluje kořist.
- ¹⁴ Zatímco vy si mezi stády spíte,
postříbřila se křídla holubice,
- perutě její zaskvěly se zlatem,
¹⁵ klenoty jako sněhem na Salmonu.
- ¹⁶ Bašanské hory, to jsou hory mocné,
bašanské hory, to jsou hory mračné.
- = ¹⁷ Proč vzhlížíte tak závistně, vy hory, †
k vrchu, jež Bůh si zvolil za své sídlo?
Sám Pán tam bude sídlit do věčnosti.
- ¹⁸ Četné jsou vozy Boží, do tisíců:
Pán ze Sinaje do svatyně vchází.

- ¹⁹ Vystoupils, Pane, do své vysokosti
a svoje zajaté jsi **vedl** s sebou.
- Tam pak jsi přijal darem lidi za své,
i ty, co brání se žít v **domě** Páně.
- ²⁰ Vzdávejte Pánu každodenně chválu:
on sám nás nese, je nám **pomocníkem**.
- ²¹ Náš Bůh je Bůh, jenž pomáhá a chrání,
Pán, který ze smrti zná **východisko**.
- ²² Pán hlavu roztrhne svým nepřátelům,
temeno těm, kdo **setrvají** v hříších.
- ²³ „I z Bašanu je přivedu,“ Pán praví,
„přivedu ti je třeba z **hlubin** moře,
- ²⁴ ať nohy můžeš umývat si v krvi,
jazyk tvých psů ať z nepřátel má podíl!“
- ²⁵ My jsme tě, Pane, viděli, jak vcházíš,
můj král a Bůh jak vchází **do** svatyně.
- ²⁶ Zpěváci vpředu, vzadu hudebníci,
uprostřed panny do bubínků tlukou.
- ²⁷ Velebí Pána v chórech, Pána chválí
ve slavném shromáždění **Izraele**.
- ²⁸ Benjamin, nejmladší, jde první vpředu, †
pak judská knížata a jejich pokřik,
knížata Zabulóna, **Neftaliho**.
- ²⁹ Zjev, Pane, před nimi svou moc, moc Páně,
svou moc, již, Pane, **ukázal** jsi na nás
- ³⁰ ze svého chrámu nad Jeruzalémem,
ať králové ti přinášejí **dary!**
- ³¹ Zkruš zvíře v rákosí, zkruš zástup silných
a všechny, kdo jsou pány **nad** národy!
- Zašlápni ty, kdo za stříbrem se honí,
rozmetej všechny válečné **kmeny!**

- ³² Jenom ať přijdou mocní z Egyptanů,
ať ruce k Bohu vztáhnou **E**tiopští!
- ³³ Zpívejte Bohu, všechny říše světa,
jen hrejte na počest a k chvále Pána,
- ³⁴ jenž nebem projíždí, tím dávným nebem!
Slyšte, jak hřmí svým hlasem, **strašným** hlasem:
- ³⁵ „Cťěte moc Páně! Září v Izraeli
a jeho velká moc až **nad** oblaky.“
- = ³⁶ Hrozný je Bůh, jenž sídlí ve svatyni, †
Bůh Izraele, dává moc a sílu národu svému.
Vele**be**n buď Pán!

Žalm 69

Shlédni ke mně, Pane, v svém milosrdenství.

- ² Pojd' mě zachránit, Bože,
voda až k hrdlu mi sahá,
- ³ bořím se v hlubokém bahně,
jako by bez**ed**né bylo,
- padl jsem do hlubin vodních,
proud mě strh**u**je s sebou.
- ⁴ Jsem už vysílen křikem,
hrdlo mám **o**chraptělé,
- oči mi hleděním slábnou,
jak čekám na sv**é**ho Boha.
- ⁵ Víc, než mám na hlavě vlasů,
je těch, kdo ma**jí** mě v záští,
- silnější nežli mé kosti jsou, kdo mě stíhají křivě.
Vrátit mám to, **co** jsem nevzal!
- ⁶ Ty, Bože, znáš mé pošetilsti,
prohřešky moje **ne**jsou ti tajny.

- ⁷ Pro mne kéž nedojdou zahanbení,
kdo, Pane zástupů, dou**f**ají v tebe,
- ať kvůli mně se nedočká hanby,
kdo hledá Boha Izraele!
- ⁸ Vždyť já jsem pro tebe potupu snášel,
pohana ulpěla na mé tváři.
- ⁹ Odcizil jsem se svým vlastním bratřím,
synům mé matky jsem **j**ako cizí.
- ¹⁰ Stráven jsem tím, jak pro tvůj dům horlím,
hanoben těmi, kdo han**o**bí tebe.
- ¹¹ Sebe jsem týral mnohými posty,
ale i to mi jen k potu**p**ě bylo.
- ¹² V pytli jsem chodil za pokání,
za to jsem jim byl le**d**a pro smích.
- ¹³ Tlachají o mně, kdo u brány sedí,
opilci zpívají posm**ě**šky o mně.
- ¹⁴ Já však se modlím k tobě, Pane!
Milostiv buď mi a vyslyš mě, Bože,
- jak jenom ty se smilovat umíš,
jak jenom ty jsi v pom**o**ci věrný!
- ¹⁵ Vyproš mě z bahna, ať neotonu,
zachraň mě z bídy a z hlub**o**ké tůně,
- ¹⁶ aby mě proud už nestrhoval, †
aby mě hloubka nepohltila,
ať propast nade mnou nezavře jícen!
- ¹⁷ Vyslyš mě, Pane, v své slitovné lásce,
shlédni ke mně v svém milosrdenství!
- ¹⁸ Neukrývej se před služebníkem,
vyslyš mě, pospěš, nenech mě v bídě!
- ¹⁹ Pojď ke mně blíž a vysvobod mě,
zachraň mě navzdor mým nep**r**átelům!

- ²⁰ Ty přece znáš mé ponížení,
před tebou stojí mí protivníci.
- ²¹ Zahanbení mi zlomilo srdce,
potupa má je nezhojitelná;
- doufal jsem v soucit - ale marně,
v ty, kdo mě utěší - nenášel jsem je.
- ²² Žluč mi kapali do mého jídla,
v žízni mě octem napájeli.

- [– ²³ Ať jejich stůl se stane jim pastí,
obětní pokrm návnadou zkázy!
- ²⁴ Zakal jim oči, že nebudou vidět,
ať jsou navždycky strženi v bedrech!
- ²⁵ Vylil na ně své rozhořčení,
udeř na ně svým horoucím hněvem!
- ²⁶ Ať jejich domovy nadobro zpustnou,
ať jejich stany zůstanou prázdné!
- ²⁷ Stíhají toho, jež ty už jsi stihl,
dál bijí toho, jež ty už jsi ranil.
- ²⁸ Jen je nech dál vinu na vinu vršit,
abys je neshledal spravedlivými!
- ²⁹ Jen ať jsou škrtnuti z knihy živých,
ať mezi věrnými zapsáni nejsou!]

- ³⁰ Já však jsem ubožák v bídě,
chraň mě svou pomocí, Bože!
- ³¹ Chci jménu Božímu zpívat,
vděčně je chválit a slavit.
- ³² To bude milejší Pánu
nad žertvu rohatých býků.
- ³³ Těšte se, pokorní, z toho:
kdo hledá Boha, ten sílí!
- ³⁴ Neboť Pán ubohé slyší,
nezhrdne otroky svými.
- ³⁵ Chval ho nebe i země,
moře a vše, co v něm žije!

- ³⁶ Neboť Bůh zachová Sión,
zbuduje **judská** města;
- zabydlí zemi a ji zdědí
³⁷ potomci těch, kdo mu slouží;
- kdo jeho jméno ctí s láskou,
najdou v ní **navždy** svůj domov.

Žalm 70

Pospěš mi na pomoc, Pane!

- ² Kéž se ti, Bože, zlíbí mě vysvobodit!
Pospěš mi, **P**ane, na pomoc!
- ³ Ať hanba s potupou padnou konečně na ty,
kdo se mě **snaží** zahubit,
- ať se stydí a zalezou všichni,
kdo se z mých **pohrom** radují!
- ⁴ Jen ať se stáhnou se zahanbením ti všichni,
kdo o mně říkali: „**Dobře** mu tak.“
- ⁵ Zato ať jásají, ať se radují v tobě
všichni, kdo **tebe** hledají!
- Ať mohou říkat: „Velký je Bůh,“
kdo k tobě **volají** o pomoc.
- ⁶ Já jsem jen ubohý nuzák,
přijď **ke** mně, Pane!
- Ty jsi má pomoc, můj zachránce,
Pane, déle už **neotálej**!

Žalm 71

Nezavrhuj mě ve stáří, Pane.

- ¹ K tobě se, Pane, utíkám,
nenech mě **navždy** v **zahanbení**!

- = ² Podle své spravedlnosti †
vyprošť mě z bídy, vysvobod' mě,
popřej mi sluch **a** zachraň mne!
- = ³ Bud' mojí skálou ochrannou, †
mně na pomoc bud' pevným hradem -
vždyť jsi má skála, jsi můj hrad!
- ⁴ Zachraň mě, Pane, z ruky zlých,
ze spárů bezbožného lotra!
- ⁵ Ty, Pane, jsi má naděje,
od mládí doufám v **tebe**, Pane.
- = ⁶ Byls při mně v lůně mateřském, †
chráníš mě od matčina klína,
tebe jsem **vzýval** v každý čas!
- ⁷ Mnohým jsem učiněný div:
ty jsi mi mocným **pomocníkem**.
- ⁸ Ústa mám stále plna chval,
po celý den k tvé **slávě** zpívám.
- ⁹ Nezavrhuj mě ve stáří,
až ztratím síly, **neopust'** mě!
- ¹⁰ Odpůrci o mně kleveť,
číhají, říkají si svorně:
- ¹¹ „Na něj, když Bůh jej opustil!
Ochránce nemá, **chopte** se ho!“
- ¹² Jen, Bože, nestůj daleko,
můj Bože, na **pomoc** mi pospěš!
- ¹³ Potup ty, kdo mě skličují,
zahanbi, kdo mou **zkázu** chtějí!
- ¹⁴ Já však chci doufat v každý čas
a rozhlašovat **tvou** chválu.
- = ¹⁵ Má ústa denně hlásají †
tvou spravedlnost a tvou pomoc,
nelze ji **ani** dohlédnout.

- ¹⁶ Opěvat budu Boží moc,
velebit tvoji **dobrotivost**.
- ¹⁷ Učils mě, Bože, od mládí,
dodnes tvé mocné **divy** hlásám.
- = ¹⁸ Neopouštěj mě ve stáří, †
ať, Pane, příštím pokolením
vyprávím o tvém rameni,
- ¹⁹ o divech spravedlnosti,
jež, Bože, všechno **převyšuje**!
- Vykonalš věci nesmírné,
kdo by se tobě, **Bože**, rovnal?
- = ²⁰ Dal jsi mi prožít zlého dost, †
a zase k životu mě křísíš,
až z hlubin **země** pozvedáš.
- ²¹ Rozhojní moji důstojnost
a zase s **útěchou** stůj při mně!
- ²² S harfou tě budu velebit,
tvou věrnost **opěvat**, můj Bože,
- a hráti na své citeře
k tvé chvále, Svatý **Izraele**!
- = ²³ Ať zajásají moje rty, †
až tobě budu hrát a zpívat!
Ať zachráněná **duše** jásá!
- ²⁴ Ať i můj jazyk celý den
velebí tvoji **spravedlnost**,
- žes potupil a zahanbil
ty, kteří hledají mou zkázu.

Žalm 72

Pán se ujme nebožáka, jenž k němu volá.

- ¹ Svěř, Bože, soudcovský svůj úřad králi,
svou spravedlnost královskému synu!

- ² Ať spravedlivě vládne tvému lidu,
ať stojí za právem svých **ponížených**.
- ³ Přinášet budou hory pokoj lidu,
pahorky budou plodit **spravedlnost**.
- = ⁴ On zjedná právo utištěným z lidu, †
on dětem chudých bude pomocníkem
a utlačovatele zdrtí na prach.
- ⁵ Ať žije, pokud slunce bude zářit,
co měsíc bude svítit - z **rodu** na rod!
- ⁶ Ať sestoupí jak vláha na lučiny,
jak deště, které napáje**jí** zemi.
- ⁷ Za něho bude vzkvétat **spravedlnost**
a pokoj, dokud měsíc **ne**uhasne.
- ⁸ Panovat bude od moře až k moři,
od Velké řeky po sám **kon**ec země.
- ⁹ Kořit se před ním budou nepřátelé,
prach budou lízat jeho **protivní**ci.
- = ¹⁰ Králové Taršíše a ostrované †
dary mu budou nosit, daně platit
králové z krajů **arab**ských a Saby.
- ¹¹ Králové všichni budou se mu klanět,
národy všechny **pokorně** mu sloužit.
- ¹² Ujme se nebožáka, jenž ho vzývá,
chudáka, který **ne**má zastání.
- ¹³ On slituje se nad slabým a chudým,
on utlačené **vrátí** k životu.
- ¹⁴ Vysvobodí je z útisku a křivdy -
je v jeho očích **drahá** jejich krev.
- = ¹⁵ Ať žije! Zlato arabské mu dají †
a stále za něho se budou modlit
a bez ustání jemu **blahoře**čit.

- ¹⁶ Kéž obilí je stálá hojnost v zemi,
až do samého vršku **h**orských svahů;
- plod jeho jako Libanon ať kypí,
ať jeho stébla vzkvétá**jí** jak tráva!
- ¹⁷ Navždy buď požehnáno jeho jméno,
jež potrvá, co slunce sluncem bude.
- V něm všechny kmeny dojdou požehnání
a všechny národy ho **b**udou slavit.
- ¹⁸ Buď požehnaný Pán, Bůh Izraele,
jenž jediný ty všechny **d**ívy koná;
- ¹⁹ buď požehnáno jeho slavné jméno,
zem plná jeho slávy! **A**men, amen!

Žalm 73

Mým blahem je být v tvé blízkosti, Pane.

- ¹ Jak Bůh je dobrotivý k poctivým,
jak dobrý k těm, kdo čisté **s**rdce mají!
- ² Přesto mé nohy málem klopýtly,
mé kroky jen taktak že **n**euklouzly:
- ³ neboť jsem vychloubačům záviděl,
když jsem tak viděl, jak se **h**říšným daří.
- ⁴ Vždyť oni žádnou strastí netrpí
a jejich tělo zdravé **j**e a tučné.
- ⁵ Jsou vzdáleni všem lidským trampotám
a nesouží se jako **d**ruzí lidé.
- ⁶ Pýchou se skví jak zlatým řetězem,
jak rouchem oděni jsou **n**ásilnictvím.
- ⁷ Z tučnosti prýští jejich nepravost
a zlými úmysly jim **s**rdce kypí.
- ⁸ Pošklebují se, mluví darebně,
z povýšenosti ubliž**u**jí slovem.

- ⁹ Ústy si troufají až na nebe
a jejich jazyk zrejdí **ce**lou zemi.
- ¹⁰ A proto se k nim obrací můj lid
a loká jejich slova **ja**ko vodu.
- ¹¹ Říkají: „Jak by o tom věděl Bůh?
Je Nejvyššímu vůbec něco známo?“
- ¹² Vidíte, tak si vedou hříšníci,
jsou stále mocnější a **ž**ijí šťastně.
- ¹³ Marně jsem tedy bezúhonně žil
a omýval si ruce v **ne**vinnosti?
- ¹⁴ Abych byl jenom týrán den co den
a každé ráno dostá**á**val jen bití?
- ¹⁵ Když jsem si pomyslel: „Mluv jako oni,“
byl bych tím jenom zradil **ro**d tvých synů.
- ¹⁶ Hloubal jsem tedy, jak to pochopit,
a připadalo mi to **ve**lmi těžké,
- ¹⁷ až pronikl jsem v Boží tajemství
a prohlédl jsem konce **tě**chto lidí.
- ¹⁸ Na kluzkou cestu jsi je uvedl
a popravdě je vrháš **do** záhuby.
- ¹⁹ Jak najednou se propadají v nic,
jak hroutí se a v náhlé **hrů**ze hynou,
- ²⁰ jak sen, jenž s procitnutím odplyne,
ten obraz člověk zap**u**dí, jen vstane.
- ²¹ Když se mé srdce rozhořčovalo
a bolest mi až k ledví **pro**nikala,
- ²² byl jsem to hloupý, nic jsem nechápal,
stál před tebou jak neroz**u**mné zvíře.
- ²³ Já však chci trvale být u tebe,
neboť ty sám s mě chopil **za** pravici.
- ²⁴ Ty vždycky mě svou radou povedeš
a nakonec pak do **slá**vy mě přijmeš.

- ²⁵ Koho mám kromě tebe na nebi?
A na zemi nic než **á**dám než tebe.
- ²⁶ Ať tělo mé i srdce pominou -
Pán je má skála a můj **ú**děl navždy!
- ²⁷ Hle, hynou, kdo se tobě vzdalují,
zatratíš všechny, kdo tě **o**pouštějí.
- = ²⁸ Mým blahem je být v Boží blízkosti, †
já všechnu důvěru jen v Pána skládám
a budu hlásat všechny **j**eho skutky.

Žalm 74

Neponech, Pane, chudé své v zapomenutí.

- ¹ Proč, Bože, jsi nás už zavrhl navždy?
Proč k ovcím tvé pastvy **p**lane tvůj hněv?
- = ² Buď pamětliv obce, již získal sis kdysi, †
kmene, jež vykoupils, aby ti patřil,
své hory Sión, kde sídlo jsi měl.
- ³ Zaměř své kroky k pradávným troskám,
v tvé svatyni nepřítel **z**pustošil vše.
- ⁴ Ryk nepřátel hučel v tvé přesvaté síni,
svá znamení vztyčili **u**prostřed ní.
- ⁵ Řádili tak jako ten, kdo si v houští
sekyrou chvojí **n**asekat jde,
- ⁶ veškeré dřevěné dílo a řezby
tříštili mlatem **a** sekyrou.
- ⁷ Sžehli tvou svatyni, znesvětili
stan tvého jména až **d**o základů.
- ⁸ Řekli si: „Zničme jim po celé zemi
svatyně Boží a **v**ypalme je!“
- ⁹ Jsme bez svých znamení, proroka není
a nikdo z nás neví, jak **d**louho ještě ...

- ¹⁰ Jak dlouho se, Bože, smí protivník rouhat?
Navždy smí nepřítel **tupit** tvé jméno?
- ¹¹ Proč od nás odtahuješ svou ruku,
necháváš v klíně **svou** pravici?
- ¹² Vždyť ty jsi od věků, Pane, mým králem,
jenž skutky spásy na **zemi** koná.
- ¹³ Ty svou mocí rozdělil jsi moře,
dračí lebky ve **vodách** jsi zdrtil.
- ¹⁴ Leviatanu jsi hlavy tříštil,
žralokům jsi za **pokrm** jej dával.
- ¹⁵ Bystřinám a zřidlům dal jsi trysknout,
vysušil jsi mocné **vodní** toky.
- ¹⁶ Tvůj je den a tvá je noc,
tvým dílem ustálení **měsíce** i slunce.
- ¹⁷ Vymezil jsi všechny zeměpásy,
stvořils letní **období** a zimní.
- ¹⁸ Pomni: tupí tě nepřítel, Pane,
nemoudrý lid tvému **jménu** se rouhá!
- ¹⁹ Duši, jež vzývá tě, nevydej smrti,
chudé své neponech v **zapomenutí**!
- ²⁰ Do smlouvy pohled: zem ve všech koutech
plna je stonů a násilných skutků.
- ²¹ Utisklé nenech v hanbě a haně,
nuzný a slabý ať **chválí** tvé jméno!
- ²² Povstaň, Pane, své věci se ujmi,
pamatuj, kterak tě **uráží** blázen!
- ²³ Vzpomeň si na křik svých protivníků,
na vřiskot těch, kdo na **tebe** sočí!

Žalm 75

Vzdáváme ti díky za tvé divy.

- ² Slavíme tě, Pane, slavíme tě,
vzýváme tě, hlásáme tvé divy.
- ³ „V době, kterou já sám ustanovím,
soudit budu spravedlivým soudem.
- ⁴ Byť se zem i s tvorstvem kymácela,
její pilíře já pevně držím.
- ⁵ Pyšným říkám: Jen se nepyšňte!
Bezbožným: Jen nezdvíhejte hlavu!
- ⁶ Nezdvíhejte hlavu příliš zpupně,
nehovořte k Bohu s šfjí vzdornou!“
- ⁷ Od východu ani od západu,
z pouště ani z hor nic nečekejte,
- ⁸ nikoli, jen Bůh je všeho soudcem:
toho poníží a toho vznese.
- ⁹ Tak to je: Pán drží v ruce kalich
s šumivým a kořeněným vínem,
= podává jej tomu a zas tomu, †
vylokat je musí po kvasnice,
vypít všichni bezbožníci země.
- ¹⁰ Já však budu do věčnosti jásat,
Jákovu Bohu hrát a zpívat.
- ¹¹ On zuráží rohy bezbožníkům,
kdežto spravedliví zdvihnou čelo.

Žalm 76

Hlásáme, Pane, velikost tvého jména.

- ² Po celém Judsku znám je Bůh,
velké má jméno v Izraeli.

- ³ V Sálemu stojí jeho stan,
příbytek jeho **na** Sióně.
- ⁴ Tam blesky luku přelomil,
i štít a meč a z**bran**ě války.
- ⁵ Strašlivý jsi a přemocný,
mocnější nežli **vě**čné hory.
- ⁶ I siláci jsou kořistí, †
upadli do tuhého spánku,
hrdinům **ru**ce zemdlely.
- ⁷ Tvou hrozbou, Bože Jákobův,
jezdci i koně z**ne**hybněli.
- ⁸ Hrozný jsi! Kdo by před tebou,
před silou tvého hněvu obstál?
- ⁹ Z nebe jsi zahřměl rozsudek,
země se zděsila a zmlkla,
- ¹⁰ když jako soudce povstal Bůh
k spáse všech ponížených země.
- ¹¹ I vzteklý Edom ať tě ctí,
ať zbytek Hamátu tě slaví!
- ¹² Slavnostně sliby skládejte
a plňte Pánu, svému Bohu!
- Ať všichni z krajů sousedních
přinesou Hroznému své dary!
- ¹³ On pokořuje knížata,
je postrachem všech králů země.

Žalm 77

V tísni si připomínám, Pane, tvé divy.

- ² K Bohu volám, hlasitě křičím,
k Bohu volám, **a**by mě slyšel.

- = ³ V den své tísně za Pánem hledím, †
bez oddechu vztahuji ruce,
duše má se utěšit nedá.
- ⁴ Vzdychám, jak jen vzpomenu Boha,
duch můj zemdlí, začnu-li hloubat.
- ⁵ Víčka oční nemohu zavřít,
neklidný jsem, neschopen slova.
- ⁶ Rozvažuji o starých dobách,
o těch dávno minulých letech.
- ⁷ Za noci tak přemítám v srdci,
rozjímám a srovnávám v duchu:
- ⁸ „Což Pán může zavrhnout navždy?
Nikdy už se slitovat nemá?
- ⁹ Navždy se svou milostí skončil,
slovo jeho navěky zmlklo?
- ¹⁰ Zapomněl Bůh na slitování,
či svůj soucit odpírá z hněvu?“
- ¹¹ Tak si říkám: „V tom je má bolest,
změnila se pravice Páně!“
- ¹² Stále myslím na Boží skutky,
myslím na tvé někdejší divy!
- ¹³ Uvažuji o všech tvých dílech,
probírám tvé veliké činy.
- ¹⁴ Bože, vše, co konáš, je svaté!
Kde je Bůh tak velký jak náš Bůh?
- ¹⁵ Ty jsi Bůh, jenž zázraky dělá,
svou moc dal jsi národům poznat
- ¹⁶ a svou paží spasil svůj národ,
Jákoba a Josefa syny.
- = ¹⁷ Uzřely tě vody, můj Bože, †
uzřely tě, chvěly se hrůzou,
zabouřily hlubiny mořské.

- = ¹⁸ Mraky proudem chrlily vodu, †
mračna zněla dunivým hlasem,
šípy tvé se míhaly jimi.
- = ¹⁹ Ryk tvých hromů pod koly duněl, †
blesky plály přes celý obzor,
všechna zem se chvěla a třásla.
- = ²⁰ Tvoje cesta vedla nás mořem, †
tvoje stezka spoustami vodstev,
aniž nechals za sebou stopy.
- ²¹ Svůj lid jak stádo vedl jsi rukou
Mojžíšovou a Áronovou.

Žalm 78

Budeme mluvit, Pane, o všech tvých znameních.

- ¹ Poslyš, můj lide, mé naučení,
slovům mých úst nyní uši nastav!
- ² K moudrému výroku otevřu rty,
vyložím tajemství z dávného času.
- = ³ To, co jsme slyšeli, poznali my, †
co nám už otcové vyprávěli,
⁴ nemáme před dětmi zamlčet,
- = nýbrž dát vědět i příštímu rodu: †
Pánovu slávu a jeho moc,
podivuhodné skutky, jež konal.
- ⁵ S Jákobem příkaz ujednal,
stanovil zákon v Izraeli,
- našim otcům pak poručil,
aby tak hlásali dál svým dětem,
- ⁶ ať o tom všechno potomstvo zví, †
všechny děti, co teprv se zrodí;
- ty pak svým dětem zas povědí dále:
⁷ vždy aby v Pána doufali,

- na divy Boží nezapomněli
a jeho příkazy zachovávali.
- ⁸ Ať nejsou jak jejich otcové,
vzpourné a zaryté pokolení,
- rod, který nestálé srdce měl
a který duchem se nedržel Boha.
- ⁹ Efraímovci, ač třímali luk,
na útěk dali se, když došlo k bitvě.
- ¹⁰ Úmluva s Bohem jim nebyla nic,
odmítli žít podle zákona Páně.
- ¹¹ Zapomněli, co činil Bůh,
jaké jim dopřál zázraky spatřit.
- ¹² Před jejich otci způsobil div
v egyptské zemi, v tanejských pláních.
- ¹³ Rozděлил moře a vedl je jím,
vody postavil jako hráze.
- ¹⁴ Ve dne je provázel oblakem,
po celou noc pak ohnivým světlem.
- ¹⁵ Na poušti skálu rozrazil,
z ní je napojil pramenem hojným.
- ¹⁶ Potoky vyvedl ze skály,
voda se hnula v celých řekách.
- ¹⁷ Proti Bohu však hřešili dál,
v poušti se vzepřeli Nejvyššímu.
- ¹⁸ Zachtělo se jim po chuti jíst,
Boha tak v srdci pokoušeli.
- ¹⁹ Hněvali Boha a ptali se tak:
„Dokáže Bůh i v poušti nám prostřít?
- ²⁰ Udeřil sice do skály,
že tryskla voda a potoky tekly;
- umí však opatřit pro nás i chléb,
dát svému lidu najíst se masa?“

- = ²¹ To když Bůh slyšel, pojal ho hněv; †
na Jákobovce zasršel ohněm
zaplanul nevolí k Izraeli,
- ²² že víry k Bohu nemají dost,
že v jeho pomoc nedoufají.
- ²³ Nicméně přikázal oblakům,
otevřel nad nimi nebeské brány,
- ²⁴ jedlé maně dal na ně dštit,
a tak jim poskytl obilí z nebe.
- ²⁵ Chlebem silných živil se lid;
seslal jim pokrmu v plné míře.
- ²⁶ Pak vzbudil na nebi východní van,
mohutně zadul i větrem jižním,
- ²⁷ a maso přšelo jako prach,
ptáků bylo jak mořského písku.
- ²⁸ Padali doprostřed ležení,
kolkolem stanů Izraele.
- ²⁹ Po čem tak bažili, to jim dal;
a oni jedli až do sytosti.
- ³⁰ Jenže v své chtivosti neměli dost.
Ještě jim sousta vězela v ústech,
- = ³¹ když na ně udeřil Boží hněv: †
smrt nechal mezi předáky řídit,
mládež národa porazil k zemi.
- ³² Přesto však hřešili ještě i pak,
neměli důvěru k divům Páně.
- ³³ Ukrátil tedy jejich dny
a jejich leta záhubou náhlou.
- ³⁴ Až když je hubil, hledali jej,
navraceli se a ptali se po něm.
- ³⁵ Vzpomněli, že jejich skálou je Pán,
zachráncem že je Bůh svrchovaný.

- ³⁶ Ale to byl jen klam jejich úst,
jazykem pouze jej obelhávali,
- ³⁷ srdcem však nebyli upřímní,
v úmluvě dávné mu nebyli věrni.
- ³⁸ Přesto všechno byl slitovný dál,
odpouštěl vinu a nezahubil.
- Častokrát upustil od hněvu,
potlačil svoje rozhorlení,
- ³⁹ pamětliv, že jsou z masa jen,
vánek, jenž odvane do nenávratna.

- ⁴⁰ Kolikrát v poušti dráždili jej,
kolikrát ve stepi uráželi!
- ⁴¹ Zkoušeli Boha zas a zas,
rmoutili Svatého Izraele.
- ⁴² Neměli v paměti jeho moc,
den, kdy je zachránil před nepřítelem,
- ⁴³ když činil znamení v Egyptě,
svoje divy v tanejských pláních.
- ⁴⁴ Vodu v řekách tam proměnil v krev,
z potoků ani se nedalo napít.
- ⁴⁵ Hmyz poslal na Egypt, aby je žral,
spousty žab, aby je sužovaly.
- ⁴⁶ Úrodu jejich dal sarančím,
kobykám to, čeho dobyli prací.
- ⁴⁷ Vinice potloukl krupobitím,
morušovníky sežehl jíním.
- ⁴⁸ Na jejich dobytek dopustil mor,
nákazou porážel jejich stáda.
- ⁴⁹ Seslal na ně svůj plamenný hněv, †
rozhorlení, hrozby a rány,
celé zástupy neblahých poslů.

- = ⁵⁰ Naplno hněvu průchod dal, †
ani smrti je neuchránil,
životy jejich dal napospas moru.
- ⁵¹ Prvorozence pobil jim,
vše prvně zplozené v Chámových stanech.
- ⁵² Svůj lid jak ovce vyvedl pak,
jako své stádo je provázel pouští.
- ⁵³ Vodil je bezpečně, neměli strach,
nepřátele však zhltilo moře.
- ⁵⁴ Do svaté země své přivedl je,
k horám, jež pro ně svou pravicí dobyl.
- = ⁵⁵ Před jejich tváří pohany hnál, †
dědictví jejich jim rozdělil losem,
v jejich stanech pak lid jeho bydlil.
- = ⁵⁶ Oni však pokoušeli ho dál, †
dráždili Pána, Nejvyššího,
nedbali na jeho příkázání.
- = ⁵⁷ Odpadli, byli mu nevěrní †
tak jako jejich otcové kdysi,
selhali, podobni zrádnému luku.
- ⁵⁸ Pohoršovali jej na výšinách,
rozhořčovali ctěním svých model.
- ⁵⁹ Slyšel je Pán a pojal ho hněv,
tvrdě se odřekl Izraele.
- ⁶⁰ Opustil v Silo svatyni svou,
stánek, v němž přebýval mezi lidmi.
- ⁶¹ Síle své padnout dal v zajetí,
slávě své do rukou nepřitele.
- ⁶² Cizímu meči vydal svůj lid,
na své dědictví zanevřel zcela.
- ⁶³ Jinochy jejich pohltil žár,
pannám nezněly svatební písně.

- ⁶⁴ Jejich kněze povraždil meč,
nebylo při pohřbech vdovské^{ého} nářku.
- ⁶⁵ Až jako ze spánku vzbudil se Pán,
jak silák procitlý z **o**pojení.
- ⁶⁶ Nepřátele pak odrazil zpět,
zahrnul je nav^ěky hanbou.
- ⁶⁷ Povrhl stanem Josefovým,
nevyvolil si Efraímovce,
- ⁶⁸ nýbrž si vyvolil Judův kmen,
zamiloval si **h**oru Sión.
- ⁶⁹ Stánek jak nebe si zbudoval,
pevný jak zem, co pro v^ěky stvořil.
- ⁷⁰ Davida zvolil svým služebníkem,
z ovčí ohrady přive^dl si jej,
- = ⁷¹ od ovčích matek jej povolal, †
ať pase Jákobův lid, svůj národ,
Izraele, dědi^ctví svoje.
- ⁷² Ten s čistým srdcem pásal je rád,
pevnýma rukama m^oudře je vodil.

Žalm 79

Pomoz nám, Bože naší záchrany.

- = ¹ Bože, v dědictví tvé vtrhli pohané, †
svatyni tvou hrůzně pošpinili,
Jeruzalém obrátⁱli v trosky!
- ² Ptákům pohodili těla sluhů tvých,
mrtvoly tvých věrných divé zvíři.
- ³ Jako vodu prolévali jejich krev
u Jeruzaléma, **b**ez hrobníků.
- ⁴ Terčem urážek jsme pro své sousedy,
na posměch a hanu **p**ro vůkolní.

– ⁵ Dokdy, Pane, chceš se hněvat? Navěky?
Má tvé rozhorlení **pl**anout ohněm?

[– ⁶ Lij hněv na pohany, co tě neznají,
na říše, jež nectí tvoje jméno,

– ⁷ neboť pohltili tvého Jáкова,
zpusťovali jeho domovinu.]

= ⁸ Nečítej nám k tíži viny praotců! †
Pospěš k nám už se svým slitováním,
protože jsme krutě **poní**ženi.

– ⁹ Pomoz nám, ty, Bože naší záchrany,
vysvobod' nás pro své **slavné** jméno,

– zachraň nás a odpusť naše hříchy,
vysvobod' nás pro své **svaté** jméno!

– ¹⁰ Proč by měli pohané se posmívat:
„Kdepak mají toho **svého** Boha?“

– Na pohanech zjev - nám před očima -
pomstu za prolitou **kre**v svých sluhů!

– ¹¹ Kéž se k tobě donese křik zajatých,
mocnou paží před **smrtí** je zachraň!

[– ¹² Sedminásob odplat' našim sousedům
hanu, již tě uráželi, Pane!]

= ¹³ Kdežto my, tvůj národ, ovce pastvy tvé, †
budeme tě chválit do věčnosti,
zvěstovat tvou slávu z **ro**du na rod.

Žalm 80

Rozjasni tvář, Pane, a budem zachráněni.

= ² Uslyš nás, ty, jenž paseš Izrael, †
Josefův lid jak svoje stádo vodiš,
ty, který trůníš nad **cheru**bíny,

- = ³ ukaž se, ať tě v plné slávě spatří †
Efraím, Benjamín i Manasse!
Vzbuď svoji moc a zachrániť nás pospěš!
- ⁴ Povznes nás opět, Pane zástupů,
rozjasni tvář, a budem zachráněni!
- ⁵ Jak dlouho ještě, Pane zástupů,
míníš se hněvat, když tvůj lid tě vzývá?
- ⁶ Slzavým chlebem jsi jej nasýtil,
slzami napojil jej v plné míře.
- ⁷ Za předmět pře jsi nás dal sousedům,
až se nám proto nepřátelé smějí.
- ⁸ Povznes nás opět, Pane zástupů,
rozjasni tvář, a budem zachráněni!
- ⁹ Sám révu z Egypta jsi přenesl,
sám vyhnals pohany a révu vsadil.
- ¹⁰ Sám připravil jsi pro ni místa dost,
vkořenila se, zaplnila zemi.
- ¹¹ Svým stínem celé hory pokryla
a svými ratolestmi Boží cedry.
- ¹² Až k moři vyhnala své úponky,
až k Eufratu své čilé leťtorosty.
- ¹³ Proč jen jsi strhl její ohradu?
Teď, kdo jde kolem, na ní hrozny sbírá,
- ¹⁴ teď kanec divočák ji pustoší,
kdekteřá polní zvěř se na ní pase.
- = ¹⁵ Obrať se, Pane zástupů, zas k nám! †
Popatří z výšin nebeských a pohled!
Svou péčí se zas ujmi révy své,
- ¹⁶ zahrady, již jsi vysázel svou paží,
výhonku, který sám jsi vypěstil.

- ¹⁷ Ti, kdo ji spálili a zničili,
ať zhynou hrůzou, zdrceni tvou tváří!
- ¹⁸ Chraň muže, jenž je po tvé pravici,
chraň syna člověka, ježž vychoval sis!
- ¹⁹ Oživ nás, nespustíme se tě již,
vzývat a chválit budeme tvé jméno!
- ²⁰ Povznes nás opět, Pane zástupů,
rozjasni tvář, a budem zachráněni!

Žalm 81

Jásejte vstříc Bohu, který nás vyvedl z egyptské země.

- ² Zpívejte Pánu, síle naší,
jásejte vstříc Bohu Jákobovu!
- ³ Dejte se do zpěvu, do bubnů bijte,
udeřte na zvučnou harfu a loutnu!
- ⁴ Zadujte na rohy o novoluní
i při úplňku, v den našeho svátku!
- ⁵ Izrael má tak zákonem dáno,
příkazem od Boha Jákobova,
- ⁶ zřízením, které obdržel Josef,
když táhl Bůh proti Egypťanům.
- Slyším hlas doposud nepoznaný:
„Otevři ústa a naplním ti je.
- ⁷ Já jeho šíji jsem břemene zbavil,
košů jsem zprostil jeho ruce.
- ⁸ Volals mě v nouzi, zachránil jsem tě, †
z hromových mračen jsem odpověděl;
tys mě však u vody v Meribě zkoušel.
- ⁹ Lide můj, slyš mé napomenutí,
kéž mě Izrael vyposlechne:

- ¹⁰ „Nebudeš mít jiného Boha,
cizímu bohu **nes**míš se klanět!
- ¹¹ Já jsem Pán, to já jsem Bůh tvůj,
který tě vyvedl z egyptské země!“
- ¹² Avšak můj národ na můj hlas nedbal,
Izrael byl mě **ne**poslušen.
- ¹³ Ať tedy dál jsou zarytí srdcem,
ať jen si dělají **po**dle svého.
- ¹⁴ Kdyby však byl můj národ mě slyšel,
kdyby byl Izrael **še**l mou cestou,
- ¹⁵ hned bych byl jeho odpůrce srazil,
svou rukou pokořil **ne**přátele.
- ¹⁶ Kdo jej má v zášti, dnes by se klaněl,
v uctívém strachu by **se**trval navždy.
- ¹⁷ Svůj lid bych živil pšenicí vzácnou,
sytil jej sladkostí skaln**í**ho medu.“

Žalm 82

Povstaň, Pane, na obranu chudého.

- ¹ Bůh mocně povstal v božské radě,
uprostřed bohů **sou**d svůj koná.
- ² „Jak dlouho chcete soudit křivě
a nadržovat **bez**božníkům?
- ³ Sirotky, utištěné chraňte,
slabým a nuzným **de**jte právo,
- ⁴ svobodu bezmocným a chudým,
vytrhněte je z **ru**ky hříšných!“
- ⁵ Neslyší však a nepochopí, †
slepě se potácejí ve tmách;
základy země **ko**lísají.
- ⁶ Tu jsem k nim promluvil: „Jste bozi,
všichni jste syny **Nej**vyššího:

- ⁷ přesto však zemřete jak lidé,
padnete jako každý z knížat!“
- ⁸ Vstaň, Bože, ty buď soudcem světa,
vždyť všechny národy ti patří!

Žalm 83

Zachraň nás, Pane, od nepřitele.

- [– ² Pane, už nezůstávej v nečinnosti,
už nebuď němý, neotálej, Bože!
- ³ Pohleď, jak běsní tvoji nepřátelé,
zvedají hlavu, kdo tě nenávidí.
- ⁴ Úklady strojí proti tvému lidu,
proti tvým chráněncům se umlouvají.
- ⁵ Říkají: „Vyhubme je jako národ,
ať jméno Izrael se zapomenel!“
- ⁶ Jsou věru všichni v té své radě svorní,
jak ujednati spolek proti tobě:
- ⁷ kočovní Edomci a Moabité,
s nimi pak Izmaelští, Agarité,
- ⁸ z Gebalu, z Ammonu i z Amaleku,
zem Filištínských spolu s lidmi z Tyru.
- ⁹ K nim pak se přidávají Asyřané,
Lotovým synům pomoc nabízejí.
- ¹⁰ Tak s nimi nalož jako se Sisarou,
tak jako s Jabinem u vody Kišon,
- ¹¹ jak s Midianem, který u En-Doru
byl zahuben a stal se mrvou polí.
- = ¹² Předákům jejich dej co Orebovi, †
jak se Zebem čiň s jejich veliteli,
jak Zebacha a Salmunu je zdeptej!
- = ¹³ Říkali: „Zabereme si zem Páně!“ †
¹⁴ Můj Bože, chmýřím bodláku je učiň,
ať jsou jak pleva unášená větrem!
- ¹⁵ Tak jako požár, který lesy spálí,
jak plamen, který sežehává vrchy,

- ¹⁶ tak pal a žeň je před sebou svým vichrem,
svou smrští děsivou je všechny rozplaš!
- ¹⁷ Ruměnec hanby do tváře jim nahrň,
ať také, Pane, hledají tvé jméno!
- ¹⁸ Ať zastydí se navždycky a zděsí,
ať padnou v záhubu a zahanbení!
- ¹⁹ Ať poznají, že jsi to ty, Pán věčný,
jediný nad vším světem Svrchovaný!]

Žalm 84

Šťastní ti, kdo bydlí v domě Božím.

- ² Jak tvé příbytky jsou milé,
Pane zástupů!
- ³ Po nádvořích Páně touží, prahne duše má,
srdce mé i tělo jásá k Bohu živému.
- = ⁴ I pták nachází svůj domov, †
hnízdο vlašťovka,
kam si ukládá své mladé,
- u tvých oltářů - Pane zástupů,
králi, Bože můj!
- ⁵ Šťastni, kdo v tvém domě bydlí,
kdo tě velebí!
- ⁶ Šťasten, kdo tě vyhledává,
plný důvěry!
- ⁷ Z vyschlé rokle, kterou půjdou, pramen učiní,
ranní déšť ji požehnáním vláhy zahálí.
- ⁸ Kráčejí vždy s větší silou,
hledí k Bohu na Sióně.
- ⁹ Vyslyš moje zbožné prosby, Pane zástupů,
modlitbě mé popřej sluchu, Bože Jákobův!
- ¹⁰ Shlédni na náš štít, ó Bože,
pohleď jasně v tvář Pomazanému!

- ¹¹ Lepší jeden den v tvém domě
nežli doma sta!
- Lepší před svatyní Boží ležet na prahu,
nežli meškat v stanech hříšných.
- = ¹² Neboť Pán je štít i slunce, †
milost je a čest.
Neváhá a dobro dává lidem bez úhon.
- ¹³ Šťasten je, kdo v tebe doufá,
Pane zástupů!

Žalm 85

- Vrať se k nám, Bože záchrany naší.
- ² Pane, své zemi byls milostiv kdysi,
Jákobův osud jsi obrátil v dobré.
 - ³ Svému lidu jsi odpustil vinu,
přikryl jsi všechny jeho hříchy.
 - ⁴ Zadržels všechno své rozhořčení,
přemohl vzplanutí svého hněvu.
 - ⁵ Obnov nás, Bože záchrany naší,
od své nevole proti nám upuť!
 - ⁶ Míníš se na nás navěky hněvat,
zlobu svou přenášet od rodu na rod?
 - ⁷ To nás už nemíníš oživit znovu,
aby tvůj lid se radoval v tobě?
 - ⁸ Prokaž nám, Pane, své milosrdenství,
uděl nám, Bože, svoji spásu!
 - ⁹ Naslouchat budu,
co Bůh nyní poví!
 - = Pán mluví zajisté jen slovy míru †
k národu svému a ke svým věrným.
Nemají zůstat bez naděje.

- ¹⁰ Blízká je zbožným pomoc Páně,
aby zem naši zas **p**okryl svou slávou.
- ¹¹ Milost a svornost se setkají spolu,
spravedlnost a **p**okoj se sejdou,
- ¹² věrnost vyraší z hlubiny země,
z nebe nám pokvete **s**pravedlnost.
- ¹³ Ano, Pán sám nás zahrne dobrem
a naše země ú**o**du vydá.
- ¹⁴ Bude ho předcházet spravedlnost
a v jeho šlépějích p**ů**jde pokoj.

Žalm 86

V den tísně volám k tobě, Pane.

- ¹ Nakloň ke mně sluch a slyš mě, Pane,
neboť jsem tak ponížen a bídny.
- ² Zachovej mě, neboť jsem ti oddán,
služebníku pomoz, **j**enž ti věří.
- ³ Tys můj Bůh, měj, Pane, slitování!
Vždyť já den co den jen k **t**obě volám.
- ⁴ Život oblaž svému služebníku,
vždyť se zdvímám celou **d**uší k tobě.
- ⁵ Ty jsi, Pane, dobrý, shovívavý,
milosrdný k těm, kdo **v**zývají tě.
- ⁶ Pane, slyš mé úpěnlivé prosby,
popřej sluchu hlasit**é**mu nářku!
- ⁷ Volám k tobě ve své velké tísní
s pevnou důvěrou v tvé **v**yslyšení.
- ⁸ Žádný bůh ti není, Pane, roven,
není rovných dílům, **j**ež jsi stvořil.
- ⁹ Všechny národy se přijdou klanět,
vzdávat úctu tvému **j**ménu, Pane,

- ¹⁰ neboť velký jsi a divy konáš,
neboť ty, sám jediný, jsi Bůh.
- ¹¹ Uč mě cestě tvé, ať jednám správně,
veď mé srdce k tomu: ctít tvé jméno.
- ¹² Chci tě, Pane, celým srdcem chválit,
navěky tvé jméno oslavovat.
- ¹³ Neboť velká je tvá láska ke mně,
ze dna temnot zachránils mou duši.
- ¹⁴ Bože, pyšní proti mně se spikli, †
tlupa zhoubců míří na můj život,
na tebe se přitom neohlíží.
- ¹⁵ Ty však, Pane, jsi Bůh milosrdný,
shovívavý, laskavý a věrný.
- ¹⁶ Propůjč svému služebníku sílu,
ať je spasen syn tvé služebnice!
- ¹⁷ Skloň se ke mně, nade mnou se smiluj,
znamení své milosti zjev na mně,
- ať mí nepřátelé s hanbou spatří,
že je Pán má útěcha a pomoc!

Žalm 87

Veliká je tvá láska k Jeruzalému.

- ² Miluje Pán, co založil na svaté hoře:
siónské brány nad všechna jákobská sídla.
- ³ Ty, město Boží, sám praví na tvoji slávu:
⁴ „Rahab i Babel přičítám k těm, co mě znají!
- Hle, Filišťané, Tyrští i Etiopané,
ti všichni v něm jsou narozeni.
- ⁵ Vpravdě však Sión každý nazývá: Matko!“
Protože ten si zbudoval svrchovaný.

- ⁶ Do svitku vepisuje Pán, když národy sčítá:
„Ti všichni v něm jsou **n**arozeni.“
- ⁷ Jako v tanci se radují,
kdo v **t**obě žijí.

Žalm 88

Slyš, Pane, ubožáka, jenž k tobě volá.

- ² Pane, Bože spásy, volám za dne,
za noci můj křik se k **t**obě dere.
- ³ Dej, ať modlitba má dojde k tobě,
nachyl ucho k mému **n**aříkání!
- ⁴ Vždyť má duše už je syta útrap,
k podsvětí se naklání můj život.
- ⁵ Už mě počítají mezi mrtvé,
jsem jak ten, v kom všechny síly zhasly.
- ⁶ Mezi mrtvými je moje lůžko,
mezi padlými, co **l**eží v hrobě,
- na které už ani nevzpomeneš;
ze vši péče tvé jsou **v**yloučení.
- ⁷ Uvrhlš mě do hluboké jámy,
do propasti, do nejh**l**ubších temnot.
- ⁸ Leží na mně tíha tvého hněvu,
všechny vlny tvé mě **z**aplavují.
- ⁹ Odehnals mi přátele i známé,
učinils, že všichni **s**i mě hnusí;
- uvězněn jsem, ven se nedostanu,
¹⁰ oko mé je vysí**l**eno hořem.
- K tobě, Pane, běduji den za dnem
a jen po tobě své **r**uce vzpínám.
- ¹¹ Konáš divy pro ty, kdo jsou mrtvi?
Mohou stíny vstát a **t**ebe chválit?

- ¹² Vyprávějí o tvé lásce v hrobech,
o tvé věrnosti tam v říši mrtvých?
- ¹³ Budou známy v temnotách tvé divy,
tvoje milost v kraji zapomnění?
- ¹⁴ Proto, Pane, stále k tobě úpím,
k tobě stoupá prosba má hned zrána.
- ¹⁵ Proč mě tedy zavrhuješ, Pane?
Proč svou tvář mi neustále skrýváš?
- ¹⁶ Ubožák jsem, z dětství vydán smrti,
zdrčen tvými hrůzami, jež snáším.
- ¹⁷ Přese mne se přehnaly tvé hněvy,
hrůzy tvé mě do němoty ničí.
- ¹⁸ Stále mě jak vody zaplavují,
nade mnou se zavírají všechny.
- ¹⁹ Odcizils mi přítele i druha,
už se přátelím jen s temnotami.

Žalm 89

O skutcích lásky tvé, Pane, chci navěky zpívat.

- ² O skutcích lásky tvé, Pane, chci navěky zpívat,
ústý hlásat tvou věrnost všem pokolením.
- ³ Neboť tys řekl: „Navěky trvá má přízeň,
základy pevné má věrnost na nebi má.
- ⁴ Se svým vyvoleným jsem uzavřel smlouvu,
David, služebník můj, má ode mne slib:
- ⁵ Tvému potomstvu zajistím trvání věčné,
trůn tvůj upevním pro všechna pokolení.“
- ⁶ Nebesa, Pane, oslavují tvé divy
a tvoji věrnost veškeré zástupy svatých.
- ⁷ Neboť kdo nad mraky mohl by rovnat se Pánu,
kdo z Božích synů Pánu by podoben byl?

- ⁸ Bůh - tam ve sboru svatých nadevše mocný,
velký a hrozný, nad všechny **vyvýšený!**
- ⁹ Pane zástupů, kdo je tak, jako ty jsi?
Stále a vždy vůkol tebe tvá **věrnost** a moc.
- ¹⁰ Ty jsi vládcem nade vším nezkrotným mořem,
ty držíš na uzdě příboj **vzedmutých** vln.
- ¹¹ Ty jsi jak mršinu zašlapal, rozmetal Rahab,
mocným ramenem rozprášil **odpůrce** své.
- ¹² Tvá jsou nebesa, tak jako tvá je i země,
svět i vše, co v něm žije, **stvořil** jsi ty.
- ¹³ Ty jsi stvořil jižní i severní stranu,
Tábor i Hermón jásají **při** jménu tvém.
- ¹⁴ Tvoje paže je plna obrovské síly,
tvá ruka mocná, pravici **zdvíženou** máš.
- ¹⁵ Trůn tvůj je podepřen spravedlností a právem,
lásky a **věrnosti** předchází **všudy** tvou tvář.
- ¹⁶ Šťastný je lid, jenž umí a ví, jak tě slavit,
chodit před tebou, Pane, v **tvém** světle žít.
- ¹⁷ Denně se těší ze slávy tvého jména,
jásají nad tím, jak jsi **spravedlivý**.
- ¹⁸ Neboť jen ty jsi jim veškerou krásou i silou
a tvou přízní **mohutní** naše moc.
- ¹⁹ Vpravdě i štít náš náleží jedině Pánu,
Svatému Izraele **patří** náš král.
- ²⁰ Za onoho času mluvil ve vidění
k svému věrnému a tak **jsi** prohlásil:
- „Čelenku jsem vložil na mladého reka,
z lidu jsem jej **zdvihl**, mnou **je** vyvolen.
- ²¹ Davida jsem našel, svého služebníka,
jeho pomazal jsem **svatým** olejem,
- ²² aby moje ruka stále byla **při** něm,
aby ho má paže **posilovala**.

- ²³ Žádný nepřítel ho lstivě neoklame,
 žádný zlosyn nesmí **j**eho pokořit.
- ²⁴ Před ním budu drtit jeho protivníky,
 kdo ho nenávidí, vš**e**chny budu bít.
- ²⁵ Provázet ho budu věrností a přízní
 a mým jménem bude vzrůstat jeho moc.
- ²⁶ Na sám obzor moře vztáhnou jeho ruku,
 a na mocné řeky **j**eho pravici.
- ²⁷ On pak ať mě vzývá, říká: 'Tys můj otec,
 jenom tys můj Bůh a skála spásy mé.'
- ²⁸ Za to mu dám práva prvorozenectví,
 učiním ho prvním **m**ezi vladaři.
- ²⁹ Do věčnosti časů zachovám mu přízeň,
 zůstanu mu věrný v **n**aší úmluvě.
- ³⁰ Věčné zachování dám i jeho rodu,
 pokud nebe trvá, zůst**a**ne mu trůn.
- ³¹ Jestli jeho děti opustí můj zákon,
 podle mého řádu neb**u**dou-li žít,
- ³² poruší-li někdy, co jsem ustanovil,
 a mých přikázání přest**a**nou-li dbát,
- ³³ potrestám je metlou za to provinění,
 pocítí mé důtky za spá**a**chaný hřích.
- ³⁴ Přesto od něho svou milost neodvrátím,
 ve své věrnosti ho př**e**sto nezklamu.
- ³⁵ Svoji úmluvu s ním nikdy neporuším,
 co má ústa řekla, to **u**ž nezměním.
- ³⁶ Při své svatosti jsem jednou odpřísáhl,
 - ode mne se David kl**a**mu nedočká -:
- ³⁷ jeho rod že bude trvat do věčnosti,
 stálý přede mnou jak sl**u**nce jeho trůn,
- ³⁸ věčně trvalý jak měsíc na nebesích,
 dokud mraky půjdou, **p**evně bude stát."

- ³⁹ Přesto jsi jej nyní zamítl a zdrtil,
znelíbil si svého Pomazaného,
- ⁴⁰ odvrhl jsi smlouvu se svým služebníkem,
jeho korunu jsi svrhl do prachu.
- ⁴¹ Pobořil jsi rázem všechny jeho hradby,
jeho opevnění změnil v sutiny.
- ⁴² Kdokoli jde mimo, loupí jeho statky,
on sám nyní zůstal pro smích sousedům.
- ⁴³ Povznesl jsi rámě jeho protivníků,
rozmnožil jsi radost jeho nepřátel.
- ⁴⁴ Ba před útočníkem jeho meč jsi sklonil,
v boji jsi mu nedal obstát vítězně.
- ⁴⁵ Přelomil jsi vedví žezlo jeho lesku,
do prachu jsi nechal padnout jeho trůn.
- ⁴⁶ Odečetls mnohé ze dnů jeho mládí,
jeho samého jsi hanbou zahrnul.

- ⁴⁷ Jak dlouho, Pane? Navěky budeš se skrývat?
Což se jak oheň rozhořet má tvůj hněv?
- ⁴⁸ Považ jen, Pane, že musím zaniknout navždy!
Cožpak jsi lidi stvořil k nicotě jen?
- ⁴⁹ Žije snad někdo, kdo by se nedožil smrti,
kdo by se vymkl z dosahu podsvětí?
- ⁵⁰ Kam se poděla, Pane, tvá někdejší láska,
jíž ses tak napevno Davidu zapřísahal?
- ⁵¹ Pomysli, Pane, na ponížení svých věrných,
že mám v hrudi nést posměch národů všech,
- ⁵² snášet, jak odpůrci tví, Pane, potupu vrší,
jak tvému Pomazanému jde ve stopách smích!

- ⁵³ Navěky Pán buď veleben!
Staň se, staň!

Žalm 90

Milost Pána budiž s námi.

- ¹ Pane, tys byl naše útočiště
z pokolení do **p**okolení.
- ² Ještě dřív, než zrodila se horstva, †
ještě nežli vznikla zem a vesmír,
z věčna do věčna **j**si, Bože, ty!
- ³ Smrtníky vracíš v prach a říkáš:
„Děti lidské, navra**ť**te se zpět!“
- ⁴ Neboť co je tisíc let v tvých očích, †
nežli jeden den, co včera minul,
nežli jedna hlídka za noci!
- ⁵ Vždyť ty sám rok za rokem je siješ,
jsou jak tráva, k**terá** dorůstá:
- ⁶ s jitem vyrazí a žene vzhůru,
a již večer uva**dá** a schne.
- ⁷ A my vpravdě hyneme tvým hněvem,
rozhorlením tvým **j**sme zděšení.
- ⁸ Ty máš naše viny před očima,
skryté hříchy z**j**evně před sebou.
- ⁹ Naše dny v tvém hněvu odpływají,
naše leta odva**n**ou jak vzdech.
- ¹⁰ Náš věk čítá sedmdesát roků,
osmdesát v do**b**rému případě,
– vesměs plných těžkostí a trampot;
přeletí, a odva**n**em i my.
- ¹¹ Kdo zná všechnu sílu tvého hněvu,
kdo se strachuje tvé nevole?
- ¹² Naše dny nás nauč správně čítat,
ať konečně s**r**dcem zmoudříme!

- ¹³ Obrat se k nám, Pane, neotálej,
služebníkům svým **buď** milostiv!
- ¹⁴ Syť nás od rána svým slitováním,
ať nám život **projde** v radosti!
- ¹⁵ Potěš nás již za všechny dny strastí,
za leta, kdy **znali** jsme jen zlé.
- ¹⁶ Zjev svým služebníkům svoje dílo,
jejich dětem **všechnu** slávu svou!
- = ¹⁷ Milost Pána, Boha budíž s námi, †
žehnej hojně práci našich rukou,
práci našich **rukou** dopřej zdar!

Žalm 91

Tys, Pane, mé útočiště a hrad můj.

- ¹ Kdo žije pod ochranou Nejvyššího,
přebývá v stínu Všemohoucího,
- ² ať říká Pánu: „Tys mé útočiště,
můj hrad a Bůh můj, v nějž **mám** důvěru.“
- ³ Vždyť on tě zachraňuje z tenat lovců,
před slovem, které **zkázu** přináší.
- ⁴ On zastíní tě svými perutěmi,
pod jeho křídly **dojdeš** ochrany.
- ⁵ Nebudeš strachovat se nočních přišer
a šípů, které za **dne** létají,
- ⁶ náказы, která v temnotách se plíží,
moru, jenž řádí za **bílého** dne.
- = ⁷ I když jich padne po tvém boku tisíc, †
ba deset tisíc po tvé pravici,
záhuba přesto tebe **nedosáhne**;
- vždyť jeho věrnost
je tvůj kryt a štít.

- ⁸ Naopak, na své oči budeš vidět,
spatříš, jak hříšné stíhá odplata.
- ⁹ Co ty však? Pán je tvoje útočiště,
ty Nejvyššího vzal sis k ochraně.
- ¹⁰ Proto nic zlého se ti nepřihodí,
nepřijde žádná rána na tvůj stan.
- ¹¹ Vždyť kvůli tobě andělům dal příkaz,
na všech tvých cestách být ti ochránci.
- ¹² A proto budou na rukou tě nosit,
aby ses neporanil o kámen.
- ¹³ A budeš kráčet po hadech a štírech
a lva i draka klidně zašlápneš.
- ¹⁴ „Že je mi oddán, já ho vysvobodím,
ochráním, že se k mému jménu zná.
- = ¹⁵ A vyslyším ho, když mě bude vzývat, †
budu s ním v každém jeho soužení,
zachráním ho a ke cti pozvednu.
- ¹⁶ Dosyta obdařím ho dlouhým věkem
a svoji spásu mu dám uvidět.“

Žalm 92

Dobré je oslavovat tvé jméno, Nejvyšší.

- ² Dobré je oslavovat Pána,
opěvat, Nejvyšší, tvé jméno,
- ³ zrána tvou milosrdnost hlásat,
za noci potom tvoji věnost,
- ⁴ s desítistrunnou harfou, s lyrou
a s chvalozpěvy při citeře.
- ⁵ Blažíš mě, Pane, svými skutky,
já plesám nad dílem tvých rukou.

- ⁶ Jak, Pane, skvělá jsou tvá díla,
jak myšlenky tvé přehluboké!
- ⁷ Nerozumný to nepochopí,
bláhový pro to nemá smysl.
- ⁸ Ať jako plevel bují hříšní,
ať vzkvétají, kdo pášou křivdy,
- to všechno jim je k věčné zkáze:
⁹ ty však jsi navždy svrchovaný!
- ¹⁰ Neboť hle, tvoji nepřátelé, †
tví nepřátelé, Pane, hynou,
bezbožní budou rozprášeni.
- ¹¹ Mně jsi dal sílu tuřích rohů,
olejem čerstvým pomazals mě.
- ¹² Zvysoka shlížím na odpůrce,
naslouchám řečem pomlouvačů.
- ¹³ Jak palma vzkvete spravedlivý,
vzroste jak libanonský cedr.
- ¹⁴ Kdo vsazení jsou v domě Páně,
pokvetou na nádvořích Božích.
- ¹⁵ Ponesou ovoce i v stáří,
zůstanou šfavnatí a svěží
- ¹⁶ a budou svědčit: Pán je věrný,
je skála má, je právo samo!

Žalm 93

Přijď brzy tvé království, Pane.

- ¹ Pán je král, který oděn je slávou,
Pán oděn slávou a opásán mocí.
- Okruh země on založil pevně,
takže navěky nezakolísá.

- ² Pevný je trůn tvůj od počátku,
ty trváš od věčnosti, Bože!
- = ³ Pozvedly všechny řeky, Pane, †
pozvedly všechny řeky své hlasy,
pozvedly všechny řeky svůj hukot:
- = ⁴ mocnější však než hučení vodstev, †
⁵ mocnější nežli příboje mořské,
všemocný jest Pán na výsosti!
- = ⁶ Svědectví tvá vždy spolehlivá, †
svatost utkvívá na tvém domě,
Pane, po všechny věky věků!

Žalm 94

Povstaň, Pane, ať přijde spravedlnost.

- ¹ Bože odplaty, můj Pane,
Bože pomsty, zaskvěj se!
- ² Povstaň, ty, jenž soudíš zemi,
pyšným jejich skutky splať!
- ³ Jak se hříšní dlouho, Pane,
jak se dlouho budou smát?
- ⁴ Tlachají a mluví zpupně,
chvástají se, zločinci!
- ⁵ Po tvém lidu, Pane, šlapou.
Tisknou tvoje dědictví!
- ⁶ Pouťníky a vdovy rdouší,
zabíjejí sirotky!
- ⁷ Říkají: Pán toho nedbá,
nevidí Bůh Jákobův.
- ⁸ Pozor, pošetilci v lidu!
Hlupáci, kdy zmoudříte?
- ⁹ Neslyší, kdo ucho vsadil,
nevidí, kdo stvořil zrak?

- ¹⁰ Neztrestá, kdo vodí rody,
lidem dá^vá poznání?
- ¹¹ Pán zná myšlenky všech lidí,
že jsou van **a** nicota.
- ¹² Šfasten, koho učíš, Pane,
vedeš ve svém zákoně!
- ¹³ Pokoj za dnů zlých mu přeješ,
až vyk^opou hříšným past.
- ¹⁴ Vždyť svůj lid Pán nezavrhne,
neop^ustí dědictví.
- ¹⁵ Spravedliví dojdou práva,
šťastných k^onců poctíví.
- ¹⁶ Kdo však postaví se za mne
proti těm, kdo pášou zlo,
– kdo se zastane mé věci
před zločinným násilím?
- ¹⁷ Nebýt Pán mým pomocníkem,
padl jsem v k^raj mlčení.
- ¹⁸ Dřív než pomyslím, že klesám,
už mě, P^ane, podpíráš!
- ¹⁹ Když se v srdci množí úzkost,
útěchou m^ě vzpružuješ.
- ²⁰ Je tvým spojencem soud zkázy,
který křivdí bezprávně?
- ²¹ Zničit chtějí spravedlivé,
odsoudit k^rev nevinnou!
- ²² Avšak pro mne Pán je hradem,
skálou sp^ásy mé je Bůh.
- = ²³ On je ztrestá za úskoky, †
v jejich zlobě zahubí,
zahubí **j**e Pán, náš Bůh!

Žalm 95

Pojďte, oslavujme Pána.

- ¹ Pojďme a jásejme vsťříc Pánu,
oslavme Skálu naš^í spásy!
- ² Přístupme před něj s chvalozpěvy,
hudbou a písni vzývejme ho!
- ³ Protože Pán je Bůh náš mocný,
Králem je nade všemi bohy.
- ⁴ Hlubiny zemské má v své moci,
výšiny horské patří jemu.
- ⁵ Jeho je moře, sám je stvořil,
i souše, sám ji rukou zhnětl.
- ⁶ Pojďme a v úctě se mu klaňme,
klekněme před Pánem, svým tvůrcem!
- ⁷ On je náš Bůh, my jeho národ,
my jsme ty ovce, jež on pase.
- Uznejte dnes už jeho dílo!
Kéž nasloucháte jeho hlasu!
- ⁸ „Nezatvrďte se zas jak tehdy,
na poušti v Meribě a v Masse!
- ⁹ Tam, i když znali moje skutky,
mě vaši předci pokoušeli.
- ¹⁰ Čtyřicet let ten lid mě dráždil, †
řekl jsem: Vrtkaví jsou srdcem,
národ, jenž nechce znát mé cesty.
- ¹¹ Zařekl jsem se tedy v hněvu:
Nevkročí do míst mého míru!“

Žalm 96

Zpívejte Pánu novou píseň.

- ¹ Zpívejte Pánu novou píseň,
zpívejte Pánu, všechny země!
- ² Zpívejte k poctě jména Páně,
zvěstujte denně jeho spásu!
- ³ Povězte pohanům o jeho slávě
a všem národům o jeho divech!
- ⁴ Vždyť Pán je mocný a hoden chvály,
vzbuzuje bázeň nad všechny bohy.
- ⁵ Pohanští bozi jsou nicota marná,
Pán však je stvořitelem nebes.
- ⁶ Skvělost a velebnost kráčejí před ním,
v jeho svatyni moc a krása.
- = ⁷ Chvalte Pána, vy kmeny a rody, †
chvalte Pána pro moc a slávu,
⁸ chvalte Pána pro jeho jméno!
- S oběťmi vstupte do jeho síní!
⁹ Klaňte se Pánu v předchrámí svatém!
- Chvějte se před ním, všechny země!
¹⁰ Hlásejte pohanům: Pán je králem!
- Upevnil svět, aby nekolísal,
podle práva národy řídí.
- = ¹¹ Raduj se, nebe, a jásej, země, †
huč, moře, se vším, co v tobě se hemží,
¹² výsejte, nivy, se vším, co roste,
- = zašumte vesele, stromy v lesích, †
¹³ vstříc Pánu, který přichází soudit,
přichází soudit veškerou zemi.
- On zemi soudí spravedlivě,
on ve své věrnosti národy řídí.

Žalm 97

Radujte se, spravedliví Pána.

- ¹ Pán je král! Ty, celá země, jásej,
radujte se, č^etné ostrovy!
- ² Mrak a temnota jej zahalují,
řád a právo drží jeho trůn.
- ³ Plamen ohně postupuje před ním,
nepřátele v^ůkol spaluje.
- ⁴ Jeho blesky ozařují obzor,
země při tom pohledu se chví.
- ⁵ Hory jako z vosku roztávají
před Pánem, jenž vládne nad zemí.
- ⁶ Nebe hlásá jeho spravedlnost,
jeho slávu vidí národy.
- = ⁷ Jak jsou zahanbeni, kdo ctí modly, †
bůžky marnými se honosí!
Všichni bohové se př^ed ním koří.
- = ⁸ Uslyšel to Sión, raduje se, †
všechna judská města plesají
nad výroky tvého soudu, Pane!
- ⁹ Povznesen jsi nad veškerou zemí,
všechna božstva př^edčíš navýsost.
- = ¹⁰ Pán je přízniv těm, jimž zlo se přičí, †
životy svých věrných ochrání,
vyprostí je z rukou bezbožníků.
- ¹¹ Světlo svítí jenom spravedlivým,
radost lidem srdce čistého.
- ¹² Radujte se, spravedliví, v Pánu,
jeho svaté jméno velejte!

Žalm 98

Radujte se a plesejte před Pánem.

- ¹ Zpívejte Pánu novou píseň,
neboť učinil veliké divy:
- on svou pravicí vítězství dobyl,
zvítězil svým ramenem svatým.
- ² Pán dal poznat dílo své spásy,
před všemi zjevil svou spravedlnost.
- ³ Rozpomněl se na svoji milost,
na věrnost domu Izraele;
- viděly všechny končiny země
dílo spásy našeho Boha.
- ⁴ Plesejte před Pánem, všechny země,
radujte se, zpívejte, hrejte!
- ⁵ Hrejte Pánu na strunách harfy,
na strunách harfy s hlasitou písní!
- ⁶ Za zvuku trub a dunění rohů
jásejte před tváří našeho krále!
- ⁷ Ať hučí moře a vše, čím se hemží,
celá zem se vším, co na ní žije!
- ⁸ Ať i řeky do dlaní tlesknou,
ať i hory jásají sborem
- ⁹ vstříc Pánu, který přichází soudit,
přichází soudit veškerou zemi.
- On zemi soudí spravedlivě,
on podle práva národy řídí.

Žalm 99

Chvalte Pána, neboť je svatý.

- ¹ Pán je král: a národy se chvějí.
Nad cheruby trůní: **z**em se třese.
- ² Veliký je náš Pán na Siónu,
povznesený nad národy všemi.
- ³ Ať tvé velké, hrůzyplné jméno
všichni slaví, protože je svaté!
- ⁴ Mocný je to král a přeje právu.
Ty jsi pevně založil řád světa,
– ty jsi právní řád a spravedlnost
ustanovil v lidu **Já**kobově.
- = ⁵ Chvalte Pána, jenž je naším Bohem! †
Poklekněte před podnoží jeho,
pokloňte se, neboť **o**n je svatý!
- = ⁶ Mojžíš s Áronem jsou z jeho kněží, †
Samuel je z jeho vyznavačů:
Pána vzývali, a **y**slyšel je.
- = ⁷ Promlouval k nim z oblačného sloupu; †
naslouchali jeho příkázáním,
zákonům, jež on jim **u**stanovil.
- = ⁸ Vyslyšels je, Pane, ty náš Bože, †
byls jim vždycky Bohem milostivým;
i když jejich přestupky jsi trestal.
- = ⁹ Chvalte Pána, jenž je naším Bohem! †
Klaňte se na jeho svaté hoře,
protože je **s**vatý Pán, náš Bůh!

Žalm 100

Jásejte Pánu, všechny země!

- = ¹ Jásejte Pánu, všechny země! †
 - ² A služte Pánu s radováním,
s plesáním pojdte před tvář jeho!
- = ³ Vězte: jen Pán je naším Bohem! †
 - Stvořil nás, proto my jsme jeho,
lid jeho, stádo jeho pastvy.
- = ⁴ Vcházejte v jeho brány s díkem, †
 - do jeho síní s chvalozpěvem!
Chvalte a slavte jeho jméno!
- = ⁵ Protože Pán je dobrotivý, †
 - po všechny věky milosrdný,
věrný je ke všem pokolením.

Žalm 101

Budu hledat spravedlnost, Pane.

- ¹ Zaspívám o lásce a o zákonu,
na harfu, Pane, tobě budu hrát.
- ² Chci kráčet vždycky bezúhonnou cestou,
kéž tvoje věrnost kráčí přede mnou,
– tak abych s nevinným a čistým srdcem
celým svým domem mohl procházet.
- = ³ Nechci se dívat na nic hanebného, †
 - oškliví se mi páchat nepravost,
kéž na mně žádná nikdy neulpí!
- ⁴ Falešné srdce se mi zhloubí příčí,
k ničemu špatnému se nechci znát.
- ⁵ Kdo na bližního skrytě nasazuje,
takového já budu potírat,

- kdo pyšně zhlíží, nafoukaně smýšlí,
toho já blízko **se**be nestrpím.
- ⁶ Sám budu v zemi vyhledávat věrné,
takoví ať jsou **stá**le kolem mne!
- V mých službách budou,
kdo si **ve**dou řádně.
- ⁷ Kdo jedná lstivě, nesmí žít v mém domě
a neobstojí **př**ede mnou, kdo lže.
- ⁸ Denně chci stíhat všechny hříšné v zemi,
násilné z města **Pá**ně vyhladím.

Žalm 102

Před tebou, Pane, spočineme.

- ² Pane, vyslyš moje prosby,
kéž tě dosá**h**ne můj hlas!
- ³ Svoji tvář mi neukrývej
v dnešní strast**i**plný den,
- nakloň ke mně sluch v čas nouze,
pospěš na **mé** volání!
- ⁴ Mé dny jako dým se tratí,
v kostech spal**u**je mě žár,
- ⁵ srdce schne jak zprahlá tráva,
zapomínám už i jíst.
- ⁶ Samým sténáním a nářkem
už jen kost **a** kůže jsem,
- ⁷ podobám se ptáku v poušti,
jsem jak **sý**ček v sutinách,
- ⁸ chřadnu, nařikám jak ptáče
osířel**é** na střeše.
- ⁹ Stále běsní nepřátelé,
tupí mě **a** klnou mi.

- ¹⁰ Popel jídám jako chleba,
piju s nápojem svůj pláč
- ¹¹ pro tvůj hněv a rozhorlení:
zdvihls mě - a svrhl zpět!
- ¹² Mé dny jsou stín klesající,
sám jak tráva uvadám.
- ¹³ Avšak ty, Pane, trváš věčně,
tvé jméno z rodu do rodu.
- ¹⁴ Vstaň, ustrň se zas nad Sióнем,
nadešel k slitování čas.
- ¹⁵ Milují jej tví služebníci,
pláčí nad jeho zřícením.
- ¹⁶ Národy budou ctít tvé jméno,
tvou slávu všichni králové,
- ¹⁷ až zbuduje Pán Sión znova,
zjeví se ve své nádheře,
- ¹⁸ až k prosbě bezmocných se skloní,
nezhrdne jejich modlitbou.
- ¹⁹ Tak budiž psáno pro budoucí,
ať příští národ Pána ctí!
- ²⁰ Neboť Pán shlédl ze svatyně,
on z nebe na zem popatřil,
- ²¹ zajatců vzdechy aby slyšel,
zachránil ty, jimž hrozí smrt,
- ²² k cti tvého jména na Sióně,
k tvé chvále v Jeruzalémě,
- ²³ až národy a celé říše
se k službě Páně shromáždí.
- ²⁴ Cestou ochabla má síla,
dej mi znát těch pár mých dní,
- ²⁵ z půlky jich mě neodváděj!
Věky věků je tvých let!

- ²⁶ Dávno založil jsi zemi,
nebesa **jsou** dílem tvým;
- ²⁷ pomínou - ty budeš dále;
rozpádnou **se** jako šat -
- změníš je, jak šat se mění,
²⁸ roků tvých **je** bez konce.
- ²⁹ Pak synové tvých služebníků
přebývat **budou** v bezpečí
- a jejich potomstvo i nadál
před tvojí **tváří** potrvá.

Žalm 103

Boží dobrotivost až k nebi sahá.

- ¹ Oslavuj Pána, duše má,
mé nitro jeho **svaté** jméno!
- ² Oslavuj Pána, duše má,
na jeho dobra **nezapomeň!**
- ³ Všechny tvé viny odpouští,
ze všech tvých **neduhů** tě léčí;
- ⁴ tvůj život chrání záhuby,
věncí tě láskou, **slitováním**;
- ⁵ on blahem sytí tvoje dny,
jak orlu **obnovil** tvou mladost.
- ⁶ Pán koná skutky milosti:
všem utlačeným **zjedná** právo.
- ⁷ Ukázal cestu Mojžíši,
své skutky dětem **Izraele**.
- ⁸ Vlídny a laskavý je Pán,
shovívavý a **milosrdný**.
- ⁹ Nechce se ustavičně přít,
navěky v hněvu **setrvávat**.

- ¹⁰ Nesplácí hříchy, nejedná,
jak pro své viny **z**asloužíme.
- ¹¹ Vždyť jak ční nebe nad zemí,
tak velkou lásku **má** k svým věrným.
- ¹² Jak od východu k západu
vzdaluje od nás **na**še viny.
- ¹³ Jak otec dětem odpouští,
Pán je k svým věrným **m**ilostivý.
- ¹⁴ Ví, z čeho my jsme stvořeni,
má na mysli, že jsme **e** jen hlína.
- ¹⁵ Jsou jako tráva lidské dny:
rozkvetou jako **p**lní kvítek,
- ¹⁶ zavane vítr, sfoukne jej,
a stopy po něm **ne**zůstane.
- ¹⁷ Však láska Páně do věků,
je dobrotiv až k **dě**tem dětí
- ¹⁸ u těch, kdo jeho smlouvu ctí
a plní jeho **př**ikázání.
- ¹⁹ Pán zřídil si trůn v nebesích
a jeho vláda **ř**ídí vesmír.
- = ²⁰ Oslavte Pána, chvalte jej, †
vy jeho poslové, vy silní,
kdo konáte, co **o**n vám káže!
- ²¹ Oslavte Pána, zástupy,
vy, kdo jste v službách **j**eho vůle!
- = ²² Oslavte Pána, díla Páně, †
všude, kam sahá jeho vláda!
Oslavuj **Pá**na, duše má!

Žalm 104

Pane, můj Bože, jsi nadevše velký.

- ¹ Dobrořeč Pánu, chval jej, má duše!
 Pane, můj Bože, jsi nadevše velký,
- oděný krásou a vznešeností,
 ² jako pláštěm světlem se halíš.
- Nebesa pneš jak stanovou plachtu,
 ³ síně své zbudovals nad vodami,
- z letících mračen si povoz činíš,
 na křídlech větru se k zemi snášíš,
- ⁴ vichry si bereš za svoje posly,
 plameny za své služebníky.
- ⁵ V základech mocných jsi upevnil zemi,
 takže až do věků nezakolísá.
- ⁶ Pramoře jako rouchem ji krylo,
 vody stály až nad horami.
- ⁷ Před tvou hrozbou stáhly se zpátky,
 prchaly před hlasem tvého hromu.
- ⁸ Vzestouply do hor, do dolin klesly,
 na místa, která tys jim určil.
- ⁹ Dal jsi jim hranici, přes kterou nesmí,
 aby zas nemohly zaplavit zemi.
- ¹⁰ Pramenům kázal jsi v potocích stékat,
 v údolích mezi horami plynout.
- ¹¹ Všechnu zvěř polní napájejí,
 divocí osli hasí v nich žízeň.
- ¹² Při nich pak hnízdí nebeské ptactvo,
 větrovím stromů zní jeho zpěv.
- ¹³ Z oblačných sídel napájíš hory,
 vláhu z tvých komor zem dosyta pije.
- ¹⁴ Dáváš růst píce, již stáda se živí,
 rostlinám, které jsou k užítku lidem;

- vydáváš pro ně ze země chléb,
¹⁵ který dodává člověku síly,
- víno, jež člověku potěší srdce,
 že se mu tvář jak olejem svítí.
- ¹⁶ Dosyta pije i stromoví Páně,
 libánské cedry, jež sázel on sám.
- ¹⁷ V nich pak si ptáci stavějí hnízda,
 v cypřiších domov si udělal čáp.
- ¹⁸ Horské štíty kamzíků patří,
 ve skalách jezevci našli si skryt.
- ¹⁹ Měsíc jsi učinil měřidlem času,
 slunce pak ví, kdy zapadat má.
- ²⁰ Když sešleš soumrak a setmí se na noc,
 začne v ní obcházet divoká zvěř.
- ²¹ Lvíčata s řevem si žádají kořist,
 od Boha čekají pokrm svůj.
- ²² Když slunce vychází, stáhnou se opět
 ulehnout do svých doupat a nor.
- ²³ Tehdy pak člověk vykročí k práci,
 aby v ní setrval po celý den.
- ²⁴ Kterak jsou četná, Pane, tvá díla! †
 Všechno jsi stvořil a učinil moudře,
 plna je tvého tvorstva zem.
- ²⁵ Tam moře mocné a velké a širé, †
 v něm se to hemží bezpočtem tvorů,
 havěti drobné i velikých stvůr.
- ²⁶ Lodi jím plují, i leviatan,
 stvořils jej, aby si ve vlnách hrál.
- ²⁷ Na tebe čeká všechno a všichni,
 že jim dáš obživu v pravý čas.
- ²⁸ A ty ji dáváš, a oni si berou,
 dobrem se sytí, když otevřeš dlaň.

- = ²⁹ Skryješ-li před nimi tvář, tu se zděsí, †
když jim odejmeš dech, oni hynou,
opět se vracejí ve svůj prach.
- ³⁰ Sešleš-li ducha, tvoří se noví:
tak zemi obnovuješ tvář.
- ³¹ Ať trvá navěky sláva Páně,
ať se Pán raduje ze svých děl!
- ³² Země se zachví, když pohlédne na ni,
kouří se z hor, když jen se jich tkne.
- ³³ Pánu chci zpívat, co budu dýchat,
Bohu chci hrát, co budu živ.
- ³⁴ Kéž se mu zalíbí moje písně!
Já se chci v Pánu radovat!
- = ³⁵ Kéž jen by hříšní ze světa sešli, †
kéž by už bezbožných nebylo nikde!
Dobrořeč Pánu, duše má!

Žalm 105

Zpíváme, Pane, o divech tvé lásky.

- ¹ Slavte Pána, ctěte jeho jméno,
zjevte jeho díla národům!
- ² Zpívejte mu, na strunách mu hrejte,
všechny jeho divy hlásejte!
- ³ Honoste se jeho svatým jménem!
Ať se radují, kdo Pána ctí!
- ⁴ Dbejte o Pána a jeho sílu,
stále hledejte jen jeho tvář!
- ⁵ Vzpomeňte si na divy, jež konal,
znamení a soudy z jeho úst,
- ⁶ rode jeho sluhy Abrahama,
děti vyvolence Jákoba!

- ⁷ Jenom on, jen Pán je našim Bohem,
jeho soudy přes **veškerou** zem.
- ⁸ On je provždy pamětliv své smlouvy
- pro sta pokolení dal svůj slib -,
- ⁹ smlouvy uzavřené s Abrahamem,
přísahy, co Izákovi dal.
- ¹⁰ Zákonem ji určil pro Jákoba,
věčnou smlouvou pro Izraele.
- ¹¹ Řekl: „Dám ti kananejskou zemi
za určený **úděl** dědičný.“
- ¹² Že jich počtem bylo dosud málo,
maloučko, a hosty byli tam
- ¹³ - od národa k národu se táhli,
z jedné říše **mezi** jiný lid -,
- ¹⁴ nedovolil nikomu je tisknout,
mnohé krále **ztratil** kvůli nim:
- ¹⁵ „Nedotknete se mých pomazaných,
neublížíte **mým** prorokům!“
- ¹⁶ Když na zem svolal hladomor,
odňal jí **vše**chen živný chléb,
- ¹⁷ jednoho poslal před nimi:
Josef byl **prodán** v otroctví.
- ¹⁸ Nohy mu pouty svázali,
sevěřeli **hrdlo** do želez,
- ¹⁹ až jeho slovo splněno
a výrok **Páně** potvrzen.
- ²⁰ Tu králi vnukl pustit jej:
pán národů **mu** volnost dal.
- ²¹ K řízení svěřil mu svůj dům
a do správy **svůj** majetek.
- ²² Dle svého měl vést knížata
a rádce **učit** moudrosti.

- ²³ I přišel do Egypta Izrael,
byl Jákob hostem v **zemi** Chámově.
- ²⁴ A v ní Pán mocně rozmnožil svůj lid,
až ten byl silnější **než** domácí.
- ²⁵ V těch vzbudil proti svému lidu zášť,
zákeřnost proti služebníkům svým.
- ²⁶ Pak poslal svého sluhu Mojžíše
a Árona, jež sám **si** vyvolil.
- ²⁷ Činili jeho divy v Egyptě,
znamení mocná v **zemi** Chámově:
- ²⁸ Sám seslal temnoty, a bylo tma;
oni však jeho slov **dbát** nechtěli.
- ²⁹ Proměnil tedy jejich vody v krev
a ryby v nich jim **nechal** pohynout.
- ³⁰ Celá zem hemžila se žábami,
až do královských **komnat** nalezly.
- ³¹ Přikázal - přiletěly roje much,
přeplněn komáry **byl** každý kout.
- ³² Namísto deště seslal přívál krup,
po celé zemi **blesky** planuly.
- ³³ Vinice, fíkovníky potloukl,
zporážel stromy v **jejich** krajinách.
- ³⁴ Přikázal - vpadly mraky kobylek
a nespočetné **spousty** sarančí.
- ³⁵ Zničily v zemi všechno zelené,
zničili vše, co **pole** zrodila.
- ³⁶ Zahubil jim vše prvorozené,
prvotiny všech **jejich** plodných sil.
- ³⁷ Se zlatem, stříbrem lid svůj vyvedl,
a v jejich kmenech **nikdo** nestonal.
- ³⁸ Egypt byl jejich odchodu jen rád,
neboť mu byli **le**da pro postrach.

- ³⁹ I zaclonil je hustým oblakem
a plamenem jim svítil za noci.
- ⁴⁰ Žebrali na něm - dal jim křepelky,
nebeským chlebem **sy**til lačnící.
- ⁴¹ Rozrazil skálu - voda vytryskla
a proudem rozlila **se** do pouště.
- ⁴² Neboť měl v paměti svůj svatý slib,
jak ho dal kdysi Abrah**a**movi.
- ⁴³ Vyvedl národ, jenž se radoval,
své vyvolené, kte**ř**í jásalí.
- ⁴⁴ A daroval jim kraje pohanů,
majetku národů **se** zmocnili,
- ⁴⁵ aby pak žili v jeho zákoně,
zachovávali **j**eho příkazy.

Žalm 106

Zachraň nás, Pane, neboť jsme zhřešili.

- Slavte Pána za to, jak je dobrý,
jak až navěky je milosrdný!
- ² Kdo vylíčí mocné skutky Páně,
kdo vypoví všechnu **j**eho slávu?
- ³ Blaze těm, kdo zachovají právo,
kdo si vždycky vedou spr**a**vedlivě!
- ⁴ Z lásky k svému lidu vzpomeň na nás,
přijď nám, Pane, rychle **k**u pomoci!
- = ⁵ Přej nám šťastný díl svých vyvolených, †
radovat se radostí tvých věrných
a tvým dědictvím **se** honosit!
- ⁶ Hřešili jsme jako naši předci,
žili bezbožně a v ne**p**ravosti.

- ⁷ Naši předci za egyptských časů
necháпали tvoje **velké** divy,
- nemyslili na tvá dobrodiní,
vzepřeli se **Pánu** u moře.
- ⁸ Zachránil je přesto pro své jméno,
aby ukázal sv**ou** velkou moc.
- ⁹ Proti moři zahrozil, a vyschlo,
vodou je jak **stepí** provedl.
- ¹⁰ Vytrhl je z ruky nenávistných,
vykoupil je z **moci** nepřátel.
- ¹¹ Spláchly vody jejich protivníky,
ani jediný z **nich** nezůstal.
- ¹² Tehdy jeho slovům uvěřili,
tehdy zapěli **mu** chvalozpěv.
- ¹³ Zas však jeho skutků zapomněli,
nevyčkali, jak **on** rozhodne,
- ¹⁴ chtivostí se v poušti dali strhnout,
pokoušeli **Boha** v pustině.
- ¹⁵ Dal jim tedy, co tak vymáhali,
ale s tím i **zhoubnou** nákazu.
- ¹⁶ Řevnili v svých stanech na Mojžíše,
na Árona, zasvě**cence** Páně:
- ¹⁷ Datana pak pohltila země,
zasypala Ab**iramův** houf,
- ¹⁸ rozmohl se požár v jejich tlupě,
sžehl plamenem **ty** bezbožné.
- ¹⁹ U Horebu odlili si tele,
modle kovové **se** klaněli
- ²⁰ a tak svoji slávu zaměnili
za podobu býložr**avce** z kovu.
- ²¹ Na zachránce Boha zapomněli,
jaké konal **divy** v Egyptě,

- ²² jaké zázraky tam v zemi Cháma,
jaký v Rudém moři velediv.
- = ²³ Už se chystal k jejich zahubení, †
kdyby Mojžíš, jeho vyvolenec, nebyl se jich vůči
němu zastal,
aby zdržel zhoubný jeho hněv.
- ²⁴ Opovrhli vytouženou zemí,
jeho slovům věřit odmítli,
- ²⁵ ustavičně reptali v svých stanech,
hlasu Páně odpírali sluch.
- ²⁶ Vztáhl na ně paži přísahaje,
že je v poušti zcela rozmetá,
- ²⁷ v národech že rozptýlí rod jejich,
rozpráší je po všech končinách.
- ²⁸ Přidali se k Baál-Peórovi,
z žertev mrtvých bohů jídali.
- ²⁹ Hanebnostmi popouzeli Pána,
až je stihla rána morová.
- ³⁰ Tu však povstal Pinchas, aby trestal,
a tak mor byl opět odvrácen.
- ³¹ Což mu připočteno za zásluhu
z rodu do rodu a navěky.
- ³² U vod meribských pak rouhali se,
že i Mojžíš zkusil kvůli nim:
- ³³ neboť tak mu rozdráždili mysl,
že byl stržen k slovům nemoudrým.
- ³⁴ Dál pak nevyhladili ty kmeny,
jak jim bylo Pánem řečeno,
- ³⁵ nýbrž s pohany se pomísili,
chytili se jejich špatností.
- ³⁶ Uctívali s nimi jejich modly,
které pro ně byly nástrahou,

- ³⁷ takže svoje syny a své dcery
přinášeli v **o**běť démonům.
- = ³⁸ Nevinnou krev marně prolévali, †
krev svých dětí, synů jako dcer,
na oltářích kananejských model,
- = hříchem krve znesvětili kraj. †
³⁹ Tak se svými skutky poskvrnili,
takto byli Bohu nevěrní!
- ⁴⁰ Zahořel Pán hněvem na svůj národ,
pojal odpor k svému dědictví.
- ⁴¹ V ruce pohanů je proto vydal;
vládli jim, kdo chovali k nim zášť.
- ⁴² Utiskovali je nepřátelé,
jejich moci **by**li poddáni.
- = ⁴³ Přemnohokrát Pán je vysvobodil, †
oni však mu vzdorovali dále;
propadali hloubě do svých vin.
- ⁴⁴ On vždy znova shlédl k jejich bídě,
kdykoli je slyšel naříkat;
- ⁴⁵ kvůli nim byl pamětliv své smlouvy,
z lásky nesmírné **se** slitoval,
- ⁴⁶ takže vzbudil soucit k nim i u všech,
u kterých se **o**ctli v zajetí.
- ⁴⁷ Vysvobod' nás, Pane, ty náš Bože,
shromáždí nás z krajín pohanských,
- ať tvé svaté jméno velebíme,
slávou tvou se smíme honosit!
- = ⁴⁸ Veleben buď Pán, Bůh Izraele, †
od počátku věků navěky!
Všechn lid ať nyní **vo**lá: Staň se!

Žalm 107

Chvalme Pána za jeho slitování.

- ¹ Slavte Pána za to, jak je dobrý,
jak až navěky je **m**ilosrdný!
- ² Tak ať mluví vykoupení Pánem,
vykoupení z nepřátelské moci!
- ³ Shromáždil je ze všech končin země,
kde je východ, západ, jih či sever.
- ⁴ Bloudili nehostinnou pustinou,
nenacházeli místo k **u**sídlení.
- ⁵ Hladem a žízní přitom strádali,
život v nich ponenáhlu **vy**hasínal.
- ⁶ Volali tedy k Pánu v úzkostech
a on je z jejich bíd **vy**svobodil.
- ⁷ Na správnou cestu on je uvedl,
aby tak došli místa k **o**sídlení.
- ⁸ Ať chválí Pána za slitování,
za divy, které k dobru lidí konal!
- ⁹ Napájel hrdlo jejich žíznivé,
lačníci hrdlo plnil **d**obrotami.
- ¹⁰ Vězeli ve smrtelných temnotách,
vrženi do bíd a **d**o okovů,
- ¹¹ že Božím příkazům se vzpírali
a opovrhli radou **N**ejvyššího.
- ¹² I bylo jejich srdce zkrušeno,
že padali, a nikdo **n**epomohl.
- ¹³ Volali tedy k Pánu v úzkostech
a on je z jejich bíd **vy**svobodil.
- ¹⁴ Z těch temnot smrtelných je vyvedl,
přelomil jejich **o**ky a strhl.
- ¹⁵ Ať chválí Pána za slitování,
a divy, které k dobru lidí konal;

- ¹⁶ za to, že brány z bronzu rozrazil,
závary železné že zlomil vedví.
- ¹⁷ Ochuravěli pro svou nepravost,
zkrúšeni byli za své těžké viny.
- ¹⁸ Už se jim každý pokrm ošklivil,
takže už měli blízko k branám smrti.
- ¹⁹ Volali tedy Pána v úzkostech
a on je z jejich bídy vysvobodil.
- ²⁰ Seslal své slovo, jím je uzdravil
a zachránil je opět před záhubou.
- ²¹ Ať chválí Pána za slitování,
za divy, které k dobru lidí konal!
- ²² Ať přinášejí oběť děkovnou,
s jásotem rozhlašují jeho skutky!
- ²³ V lodích se vydávali na moře,
po mnoha vodách pluli za obchodem;
- ²⁴ přitom pak díla Páně vídali,
žasli nad jeho divy v mořské hloubi.
- ²⁵ Prikázal, zdvihl vítr bouřlivý,
ten mořské vlny do vysoka vzdouval.
- ²⁶ Vzlétali k nebi, do vln padali,
že hrůzou v nich až duše zkomírala.
- ²⁷ Zmítali, káceli se opile,
se vši svou dovedností byli v koncích.
- ²⁸ Volali tedy k Pánu v úzkostech
a on je z jejich bídy vysvobodil.
- ²⁹ Bouřlivý víchř ztišil ve vánek
a zklidnilo se mořské vlnobití.
- ³⁰ Radovali se z toho ztišení;
a přivedl je k touženému místu.
- ³¹ Ať chválí Pána za slitování,
za divy, které k dobru lidí konal!

- ³² Ať ve shromáždění ho velebí,
ve sboru starších ať jej **o**slavují!
- ³³ On proměňoval řeky v pouště,
prameny ve **vy**prahlou zem,
- ³⁴ úrodné kraje v solné pláně -
za to, že zlý **byl** tamní lid.
- ³⁵ Poušť zase změnil na jezero,
vyprahlou **hlí**nu na pramen:
- ³⁶ tam usídlil pak hladovící,
města si **mo**hli zbudovat.
- ³⁷ Zřídili pole, vinohrady
a měli **ho**jnou úrodu.
- ³⁸ Žehnal jim, rozrostli se hojně,
i chovné **zvě**ře měli dost,
- ³⁹ když zas jich ubylo a chřadli
pod tíhou strádání a ran.
- ⁴⁰ Ten však, jenž ponižuje mocné
a dá jim **blo**udit na poušti,
- ⁴¹ chudáka znova zdvihl z bídy,
jak stádo **zmno**žil jeho rod.
- ⁴² S radostí to vidí bohabojní,
všechna zloba musí skl**ap**nout ústa.
- ⁴³ Kdo jsi moudrý, měj to na paměti!
V srdci chovej skutky **lá**sky Páně!

Žalm 108

Tvoje milost dosahá až k nebi.

- = ² Jsem, Pane, připraven, †
jsem připraven zpívat a hrát ti.
Procítňi, má duše!

- ³ Procitni, moje citero a harfo!
S vámi teď půjdu **b**udit červánky.
- ⁴ Tebe chci, Pane, chválit před národy,
tobě chci před lidmi vš**e**ch krajů hrát.
- ⁵ Vždyť tvoje milost dosahá až k nebi,
tvá věrnost přesah**u**je oblaka.
- ⁶ Svou vznešenost zjev, Bože, na nebesích
a nad veškerou z**e**mí slávu svou!
- ⁷ Aby tví věrní byli zachráněni,
pomoz svou pravicí **a** vyslyš nás!

- = ⁸ Promluvil Bůh ve svém svatostánku: †
„Zvítězím a Sichem přidělím,
přeměřím i úval sukkotský.
- = ⁹ Galaád i Manasse mi patří, †
rovněž Efraím, má přílbice,
Juda pak má vel**i**telská hůl.
- = ¹⁰ Moáb je mou umývací mísou; †
na Edom svou botu postavím,
jásat budu nad Filiš**i**nskem.“

- ¹¹ Kdo přivede mě k hrazenému městu,
kdopak mě do Ed**o**mu provodí,
- ¹² ne-li ty, jenžs nás odvrhl, můj Bože,
a jenž už s naším vojskem netáhneš!
- ¹³ Na pomoc přijď nám proti nepříteli,
když pomoc od lidí j**e** nicotná.
- ¹⁴ S Pánem však svedem divy udatenství,
on zdeptá naše ujařmitele!

Žalm 109

Zachraň mě, Bože, ve své dobrotivosti.

- [= ¹ Bože, jež velebím, nehleď mlčky! †
² Na mne se rozkřikla bezbožná ústa!
Prolhaným jazykem mluvili ke mně,
– ³ zahrnuli mě slovy záští,
do mne se pustili pronic a zanic.
– ⁴ Za všechnu dobrotu na mne sptí,
zatímco já jsem za ně se modlil.
– ⁵ Za dobré zlým se mi odplácují,
za moji lásku nenávisť.

– ⁶ „Pošlete na něj někoho zlého,
ať po své pravici žalobce najde!
– ⁷ Až bude souzen, ať shledán je vinným!
Ať se mu přičte i modlitba za hřích!
– ⁸ Ať má dny života ukráceny,
jeho úřad ať obsadí jiný!
– ⁹ Ať jeho děti se sirotky stanou
a jeho manželka ať je vdovou!
– ¹⁰ Ať jdou žebrotou jeho děti,
ať jsou vyhnány z pustého domu!
– ¹¹ Lichvář ať uchvátí, co bylo jeho,
cizí ať vyplení všechno, co získal!
– ¹² Ať nemá nikoho, kdo se ho ujme,
kdo by se smiloval nad sirotky!
– ¹³ Potomstvo jeho ať neujde zkáze,
jménem ať vymře už ve svých dětech!
– ¹⁴ Vždy ať se vzpomíná vin jeho otců,
hřích jeho matky ať zahlazen není,
– ¹⁵ jen ať je Pán má na očích stále,
ať jejich památku ze země shladí!
= ¹⁶ Neboť on neznal slitování, †
nýbrž slabé a ubohé stíhal,
sklíčené srdcem do smrti vháněl.
– ¹⁷ Jako rád proklínal, sám ať je proklet,
jak nepřál druhým, buď nepřáno jemu!

- = ¹⁸ V kletbách si chodil jak v denním šatě: †
ať se mu do útroh vrazí jak voda,
do všech kostí jak horoucí olej!
- ¹⁹ Ať na něm kletba ulpí jak roucho,
jako pás, který nesundá z těla!“
- ²⁰ Takto si vedou ti, kdo mě viní,
ti, kteří o mně tak zavile mluví.
- ²¹ Zato však ty se mnou, Pane, můj Bože,
nalož dle svého svatého jména!
- = V dobrotě lásky své vysvobod' mne, †
²² neboť jsem nebožák, ponížený,
srdce se ve mně žalostí svírá.
- ²³ Traťím se jako ten stín, jenž se dlouží,
jsem jako obtížná kobyłka střásán.
- ²⁴ Postem má kolena vrávorají
a moje maso bez tuku chřadne.
- ²⁵ Předmětem posměchu stal jsem se pro ně,
hledí na mne a jen vrtí hlavou.
- ²⁶ Přijď mi už na pomoc, Pane, můj Bože,
zachraň mě ve své dobrotivosti!
- ²⁷ Ukaž jim, že se tak stalo tvou rukou,
že tys to, Pane, učinil pro mne!
- = ²⁸ Pak ať mi klnou, jen ty když mi žehnáš! †
V hanbu ať padnou mí protivníci,
kdežto tvůj služebník ať se smí těšit!
- ²⁹ Oděni hanou ať jsou, kdo mě tepou,
ať se jak do pláště do hanby halí!
- ³⁰ Já budu hlasitě velebit Pána,
ve shromáždění budu ho chválit.
- ³¹ Vždyť stanul chudáku po pravici,
aby ho zachránil před jeho soudci.]

Žalm 110

Jsi knězem navěky, tak jak jím Melchisedech byl.

- = ¹ Slib Páně mému Pánovi: †
„Sed' po mé pravici,
tvé nepřátele za podnož ti k **n**ohám položím.“
- ² Žezlo tvé moci podá ti sám ze Siónu Pán:
„Ty panuj v**pr**ostřed nepřátel!
- ³ Tvoje je hodnost královská na svatých pahorcích,
ty z mého lůna zplozený, než v**ze**šla jitřenka.“
- = ⁴ Pán bez výhrady přísahal: †
„Jsi knězem navěky,
tak jak jím Melch**i**sedech byl!“
- ⁵ Pán stojí po tvé pravici,
v den hněvu krá**le** zdrtí.
- [= ⁶ On nad národy koná soud, †
je nakupeno mrtvých,
rozbíjí lebky v šíř i v dál.]
- ⁷ Z potoka pije u cesty,
jde se vztyč**e**nou hlavou.

Žalm 111

Ty jsi, Pane, předobří a milosrdný.

- ¹ Zhlobí srdce Pána oslavím,
v shromážděném kruhu spr**av**edlivých.
- ² Neboť skutky Páně veliké,
drahocenné všem, kdo z **n**ich se těší.
- ³ Slavné, mocné jeho konání,
věčně trvá jeho spr**av**edlnost.
- ⁴ Činil divy hodné paměti,
předobří je Pán a milosrdný.

- ⁵ Pokrm dal těm, kdo ho v bázi ctí,
navěky je pamětliv své smlouvy.
- ⁶ Svému lidu v činech zjevil moc,
když državy pohanů jim vydal.
- ⁷ Dílo jeho rukou věrnost, řád,
jeho zákony vždy spolehlivé:
- ⁸ stanoveny navždy, navěky,
poctivě a pevně zachovány.
- ⁹ Vykoupení seslal pro svůj lid, †
navěky s ním sjednal úmluvu;
jeho jméno hrozné je a svaté.
- ¹⁰ Bázeň z Boha - pramen moudrosti: †
rozumně si vede, kdo jí dbá.
Jeho sláva trvá do věčnosti.

Žalm 112

Blaze tomu, kdo má v úctě Pána.

- Blaze tomu, kdo má v úctě Pána,
kdo se těší z jeho přikázání.
- ² Bude mocný na zemi v svých dětech,
rodu věrných bude požehnáno.
- ³ Blahobyt a hojnost v jeho domě,
navždy setrvá v své poctivosti.
- ⁴ Světlo svítí poctivým i ve tmách,
dobrý, slitovný je spravedlivý.
- ⁵ Blaze tomu, kdo rád dá i půjčí,
kdo své věci řídí podle práva.
- ⁶ Nestane se, aby zakolísal,
věčnou památku má spravedlivý.
- ⁷ Nemusí se strachovat zlé zprávy,
pevný srdcem, důvěřuje v Pána.

- ⁸ Odhodlaný srdcem, nebojí se,
svrchu hledí na své protivníky.
- = ⁹ Rozdělí se, štědře dává chudým, †
navždy setrvá v své poctivosti.
Roste jeho moc a jeho vážnost.
- = ¹⁰ Hříšník se zlobou se na to dívá, †
zuby skřípe, užírá se hněvem.
Nazmar vyjde žádostivost hříšných.

Žalm 113

Oslavujte svaté jméno Páně.

- Oslavujte, služebníci Páně,
oslavujte svaté jméno Páně!
- ² Ať je požehnáno jméno Páně
od tohoto dne až do věčnosti!
- ³ Od východu slunce do západu
ať je jméno Páně velebeno!
- ⁴ Pán je povznesen nad všechny rody,
jeho sláva převyšuje nebe.
- ⁵ Kdo je jako Pán, náš Bůh,
jenž vládne na nebi i po veškeré zemi,
- ⁶ který má svůj stolec na výsostech,
z vysokosti do hlubiny shlíží!
- ⁷ Slabého on pozdvihuje z prachu,
ubožáka ze smetiště zdvihá,
- ⁸ aby posadil ho vedle knížat,
vedle mocných knížat svého lidu.
- ⁹ Místo v domě má i pro bezdětnou
jako pro blaženou matku synů.

Žalm 114

Zachvěj se, země, před tváří Páně.

- Když vyšel Izrael z egyptské země,
Jákobův rod z lidu cizího,
- ² stal se jeho svatyní Juda,
Izrael jeho královstvím.
- ³ Moře to vidělo a prchlo,
Jordán obrátil zpátky svůj tok.
- ⁴ Hory jak berani poskakovaly,
pahorky jako jehňata.
- ⁵ Co je ti, moře, že tak prcháš?
Proč se, Jordáne, obracíš zpět?
- ⁶ Proč vy jak berani skáčete, hory,
pahorky, proč vy jak jehňata?
- ⁷ Zachvěj se, země, před tváří Páně,
před tváří Boha Jákobova!
- ⁸ V jezerní bažinu promění skálu,
křemen ve vodní pramínek.

Žalm 115

Kdo Pána ctí, ať v něho doufají.

- = ¹ Nikoli nám, Pane, nikoli nám, †
jen svému jménu zjednej slávu
pro svoji lásku, pro svou věrnost!
- ² Proč by si měli pohané říkat:
„Kde vlastně je ten jejich Bůh?“
- ³ Bůh náš, ten sídlí na nebesích,
co se mu zlíbí, to učiní.
- ⁴ Jejich modly jsou stříbro a zlato,
lidskýma rukama ztvářené.

- ⁵ Ústa mají, a nemohou mluvit,
oči mají, **a** nevidí,
- ⁶ uši mají, a nemohou slyšet,
nozdry mají, a **chy**bí jim čich.
- = ⁷ Ruce mají, a nehmatají, †
nohy mají, a nechodí,
a z hrdla **nev**ydají hlas.
- ⁸ Jim ať jsou podobní ti, kdo je tvoří,
všichni, kdo v **mo**dlý doufají!
- ⁹ Izrael však ať doufá v Pána,
on je mu **po**močník a štít.
- ¹⁰ Áronův dům ať doufá v Pána,
on je mu **po**močník a štít.
- ¹¹ Kdo Pána ctí, ať doufají v Pána,
on je jim **po**močník a štít.

- = ¹² Pán je nás pamětliv, žehná nám. †
Ať žehná domu Izraele,
ať žehná domu **Á**ronovu!
- ¹³ Ať žehná těm, kdo Pána ctí,
stejně tak malým **ja**ko velkým!
- ¹⁴ Pán ať jen rozmnoží váš rod
ve vás i dále ve **va**šich synech!
- ¹⁵ Žehnání budte od Pána,
který učinil **ne**be i zemi.
- ¹⁶ Nebe je nebem Pánovým,
avšak zemi dal **dě**tem lidským.
- ¹⁷ Nemohou mrtví Pána ctít,
žádný z těch, kdo v **po**dsv^ětí sešli.
- ¹⁸ My chceme však Pána velebit
jak nyní, tak až **do** věčnosti.

Žalm 116

Pán vytrhl můj život ze smrti.

- ¹ Miluji Pána: uslyšel
 mé naléhavé volání.
- ² On ke mně ucho naklonil
 v den, kdy jsem volal o pomoc.
- ³ Provazy smrti omotán, †
 v osidla temnot zapleten,
 tonul jsem v mukách úzkosti.
- ⁴ Tu jméno Páně vzýval jsem:
 „Zachraň mi život, Pane můj!“
- ⁵ Je vlídný Pán, je spravedlivý,
 on je náš milosrdný Bůh.
- ⁶ On vždycky prosté ochrání,
 v mé slabosti mi pomohl.
- ⁷ Už se, má duše, upokoj,
 když Pán tě dobrem obdařil,
- ⁸ vytrhl život ze smrti,
 zrak ze slz, nohy z pádu včas.
- ⁹ Teď budu kráčet před Pánem,
 teď zemí živých půjdu dál.
- ¹⁰ Věřil jsem, proto smím teď říci:
 „Velice byl jsem ponížen!“
- ¹¹ S úzkostí jsem si říkal v duchu:
 Věřu je každý člověk lhář!“
- ¹² Čím nyní odvděčím se Pánu
 za všechno, co mi prokázal?
- ¹³ Do rukou vezmu kalich spásy
 a jméno Páně oslavím.
- ¹⁴ Vyplním sliby dané Pánu
 před jeho lidem veškerým.

- ¹⁵ Příliš je drahá v očích Páně
smrt těch, kdo jsou **mu** oddáni.
- = ¹⁶ Ó Pane, jsem tvůj věrný sluha, †
tvůj sluha, syn tvé služebnice,
tys moje **pouta** rozvázal.
- ¹⁷ Děkovnou oběť přinesu ti
a jméno Páně vzývat chci.
- ¹⁸ Vyplním sliby dané Pánu
před jeho lidem veškerým,
- ¹⁹ zde, na nádvoří domu Páně,
v tvém středu, Jeru**z**aléme.

Žalm 117

Velebte Pána, národy všechny.

- Velebte Pána,
slavte ho, vš**e**chny národy!
- ² Nad námi mocná jeho milost
a věrnost Páně navěky.

Žalm 118

Milosrdenství Pána trvá navěky.

- Děkujte Pánu, že je dobrotivý,
navěky jeho mil**o**srdenství!
- ² Dům Izraelův ať jen stále říká:
„Navěky jeho mil**o**srdenství!“
- ³ Dům Áronův ať neustále říká:
„Navěky jeho mil**o**srdenství!“
- ⁴ Ať říkají, kdo uctívají Pána:
„Navěky jeho mil**o**srdenství!“

- ⁵ Z hlubiny soužení jsem volal k Pánu;
a Pán mě vyslyšel a **vysvobodil**.
- ⁶ Je se mnou Pán, a proto nemám strachu:
co by mi mohli udělati lidé?
- ⁷ Je se mnou Pán, má pomoc neustálá,
svrchu se dívám na své **ne**přátele.
- ⁸ Je lépe u Pána mít útočiště,
než spoléhat se na dobro**tu** lidí.
- ⁹ Je lépe u Pána mít útočiště,
než spoléhat se na ochra**nu** mocných.

- ¹⁰ Obklíčili mě všichni pohané,
ve jménu Páně jsem **je** přemohl.
- ¹¹ Obklíčili mě všichni ze všech stran,
ve jménu Páně jsem **je** přemohl.
- = ¹² Obklíčili mě jako včelí roj, †
jak oheň trní spalovali mě,
ve jménu Páně jsem **je** přemohl.
- ¹³ Smýkali mnou a k zemi sráželi,
Pán přesto zachránil **mě** před pádem.
- ¹⁴ Pán je má síla, on je píseň má,
a on se také stal **mou** záchranou.

- = ¹⁵ Hlasitý jásot nad zachráněním †
pod stany spravedlivých zaznívá.
Pravice Páně **mocně** zasáhla,
- ¹⁶ pravice Páně pozvedla mě zas,
pravice Páně **mocně** zasáhla!
- ¹⁷ Nezemřu, nýbrž budu žítí dál,
o činech Páně **vděčně** vyprávět.
- ¹⁸ Opravdu těžce potrestal mě Pán,
do rukou smrti však **mě** nevydal.

- ¹⁹ Otevřte mi brány spravedlivých,
projdu jimi Pánu díky vzdát!

- ²⁰ Zde se otvírá ta brána Páně,
tudy spravedliví vcházejí.
- ²¹ Dík ti složím za tvé vyslyšení,
že jsem v tobě došel záchrany.
- ²² Kámen zavržený staviteli
stal se náhle kvádrům nárožním.
- ²³ To se událo jen z moci Páně,
zázrak před našima očima.
- ²⁴ Toto je den způsobený Pánem,
jásavě se z něho radujme!
- ²⁵ Slyš nás, Pane, buď nám pomocníkem!
Slyš nás, Pane, ať nám přeje zdar!
- ²⁶ „Požehnán, kdo vchází jménem Páně!
My vám z domu Páně žehnáme!“
- ²⁷ Pán je Bůh! To on nám dává světlo! †
Seřadte se v průvod s ratolestmi,
vedoucí až k rohům oltáře!
- ²⁸ Jsi můj Bůh a já ti vzdávám díky,
tebe, svého Boha, velebím.
- ²⁹ Děkujte Pánu, že je dobrotivý,
navěky jeho milosrdenství!

Žalm 119

Šťastni, kdo žijí podle zákona Páně.

- ¹ Šťastni, kdo cestou bez úhon chodí,
kdo žijí podle zákona Páně!
- ² Šťastni, kdo jeho příkazů dbají,
kdo celým srdcem ho vyhledávají,
- ³ kdo ve svých skutcích se bezpráví chrání,
krácejí stále po jeho cestách.

- ⁴ Sám jsi nám dal svá přikázání,
abychom pilně a věrně jich dbali.
- ⁵ Kéž moje cesty jsou přímé a jisté,
abych se držel tvých ustanovení!
- ⁶ Jenom tak nepadnu v zahanbení,
když tvých předpisů budu si hledět.
- ⁷ Budu ti děkovat s upřímným srdcem,
vniknu-li v soudy tvé spravedlivé.
- ⁸ Zásady tvoje chci zachovávat,
jen ty mě nikdy neopouštěj!
- ⁹ Jak mladý člověk se uchová čistý?
Tím, že tvé slovo v mysl si vštípí.
- ¹⁰ Z celého svého srdce tě hledám,
nenech mě sejít z tvých přikázání!
- ¹¹ V srdci tvé předpisy uchovávám,
jen abych nezhřešil proti tobě.
- ¹² Požehnán buď a veleben, Pane!
Nauč mě všem svým ustanovením.
- ¹³ Nahlas bedlivě vypočítávám
výroky všechny, co vyšly z tvých úst.
- ¹⁴ Plnit tvé příkazy radostí je mi
větší než veškeré poklady světa.
- ¹⁵ Rozjímám o tvých nařízeních,
pozor si dávám na tvoje cesty.
- ¹⁶ V zákoně tvém mám potěšení,
na tvoje slovo nezapomínám.
- ¹⁷ Čiň dobře sluhovi svému, ať žije,
slovo tvé budu zachovávat.
- ¹⁸ Otevř mé oči, ať sledují bděle
podivuhodné zákony tvoje.
- ¹⁹ Jsem jenom hostem na této zemi,
nezatajuj mi svá ustanovení!

- ²⁰ Moje duše umdlévá touhou
znát v každé době tvá rozhodnutí.
- ²¹ Zkrušil jsi pyšné; jsou zlořečení,
kdo sejdou z cesty tvých přikázání.
- ²² Sejmi ze mne potupnou hanbu,
neboť tvé předpisy zachovávám.
- ²³ I když se knížata smlouvají na mne,
služebník tvůj na tvé výroky myslí.
- ²⁴ Příkazy tvé jsou mým potěšením,
úradky tvé jsou mými rádci.
- ²⁵ Ulpívá stále v prachu má duše,
dle svého slova mě k životu navrať!
- ²⁶ Vyznal jsem se ti, a vyslyšels mě:
vyuč mě ve svých ustanoveních!
- ²⁷ Ukaž mi cestu svých přikázání,
rozjímat budu nad tvými divy.
- ²⁸ Duše moje se rozplývá hořem,
podle svých slibů mě pozvedni opět.
- ²⁹ Ochraň mě zdaleka od cesty lživé,
obdař mě milostí zákona svého.
- ³⁰ Vyvolil jsem si cestu pravdy,
touhu mám po tvých rozhodnutích.
- ³¹ K příkazům tvým se upínám pevně,
uchraň mě, Pane, zahanbení!
- ³² Po cestě předpisů tvých budu kráčet,
když mi tak široce otvíráš srdce.
- ³³ Cestu tvých zásad, Pane, mi ukaž,
abych jí k svému prospěchu krácel.
- ³⁴ Osvěť mě, abych si vštípil tvůj zákon
a byl ho poslušen z celého srdce.
- ³⁵ Stezkou svých příkazů vod mě stále,
neboť jen ta je mým potěšením.

- ³⁶ Nakloň mé srdce k svým přikázáním,
nikoli k dychtění po hmo^otném zisku.
- ³⁷ Pohledů na marnost uchraň mé oči,
na cestě své mě živ^otem obdař.
- ³⁸ Splň svůj slib svému služebníku,
jak jsi jej dal svým vyznavačům.
- ³⁹ Odvrť potupu, které se hrozím,
neboť tvé výroky vždycky jsou dobré.
- ⁴⁰ Vždyť toužím po tvých ustanoveních,
život mi dej svou spravedlností.
- ⁴¹ Kéž se mi dostane, Pane, tvé lásky,
pomoz mi podle své^oho slibu,
- ⁴² abych dal odpověď těm, kdo mě tupí;
s nadějí spoléhám na tvá slova.
- ⁴³ Neodnímej mi slovo pravdy,
neboť doufám v tvá roz^ohodnutí.
- ⁴⁴ Tvého zákona budu se držet
ve všem a vždycky a na věčné časy.
- ⁴⁵ Po cestě volně budu si kráčet,
protože dbám tvých nař^oízení.
- ⁴⁶ Před králi zjevím tvá přikázání
bez bázně, že se mi dostane hany.
- ⁴⁷ Z příkazů tvých se radovat budu,
protože k nim se upínám s láskou,
- ⁴⁸ ruce k tvým příkazům vztahovat budu,
rozjímát o tvých ust^oanoveních.
- ⁴⁹ Vzpomeň si na slovo k sluhovi svému,
kterým jsi ve mně nadě^oji vzbudil!
- ⁵⁰ To je má stálá útěcha v bídě,
že tvůj výrok mi dar^ouje život.
- ⁵¹ Pyšní jen výsměch pro mne mají,
já se však nespustím zák^ona tvého.

- ⁵² Tvých dávných úradků pamětliv, Pane,
nacházím v nich své potěšení.
- ⁵³ Rozhořčuji se nad bezbožníky,
kteří tvůj zákon zneužívají.
- ⁵⁴ Příkazy tvé se staly mou písní
v domě, kde přebývám jen jako poutník.
- ⁵⁵ Za noci vzývám tvé jméno, Pane,
poslušen jsem tvých přikázání.
- ⁵⁶ To je můj náležitý úděl:
abych vždy plnil tvá ustanovení.
- ⁵⁷ Pán je můj úděl. Takto jsem slíbil:
že tvoje slovo uchovám provždy.
- ⁵⁸ Jen po tvé milosti ze srdce toužím,
smiluj se nade mnou dle svého slibu.
- ⁵⁹ Přemýšlím o cestách, po kterých kráčím,
řídím své nohy k tvým přikázáním.
- ⁶⁰ Chvatně se snažím a nechci váhat,
abych tvé předpisy zachovával.
- ⁶¹ I když mě do léček lapají hříšní,
já na tvůj zákon nezapomínám.
- ⁶² V půlnoci vstávám, abych tě chválil
za tvoje spravedlivé soudy.
- ⁶³ Jsem přítel všech, kdo mají tě v úctě,
všech, kdo dbají tvých nařízení.
- ⁶⁴ Země je plna tvé milosti, Pane,
nauč mě tomu, cos ustanovil.
- ⁶⁵ Dobře jsi činil sluhovi svému,
právě tak, Pane, jak jsi to řekl.
- ⁶⁶ Jen ty mě moudrému vědění nauč,
neboť tvým příkazům důvěřuji.
- ⁶⁷ Než jsem byl pokořen, leckdy jsem bloudil,
nyní tvých předpisů věrně se držím.

- ⁶⁸ Dobrý jsi, Pane, a dobro konáš,
vyuč mě ve svých ustanoveních.
- ⁶⁹ Pyšní mě prohaně obviňují,
já jen tvých soudů si upřímně hledím.
- ⁷⁰ Srdce jak v tuku jim otupělo,
já jen z tvých zákonů vroucně se těším.
- ⁷¹ Že jsem byl pokořen, bylo mi k dobru,
abych se učil tvým přikázáním.
- ⁷² Výrok tvých úst mi je milejší mnohem
nežli tisíce v zlatě a stříbře.
- ⁷³ Rukama tvýma jsem stvořen a ztvárněn,
osvěť mě, jak se tvým příkazům učit.
- ⁷⁴ Ti, kdo tě ctí, na mne pohlédnou rádi
za to, že spoléhám na tvoje slovo.
- ⁷⁵ Víím, že tvé soudy, Pane, jsou správné,
že jsi mě pokořil podle práva.
- ⁷⁶ Útěchou buď mi tvé milosrdenství,
jak jsi je svému sluhovi slíbil.
- ⁷⁷ Ať mi tvá slitovnost udělí život,
neboť tvůj zákon mě oblažuje.
- ⁷⁸ Hanba buď pyšným, že křivě mě tisknou,
já však jen o tvých úradcích hloubám.
- ⁷⁹ Ať se obrátí ke mně tví věrní,
ti, kdo dbají tvých přikázání.
- ⁸⁰ Utvrď mé srdce v svých ustanoveních,
abych nedošel zahanbení!
- ⁸¹ Po tvé pomoci prahne má duše;
důvěru mám a doufám v tvé slovo.
- ⁸² Po tvém výroku dychtí mé oči:
kdy mi dáš svoji útěchu, Pane?
- ⁸³ Jsem už jak měch, co byl vysušen kouřem,
předpisů tvých však nezapomínám.

- ⁸⁴ Kolik dnů tvému sluhovi zbývá?
Kdy budeš soudit mé utlačitele?
- ⁸⁵ Úkladně jámy kopou mi zpupní,
ti, co se neřídí zákony tvými.
- ⁸⁶ Příkazy tvé jsou pravda sama;
oni mě stíhají lží, proto pomoz!
- ⁸⁷ Málem mě na zemi zahubili,
já však se držím tvých přikázání.
- ⁸⁸ Podle své milosti ponech mi život,
svědectví úst tvých zachovám věrně.
- ⁸⁹ Navěky stálé je, Pane, tvé slovo,
na nebi zůstává, nezměnitelné.
- ⁹⁰ Od rodu k rodu tvoje věrnost,
zemi jsi založil, a ona trvá.
- ⁹¹ Obojí trvá podle tvé vůle,
neboť vše stvořené tobě slouží.
- ⁹² Kdyby mi radostí nebyl tvůj zákon,
ve své bídě bych dávno byl zašel.
- ⁹³ Nikdy tvých příkazů nezapomenu,
neboť v nich jsi mi daroval život.
- ⁹⁴ Já jsem tvůj, a proto mě zachraň,
neboť mám v mysli tvá ustanovení.
- ⁹⁵ Číhají bezbožní, zhubit mě chtějí,
já však jsem dbalý tvých přikázání.
- ⁹⁶ Poznal jsem meze všech dokonalostí,
pouze tvé soudy jsou neomezené.
- ⁹⁷ Ach, jak tvůj zákon miluji vroucně!
Po celý den já přemítám o něm.
- ⁹⁸ Moudřejším, než jsou mí nepřátelé,
činí mě vůle tvá, stále je se mnou.
- ⁹⁹ Rozumem předčím své učitele,
protože o tvých výrocích hloubám.

- ¹⁰⁰ Rozvážnosti mám víc nežli starci,
neboť plním tvá **přikázání**.
- ¹⁰¹ Od špatných cest já zdržuji nohy,
abych tvé slovo vždy **zachovával**.
- ¹⁰² Neuhýbám před tvými soudy,
protože tys mi dal **poučení**.
- ¹⁰³ Jak mi tvé příkazy na patře sládnou,
víc nežli med mi chutn**á**jí v ústech!
- ¹⁰⁴ Zmoudřel jsem tvými rozhodnutími,
odpor mám ke každé nepravé cestě.
- ¹⁰⁵ Mým krokům svítilnou je tvé slovo,
ono mi cestu **osvětluje**.
- ¹⁰⁶ Dal jsem přísahu, také ji plním,
dbát všech tvých správných **rozhodnutí**.
- ¹⁰⁷ Těžce svou bídou jsem sužován, Pane,
dle svého slova mi zachov**ej** život!
- ¹⁰⁸ Sliby mých úst, Pane, laskavě přijmi,
pouč mě o svých **rozhodnutích**.
- ¹⁰⁹ Stále můj život je ohrožen zkázou,
já na tvůj zákon však nez**a**pomínám.
- ¹¹⁰ Ať na mne bezbožní nástrahy líčí,
z cesty tvých příkazů nez**a**bloudím.
- ¹¹¹ Svědectví tvá jsou mým dědictvím provždy,
neboť jsou radostí mé**ho** srdce.
- ¹¹² Srdce jsem přiměl tvé zásady plnit;
v tom je odměna na vě**č**né časy.
- ¹¹³ Odpor mám k lidem vrtkavé mysli,
zato však v lásce má**m** tvůj zákon.
- ¹¹⁴ Ty jsi má ochrana, ty jsi mi štítem,
s důvěrou spoléhám n**a** tvé slovo.
- ¹¹⁵ Odstupte ode mne, zlovolníci,
zachovám příkazy sv**é**ho Boha!

- ¹¹⁶ Stůj při mně dle svého slibu, ať žiji,
nedopusť, abych se v naději zklamal!
- ¹¹⁷ Dej mi svou pomoc, a zachráněn budu,
rád se chci držet tvých příkázání.
- ¹¹⁸ Zavrhneš ty, kdo tvé vůli se přičí,
neboť jsou ve mém smýšlení lživí.
- ¹¹⁹ Všichni, kdo hřeší, jsou pro tebe struskou,
proto tvé předpisy já mám v lásce.
- ¹²⁰ Bázní před tebou trne mé tělo,
v úctě se chvěji před tvými soudy.
- ¹²¹ Konám jen právo a spravedlnost,
nenech mě napospas utlačitelům!
- ¹²² Zaruč se za svého služebníka,
aby mě pyšní neutiskli!
- ¹²³ Po tvé pomoci dychtí mé oči,
po tvém příslibu spravedlivém.
- ¹²⁴ Milostiv buď svému služebníku,
pouč mě ve svých ustanoveních.
- ¹²⁵ Jsem tvůj služebník, proto mě osvěť,
abych tvé výroky pochopil správně.
- ¹²⁶ Nastala chvíle k zásahu Páně:
neboť tvůj zákon porušili!
- ¹²⁷ Proto mám v lásce tvá příkázání
nad zlatou rudu i nad zlato ryzí.
- ¹²⁸ Vedu si podle tvých nařízení,
nepravé cesty nenávidím.
- ¹²⁹ Příkazy tvé jsou podivuhodné,
proto má duše je zachovává.
- ¹³⁰ Zjevení tvých slov osvěcuje,
vede i prosté k porozumění.
- ¹³¹ Otvírám ústa, po dechu lapám,
jak prahnu po tvých ustanoveních.

- ¹³² Obrať se ke mně, milostiv buď mi
jak těm, kdo v lásce **ma**jí tvé jméno.
- ¹³³ Podle svých výroků ved' moje kroky,
ať nemá nepravost **na**de mnou vládu.
- ¹³⁴ Z lidského útisku vysvobod' mě,
budu dbát věrně tvých **na**řízení.
- ¹³⁵ Zjev jasnou tvář svému služebníku,
nauč mě, Pane, svým **pří**kázáním!
- ¹³⁶ Potoky slz mi z očí kanou
nad těmi, kteří **ru**ší tvůj zákon.

- ¹³⁷ Ty, Pane, ty jsi spravedlivý,
správná jsou tvoje **ro**zhodnutí.
- ¹³⁸ Právem jsi dal svá **pří**kázání,
mocně, pevně a **spra**vedlivě.
- ¹³⁹ Štírá mě hněv k mým nepřátelům,
že na tvá slova **za**pomněli.
- ¹⁴⁰ Věrně se osvědčil tvůj výrok,
proto tvůj služebník **ma**jí jej v lásce.
- ¹⁴¹ Jsem jen malý a opovržený,
příkazů tvých však **neza**pomínám.
- ¹⁴² Věčně je v právu tvá **spra**vedlnost
a tvůj zákon je **pra**vdivý provždy.
- ¹⁴³ I když mě postihly útlak a tíseň,
přesto se těším z tvých **usta**novení.
- ¹⁴⁴ Předpisy tvé jsou navěky **spra**vné,
dej, ať je chápu, a já **bu**du žítí.

- ¹⁴⁵ Ze srdce volám: vyslyš mě, Pane,
poslušen budu tvých **pří**kázání!
- ¹⁴⁶ Volám k tobě, chraň mě a zachraň,
budu tvé **pří**kazy **po**ctivě plnit.
- ¹⁴⁷ S úsvitem přicházím, o pomoc prosím,
s důvěrou **spo**léhám **na** tvé slovo.

- ¹⁴⁸ Oči mé bdí už před noční hlídkou,
hloubat chci o tvém **ro**zhodnutí.
- ¹⁴⁹ Slyš můj hlas ve svém milosrdenství,
uděl mi život **po**dle své vůle!
- ¹⁵⁰ Blíží se ti, kdo mi úklady strojí,
vzdálení přitom zák**o**nu tvému.
- ¹⁵¹ Zato však ty jsi mi nablízku, Pane,
věrně platí tvá ust**a**novení.
- ¹⁵² Z výroků tvých už dávno jsem poznal,
že jsi je stanovil na vš**e**chny věky.
- ¹⁵³ Hleď na mou tíseň a vysvobod' mě,
že na tvůj zákon jsem **ne**zapomněl.
- ¹⁵⁴ Mé pře se ujmi a z bídy mě vykup,
dle svého výroku **ž**ivot mi uděl.
- ¹⁵⁵ Daleko k záchraně mívají hříšní,
neboť k tvým příkazům **ne**berou ohled.
- ¹⁵⁶ Hojné je, Pane, tvé slitování,
podle svých úradků **da**ruj mi život.
- ¹⁵⁷ Pronásledují a souží mě mnozí,
já od tvých předpisů **ne**upouštím.
- ¹⁵⁸ S odporem pohlížím na věrolomné,
protože nedbají na tvo**j**e slova.
- ¹⁵⁹ Hle, jak mám v lásce tvá přikázání,
Pane, v své milosti **da**ruj mi život!
- ¹⁶⁰ Podstatou tvého slova je stálost,
každý tvůj pravdivý **so**ud je věčný.
- ¹⁶¹ Pro nic mě knížata pronásledují,
v srdci mám bázeň jen před tvý**m**i slovy.
- ¹⁶² Z výroku tvého se raduji více
než ten, kdo získal boha**t**ou kořist.
- ¹⁶³ Ke lži mám nenávist, oškliví se mi,
zato však milu**j**i tvůj zákon.

- ¹⁶⁴ Sedmkrát za den ti chvály zpívám
za tvoje spravedlivé soudy.
- ¹⁶⁵ S těmi, kdo milují tvůj zákon,
hojný je pokoj, jsou bezpečni před zlem.
- ¹⁶⁶ S nadějí čekám, Pane, tvou pomoc,
bedlivě plním tvá přikázání.
- ¹⁶⁷ Má duše střeží tvá ustanovení
a já je miluji z celého srdce.
- ¹⁶⁸ Dbám na tvé předpisy, nařízení,
všechny mé cesty jsou před tebou zjevné.

- ¹⁶⁹ Kéž k tobě dojde mé volání, Pane,
pouč mě podle svého slova!
- ¹⁷⁰ Kéž k tobě dospěje má prosba,
vysvobod mě podle svých slibů!
- ¹⁷¹ Rty mé ať hýří chvalozpěvem,
žes mi dal poznat svá ustanovení!
- ¹⁷² Jazyk ať zpívá chválu tvých slibů,
neboť tvé příkazy všechny jsou správné.
- ¹⁷³ Kéž se tvá ruka k mé pomoci vztáhne,
že jsem si zvolil tvá přikázání!
- ¹⁷⁴ Dychtím po tvé pomoci, Pane,
pro mne tvůj zákon je potěšením.
- ¹⁷⁵ Oživ mou duši, ať může tě chválit;
kéž mě v tom sílí tvá rozhodnutí!
- ¹⁷⁶ Bloudím jako ta ztracená ovce, †
sám hledej svého služebníka,
pamětliv byl jsem tvých přikázání.

Žalm 120

K Pánu jsem volal, když jsem trpěl útliskem.

- ¹ K Pánu jsem volal, když jsem trpěl útliskem,
a on **mě** vyslyšel.
- ² „Vysvobod', Pane, duši od úskočných úst,
jazyka lživého!“
- ³ Co za to dostaneš, co sklidiš nádavkem,
ty **lživý** jazyku?
- ⁴ Jen z pevné ruky bojovníka břitký šíp,
uhlíky z kručinek.
- ⁵ Běda, že mezi Moschy musím přebývat,
ve **stanech** kedarských!
- ⁶ Tak dlouho už zde pobývám, sám vprostřed těch,
kdo nenávidí mír!
- ⁷ Já mluvím o pokoji, o právu,
a **oni** chtějí boj.

Žalm 121

Pomoc mi přichází od Pána.

- ¹ K horám pozvedám oči:
odkud **přijde** mi pomoc?
- ² Od Pána přichází pomoc,
on stvořil **nebe** i zemi.
- ³ On ti klopýtnout nedá,
nezaspí ten, **jenž** tě chrání.
- ⁴ Nezaspí, nezdřímne strážce,
jenž chrání **Izraele**.
- ⁵ Pán tě střeží a stíní,
je po tvé **pravici** stále.

- ⁶ Za dne ti neškodí slunce,
ani za noci měsíc.
- ⁷ Pán tě od zlého střeží,
on střeží celý tvůj život.
- ⁸ Střeží tvůj odchod i návrat
nyní a po všechny věky.

Žalm 122

Pokoj vyproste pro Jeruzalém.

- ¹ Zaradoval jsem se, když mi řekli:
„Vydáme se do Pánova domu.“
- ² Stanuly už nedočkavé nohy,
Jeruzaléme, v tvých slavných branách.
- ³ Jeruzaléme, jsi vybudován
v pevné město, v sebe uzavřeně!
- ⁴ Putují sem kmeny, kmeny Páně; †
tak to káže Izraeli zákon,
aby jméno Páně oslavoval.
- ⁵ Zde jsou postaveny soudní stolce,
pevné stolce Davidova domu.
- ⁶ Pokoj vyproste pro Jeruzalém:
Ať jsou v bezpečí, kdo milují tě!
- ⁷ Ať v tvých hradbách rozhostí se pokoj
a v tvých domech bezpečí ať trvá!
- ⁸ Pro blaho svých bratří a svých přátel
stále budu říkat: Pokoj v tobě!
- ⁹ Pro dům Pána, jenž je naším Bohem,
za tvůj zdar se stále budu modlit.

Žalm 123

Naše oči hledí k Pánu, jenž je naším Bohem.

- ¹ Pozdvihuji oči k tobě,
který trůníš na nebi.
- ² Jako oči služebníků tkvějí na pánových rukou,
oči služby na své paní,
= tak i naše oči hledí k Pánu, †
jenž je naším Bohem,
ať nám smilování dá.
- ³ Smiluj se, Pane, nad námi se smiluj,
neboť jsme přesyceni pohanou.
- ⁴ Dávno je naše duše přesycena
posměchem boháčů a hanou pyšných.

Žalm 124

Naše pomoc je ve jménu Páně.

- ¹ Kdyby se nás nebyl zastal Pán
- takto ať se vyzná Izrael -,
- ² kdyby se nás nebyl zastal Pán,
když se lidé vrhli proti nám,
- ³ pohltili by nás zaživa.
Proti nám když vzplanul jejich vztek,
- ⁴ vody by nás byly odnesly,
valil by se přes nás divý proud,
- ⁵ přes nás by se byly valily
rozbouřené vody vzedmuté.
- ⁶ Chvála Pánu, že nás nevydal
jejich dravým zubům za kořist!
- ⁷ Duše vyvázla jak z léčky pták,
síl se roztrhla, jsme svobodní!

- ⁸ Naše pomoc je ve jménu Páně,
který stvořil nebesa i zem.

Žalm 125

Pán objímá svůj národ.

- ¹ Důvěru kdo v Pána mají, jsou jak hora Sión,
která nikdy nekolísá, trvá navěky.
- = ² Jako hory obklopují celý Jeruzalém, †
tak Pán objímá svůj národ
dnes i navěky.
- ³ Dědičnou zem spravedlivých hříšní nepodrží,
aby ani spravedliví po zlu nesáhli.
- ⁴ Dobře, Pane, čiň všem dobrým
a všem upřímným!
- = ⁵ Ty však, co se dají strhnout na nerovné cesty, †
směj i se zločinci, Pane!
Pokoj s Izraelem!

Žalm 126

Pán pro nás učinil divy.

- ¹ Když úděl Siónu k lepšímu obracel Pán,
tehdy jsme byli jak ve snách.
- ² Na rtech nám kypěl veselý smích,
jásotem oplýval jazyk.
- Tehdy šla v národech jedna řeč:
„Pán pro ně učinil divy!“
- ³ Veliký div pro nás učinil Pán,
byli jsme radostí plní!
- ⁴ Pane, náš úděl již k dobrému změň
jak vyschlé potoky jihu!

- ⁵ Neboť kdo v slzách zasévají,
ti budou s jásotem sklízet!
- ⁶ Vyjdou-li do pole, s pláčem jdou,
s pláčem sijí své zrní;
- s jásotem však se navrátí zpět,
v náručí ponešou snopy.

Žalm 127

Jdeme, Pane, vstříc tvému domu.

- ¹ Jestliže dům nebuduje Pán,
lopotí se marně, kdo jej staví.
- Jestli město nestřeží sám Pán,
marně budou hlídat městske strážce.
- ² Marno vám je vstávat před ránem,
vysedávat dlouho u své práce,
- pak až v noci jíst krušný chléb:
sám ho dá i za spánu svým milým.
- ³ Hle, jsou darem Páně synové,
jeho vzácnou odměnou plod lůna.
- ⁴ Čím jsou šípy ruce bojovné,
tím jsou otci synové z let mládí.
- ⁵ Šťasten, kdo jich plný toulec má:
hanby nedorazí v při s protivníkem.

Žalm 128

Blažený jsi, kdo máš Pána v úctě.

- ¹ Blažený jsi, kdo máš Pána v úctě
a kdo kráčíš jeho cestami!
- ² Co dobudeš prací, v klidu strávíš,
blažen budeš, půjde s tebou zdar.

- ³ Manželka tvá jako vinná réva
ponese v tvém **domě** ovoce;
- děti tvé jak letorosty oliv
stůl ti budou **kruhem** ovíjet.
- = ⁴ Takto bude požehnáno muži, †
který Pána v pravé bázní ctí.
⁵ Pán ať požehná ti **ze** Siónu,
- abys viděl vzkvétat Jeruzalém
po všechny dny **svého** života.
- ⁶ Abys viděl i svých synů syny.
Pokoj budiž nad **Izraelem**!

Žalm 129

Nepřátelé mě, Pane, nezdolali.

- ¹ Zle mě sužovali od mládí
- tak ať **řekne** Izrael -,
- ² zle mě sužovali od mládí,
ale nezdolali mě!
- ³ Oráči mým hřbetem orali,
táhli **brázdy** předlouhé.
- ⁴ Avšak spravedlivý Pán, můj Bůh,
lana hříšných zpřetřínal.
- ⁵ Ať se zahanbí a ustoupí
všichni, kteří nenávidí Sión!
- ⁶ Ať jsou jako tráva na střechách,
uschlá, ještě než ji **vytrhají**!
- ⁷ Nenaplní ani žencům hrst,
ani náruč těm, kdo **vážou** snopy.
- = ⁸ Neřeknou jim ti, co kolem jdou: †
„Požehnání Páně budiž s vámi!“
„Jménem Páně **žehnáme** vám v práci!“

Žalm 130

Z hloubi volám k tobě, Pane.

– ¹ Z hloubi volám k tobě, Pane,

² Pane, vyslechni můj hlas!

– Ať tvé ucho vlídně slyší
na mé snažné volání!

– ³ Kdybys, Pane, sčítal viny,
kdo pak, Pane, obstojí?

– ⁴ Ty však dáváš odpuštění,
abychom ti sloužili.

– ⁵ Doufám, Pane, z duše doufám,
na tvé slovo vyčkávám.

– ⁶ Na Pána má duše čeká
víc než strážní na úsvit, noční strážní na úsvit.

– ⁷ Izrael ať čeká Pána!
U Pána je slitování,

– on nás štědře vykoupí.

⁸ On vykoupí Izraele z jeho provinění všech.

Žalm 131

Jen v Bohu jsem klidný a v bezpečí.

– ¹ Pane, nejsem pyšné mysli,
nepohlížím do vysoka,

– nebažím po velkých věcech,
které nad mou míru jsou.

– ² Ztišil, zklidnil jsem své srdce.
Jako dítě v klíně matky,

– jako dítě zkonejšené
ztichla ve mně duše má.

- ³ Izraeli, doufej v Pána
nyní, vždy **a** navěky!

Žalm 132

Na Davida se rozpomeň Pane.

- ¹ Na Davida se, Pane, rozpomeň,
na všechnu jeho náma**h**u a péči,
- ² na to, jak slavně Pánu přísahal,
Mocnému Jákobovu **p**evně slíbil:
- ³ „Nevkročím přes práh svého obydlí,
nelehnu dříve na ustla**n**é lože,
- ⁴ ani své oči usnout nenechám,
ani svá víčka nezamho**u**řím dříve,
- ⁵ než Pánu najdu místo příhodné,
příbytek pro Mocného Já**k**obova!“
- ⁶ V Efratě slyšeli jsme o arše,
na polích jaárských pak jsme ji našli.
- ⁷ Vejděme nyní v jeho příbytek,
skloňme se k zemi před podno**ž**í jeho!
- ⁸ Vstaň, Pane, vejdi tam, kde budeš dlít,
ty i tvá vznešená a sla**v**ná archa!
- ⁹ Pravda a řád buď rouchem kněží tvých,
radostně ať ti jása**j**í tví věrní!
- ¹⁰ Pro svého služebníka Davida
pomazaného svého ne**o**dmítej!
- ¹¹ Přísahal pevně Davidovi Pán,
od svého slibu nikdy ne**u**stoupí:
- „Na trůně tvém dám slavně zasednout
výhonku, který z tvého tě**l**a vzejde.
- ¹² A jestli budou tvoji synové
mé smlouvy dbát a ctít má přikázání,

- dám pak i jejich synům zasednout
pro věčné časy na trůně tvé vlády.“
- ¹³ Tak vpravdě toužil po Siónu Pán,
svým sídlem vladařským jej **u**stanovil:
- ¹⁴ „Toto je navěky můj příbytek,
zde budu sídlit, v místě **v**yvoleném.
- ¹⁵ Pokrmu jeho štědře požehnám,
svým chlebem budu sytit **j**eho chudé.
- ¹⁶ Odění spásy jeho kněží dám,
jásat a plesat budou **j**eho věrní.
- ¹⁷ Tady moc Davidovu rozhojním,
pomazanému svému **s**větlo zjednám.
- ¹⁸ Dám jeho nepřítelům z hanby šat,
on sám se bude skvíť mým **d**iadémem.“

Žalm 133

Jak je krásné a dobré, když bratři jsou spolu.

- ¹ Hle, jak je dobré a jak útěšné,
bratři když pobývají pospolu!
- = ² Je to jak vzácný olej na čele, †
kterým i vous, vous Áronův, se skví,
jako se skví i **c**elý jeho šat.
- ³ Je to jak hojná rosa hermónská,
kanoucí na siónský pahorek.
- Na jejich dům Pán sešle požehnání
a život udělí **j**im navěky.

Žalm 134

Velebte Pána, jeho služebníci.

- ¹ Nuže, Pána velebte,
všichni služebníci Páně,
- kteří v domě Pánově bdíte
za nočního času!
- ² Vzneste ruce k svatyni,
Pána velebte a chvalte!
- ³ Na Siónu žehnej ti
Pán, jenž stvořil **z**em i nebe!

Žalm 135

Jméno Páně velebte.

- Jméno Páně velebte,
chvalte, služebníci Páně,
- ² bdící v domě Pánově
na předdolí svéhó Boha.
- ³ Chvalte Pána, předobrá je Pán,
opěvujte jeho drahé jméno!
- ⁴ Neboť Pán si zvolil Jákoba,
Izraele za vlastnictví přijal.
- ⁵ Já přece dobře vím, že Pán je velký
a že náš Bůh je nade všechny bohy.
- ⁶ Cokoli Pánu zlíbí se, to činí
na nebi, na zemi i v hloubkách moří.
- ⁷ On mračna přivádí až z konců země, †
on svými blesky přivolává deště,
on ze svých komor bouří s větrem pouští.
- ⁸ Prvorozence egyptské on pobil
od lidí tamějších až po dobytek.

- ⁹ Znamení seslal, Egypte, a divy
na faraóna se vším **j**eho dvorem.
- ¹⁰ On potřel mnohé národy svou mocí,
zahubil mnohé silné **p**anovníky:
- = ¹¹ Sehona, jenž byl králem Amoritů, †
jakož i Oga, krále bašanského,
a všechny krále v kananejské zemi.
- ¹² Dal jejich kraje potom za dědictví,
dědictví Izraele, své^ého lidu.
- ¹³ Pane, tvé jméno trvá do věčnosti,
Pane, ty trváš v paměti všech rodů.
- ¹⁴ Neboť Pán chrání právo svého lidu,
má smilování pro své služebníky.
- ¹⁵ Pohanské modly jsou stříbro a zlato,
lidskýma rukama **u**tvářené.
- ¹⁶ Ústa mají, a nemohou mluvit,
oči mají, a nemohou vidět,
- ¹⁷ uši mají, a nemohou slyšet,
a v jejich ústech **n**ení dechu.
- ¹⁸ Jim ať jsou podobni ti, kdo je tvoří,
všichni, kdo v modly **d**ůvěřují!
- ¹⁹ Dome Izraelův, Pána chval,
dome Áronův, **t**y Pána chval,
- ²⁰ dome Léviho, ty Pána chval,
kdo má Pána v **ú**ctě, Pána chval!
- ²¹ Veleben buď ze Siónu Pán,
který sídlí v Jeru^uzalémě!

Žalm 136

Velebte Pána, neboť koná divy.

– Velebte Pána, vždyť je dobrotivý,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ² Velebte Boha nade všemi bohy,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ³ Velebte Pána nade všemi pány,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ⁴ On velké divy učinil, on sám,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ⁵ On v moudrosti své stvořil nebesa,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ⁶ On nad vodami zemi rozprostřel,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ⁷ On stvořil tamta světla veliká,
vždyť jeho láska trvá navěky:

– ⁸ to slunce, aby vládlo nade dnem,
vždyť jeho láska trvá navěky,

– ⁹ měsíc a hvězdy k vládě nad nocí,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ¹⁰ V prvorozencích Egypťany zhubil,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ¹¹ Vyvedl z jejich středu Izraele,
vždyť jeho láska trvá navěky,

– ¹² přemocnou rukou, napřaženou paží,
vždyť jeho láska trvá navěky.

– ¹³ On Rudé moře rozřal ve dvě části,
vždyť jeho láska trvá navěky,

– ¹⁴ provedl Izraele mezi nimi,
vždyť jeho láska trvá navěky,

- ¹⁵ do moře vehnal faraóna s vojskem,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ¹⁶ Přes dálku pouště převedl svůj národ,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ¹⁷ On mocné krále potíral svou silou,
vždyť jeho láska **trvá** navěky,
- ¹⁸ on skvělé krále pobíjel svou mocí,
vždyť jeho láska **trvá** navěky:
- ¹⁹ Sehona, jenž byl králem Amoritů,
vždyť jeho láska **trvá** navěky,
- ²⁰ jakož i Oga, krále bašanského,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ²¹ Dal jejich kraje potom za dědictví,
vždyť jeho láska **trvá** navěky,
- ²² dědictví Izraele, svého lidu,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ²³ On vzpomněl na nás v našem ponížení,
vždyť jeho láska **trvá** navěky,
- ²⁴ od našich nepřátel nás osvobodil,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ²⁵ On dává pokrm všemu živoucímu,
vždyť jeho láska **trvá** navěky.
- ²⁶ Velebte Pána, vládce nad nebesy,
vždyť jeho láska **trvá** navěky!

Žalm 137

Nezapomeň na nás, Pane.

- ¹ U babylónských řek jsme sedávali
a s pláčem vzpomínali na Sión.
- ² Na vrby, které v onom kraji rostly,
jsme zavěšovali své citery,

- ³ když ti, co odvlékli nás do zajetí,
nás chtěli nutit, ať **j**im zpíváme,
- trapiči chtěli, ať se radujeme:
„Zpívejte něco z písni siónských!“
- ⁴ Jak ale bychom byli dokázali
zpívati písně **P**áně v cizině!
- ⁵ Jeruzaléme, než tě zapomenout,
to spíše ať mi **u**schne pravice!
- ⁶ Spíš ať se jazyk přilepí mi k patru,
než abych přestal **m**yslet na tebe,
- než abych nepovznášel Jeruzalém
vysoko nad své vš**e**chny radosti!

[– ⁷ Edomským, Pane, nikdy nezapomeň
ten neblahý den Jeruzaléma,

- když křičeli: „Jen zbořte, pobořte ho,
vyvráťte do samého základu!“

= ⁸ Ty, babylónská dcero, plenitelko, †
buď blahořečen, kdo ti odplatí
za všechno zlé, cos učinila nám!

- ⁹ Buď blahořečen, kdo tvé děti zjímá
a kdo je o skalisko roztříští!]

Žalm 138

Chválím tě, Pane, z celého srdce.

- ¹ Chválím tě, Pane, z celého srdce
za to, žeš vyslyšel **s**lova mých úst.
- Před tváří andělů budu ti hrát.
² Před tvou svatyní **n**a tvář padám,
- děkuji tvému svatému jménu
za tvoji věrnost a **d**obrotu tvou;
- neboť jsi povzněl nade všechno
jméno svoje a příslibení.

- ³ Slyšels mě v den, kdy k tobě jsem volal,
větší sílu mé **du**ši jsi dal.
- ⁴ Tebe ať, Pane, ctí králové země,
jakmile zaslechnou **slo**va tvých úst,
- ⁵ zpěvem ať velebí cesty Páně:
„Sláva Páně **je** nesmírná!“
- ⁶ Velký je Pán, a k malým shlíží,
nadálku ro**ze**zná pyšného.
- ⁷ Kráčím-li strastmi, život mi vracíš,
navzdory nepřá**t**elům mým.
- Na mou ochranu vztahuješ ruku,
pravice tvá **mi** pomáhá.
- = ⁸ Pán mou věc dovede k dobrému konci. †
Neboť tvá láska, Pane, je věčná!
Od svého díla neupu**st**í!

Žalm 139

Pane, ty zkoumáš mé srdce a znáš mě.

- = ¹ Pane, ty mě prohlédáš a znáš mě, †
² o mně víš, ať sedám nebo vstávám,
postihneš mé úmysly už z dálky.
- ³ Ať jdu nebo ležím, tys tak určil,
všechny moje cesty **jsou** ti známy.
- ⁴ Ještě nemám slovo na jazyku,
a ty, Pane, už je **sly**šíš celé.
- ⁵ Zpředu, zezadu mě obepínáš,
pevně na mně spočívá tvá ruka.
- ⁶ Hodná úžasu mi je tvá znalost,
nedostupná, nepochopitelná.
- ⁷ Kam bych mohl před tvým duchem jít,
kam bych mohl prchnout př**ed** tvou tváří?

- ⁸ Vystoupil bych do nebe - jsi tam;
ustlal bych si v podsvětí - i tam jsi.
- ⁹ Kdybych si vzal křídla jítřenky,
snesl se až k nejzazšímu moři,
- ¹⁰ i tam ruka tvá mě zachytí,
pravice tvá by mě **u**chopila.
- ¹¹ Řeknu-li: „Snad ukryje mě tma,
zahálím se nocí místo světlem,“
- = ¹² ani tma ti temná nebude, †
noc ti zjasní jako světlo denní,
temnota tvým očím **bude** světlem.
- ¹³ Vždyť ty sám jsi stvořil moje nitro,
ty sám jsi mě v lůně **mat**ky utkal.
- = ¹⁴ Děkuji ti za svůj vznik tak zvláštní! †
Podivuhodná jsou tvoje díla!
Dobře to má duše **roz**poznává.
- = ¹⁵ Podstata má nebyla ti tajná, †
když jsem já byl vskrytu teprv tvořen,
zplozován už v samé **hloubi** země.
- ¹⁶ Před očima mělš můj celý úděl,
vše už bylo napsáno v tvé knize.
- Moje dny už byly utvořeny,
dříve než z nich kterýkoli vzešel.
- ¹⁷ Tvé myšlenky však jsou nad můj dosah,
Bože, jejich plnost **nedo**zírná!
- ¹⁸ Chťít je sčítat - je jich víc než písku;
sčetl bych je - u **te**be bych zůstal.
- [– ¹⁹ Kéž bys, Bože, zhubil bezbožníka!
Jděte ode mne, vy lační krve!
- ²⁰ Ti, co o tobě tak lživě mluví,
nadarmo se bouří proti tobě!
- ²¹ Jak je za zášť k tobě nemít v záští,
neprotivit si své protivníky?

- ²² Zhloubi duše své je nenávidím,
pro mne jsou i mými nepřáteli!
- ²³ Zkoumej, Bože, poznávej mé srdce,
zkoušej mě a poznávej, jak smýšlím.
- ²⁴ Pohled', zdali nejdu cestou špatnou,
ved' mě cestou věky osvědčenou!

Žalm 140

Slyš, Pane, hlas modlitby mé.

- ² Osvoď mě, Pane, od člověka zlého,
chraň mě před násilníkem!
- ³ Před těmi, kdo v srdci zamýšlejí zlobu,
denně rozněcují svár.
- ⁴ Nabroušeny mají jazyky jak hadi,
v jejich ústech zmijí jed.
- = ⁵ Vytrhni mě, Pane, z ruky bezbožného, †
chraň mě před násilníkem,
před těmi, kdo chtějí podrazit mi nohy!
- = ⁶ Pyšní potají mi nastražují léčky, †
zlí mi nastavují síť,
pasti podle cesty pod nohy mi kladou.
- ⁷ Denně říkám Pánu: Jenom ty jsi Bůh můj!
Pane, slyš mé žaloby!
- ⁸ Pane, tys můj vladař a má jistá pomoc,
v boji jsi mé hlavy štít.
- ⁹ Nepovoluj, Pane, tužbám bezbožníka,
jeho úmysly mu zmař!
- [– ¹⁰ Ať netyčí hlavu, kdo mě obkličují!
Zloba jejich rtů ať postihne je samy!
- ¹¹ Pán ať žhavé uhlí na hlavu jim chrlí,
uvrhne je do jam, z kterých nepovstanou!

- ¹² Žádný tluchuba ať v zemi neobstojí,
rána za ranou ať násilníka stíhá!
- ¹³ Poznal jsem, že Pán se staví za chudáka,
hájí právo ubohých.
- ¹⁴ Tvoje jméno chválí jenom spravedliví,
před tvou tváří dlí, jen kdo jsou poctiví.

Žalm 141

Obětním dýmem buď před tebou modlitba moje.

- ¹ Pane, za tebou volám, na pomoc pospěš,
uslyš můj hlas, když tebe se dovolávám!
- ² Obětním dýmem buď před tebou modlitba moje,
obětí večerní moje vztažené ruce!
- ³ Postav, Pane, k mým ústům ochranné strážce,
k bráně mých rtů svou spolehlivou hlídku!
- ⁴ Nenech mé srdce, aby se klonilo ke zlu,
nedopusť, abych provedl nějakou špatnost
- ve spolku s lidmi, kteří jen bezprávi činí;
z jejich pamlsků ani okusit nechci!
- ⁵ Poctivý aťsi mě bije, zbožný ať káře, †
olejem hříšných však hlavu si pomazat nedám.
Přes jejich zlobu má modlitba zůstane stálá.
- ⁶ A kdyby jednou svým soudcům do rukou padli,
potom ať slyší, jak laskavá jsou moje slova.
- ⁷ Tak jako pod pluhem kamínky vyorané,
u jícnu podsvětí rozsety jsou jejich kosti.
- ⁸ Já však, Pane, stále jen za tebou hledím,
k tobě se utíkám, nenech zajít můj život!
- ⁹ Ochraň mě před léčkou, kterou mi nastražili,
před pastmi, které mi strojí, kdo pášou jen křivdy!

[– ¹⁰ Do vlastních sítí ať bezbožní po řadě padnou,
zatímco já svou cestou půjdu si dále.]

Žalm 142

Pane, ty jsi mé útočiště.

- ² Velikým hlasem k Pánu volám,
o milost nahlas **Pána** prosím.
- ³ Vylévám před ním svoje nářky,
svěřuji se mu **se** svou bídou.
- ⁴ I když můj duch už ve mně chřadne,
ty přesto znáš mou **každou** stezku.
- Na cestě, po které já kráčím,
tajně mi nastražili léčku.
- ⁵ Pohlédnu vedle sebe vpravo:
není tu, kdo by **chtěl** mě chránit.
- Nikde už nemám útočiště,
nikdo už nedbá **na** můj život.
- ⁶ Proto já, Pane, k tobě volám †
a říkám: Tys mé útočiště,
ty jsi můj úděl v **zemi** živých!
- ⁷ Slyš moji úpěnlivou prosbu,
neboť jsem velmi **zbědovaný**.
- Ochraň mě od mých stihatelů,
na jejich přesilu jsem slabý.
- ⁸ Vyved' mě šťastně ze žaláře,
abych tvé jméno **mohl** chválit!
- Poctiví přidají se ke mně,
když ty mi **osvědčíš** svou přízeň.

Žalm 143

Neskrývej mi svou tvář, Pane.

= ¹ Pane, slyš mou snažnou modlitbu, †
ve své věrnosti mou prosbu přijmi,
ve své spravedlnosti mě vyslyš!

– ² Nechtěj soudit svého služebníka,
nikdo z živých není tobě práv.

– ³ Nepřítel mě stíhá, život deptá,
v tmách mě nechává jak dávno mrtvé.

– ⁴ A můj duch už ve mně ochabuje,
srdce trne, sevřeno v mém nitru.

= ⁵ Vzpomínám si na dny dávno zašlé, †
stále myslím na všechny tvé činy,
uvažuji o díle tvých rukou.

– ⁶ K tobě rozpráhnu obě paže,
žízním po tobě jak zprahlá země.

– ⁷ Pane, vyslyš mě a neotálej,
jsem už duchem vysílen a chřadnu!

– Neskrývej mi tvář, ať nejsem roven
těm, kdo sestoupili do tmy hrobu!

– ⁸ Dej mi zrána zakusit tvou milost,
protože já důvěřuji v tebe.

– Dej mi poznat cestu, jíž mám kráčet,
neboť k tobě pozdvihuji duši.

– ⁹ Vysvobod' mě od nepřátel, Pane,
protože má záchrana je v tobě!

– ¹⁰ Uč mě jednat podle vůle tvé,
protože jsi jenom ty můj Bůh.

– Dobrotivým duchem svým mě ved',
abych kráčet rovnou krajinou.

- ¹¹ Pro své jméno, Pane, oživ mě,
pro svou spravedlnost osvobod',

[= ¹² pro svou milost nepřátele znič, †
zahub všechny, kdo mě sužují!
Protože jsem já tvůj služebník.]

Žalm 144

Blahořečen buď Pán, má skála.

- = ¹ Blahořečen budiž Pán, má skála! †
On mé ruce učí bojovat,
moje prsty zdatně si vést v bitvě.
- ² Je mi slitováním, je mi hradem,
útočištěm mým a zachráncem,
– štítem, na který je spolehnutí.
Národy mé vládě podrobil.
- ³ Pane, co je člověk, že dbáš o něj,
co syn lidský, že ho v mysli máš?
- ⁴ Vždyť je člověk jako pouhý vánek,
jeho dny jak stín, jenž přeletí.
- ⁵ Pane, skloň svá nebesa a sestup,
hor se dotkni, vystoupí z nich kouř.
- ⁶ Metej blesky své a rozežeň je,
šípky své, ať padnou ve zmatek!
- ⁷ Napřáhni svou ruku z vysokosti,
vytrhni mě ze záplavy vod,
= vysvobod' mě z rukou cizáků, †
⁸ kteří ústy lživě promlouvají,
křivá je i jejich pravice!
- ⁹ Bože, chci ti novou píseň zpívat,
na desítistrunnou harfu hrát.

- ¹⁰ Ty jsi ten, kdo ochraňuje krále,
spasil svého sluhu Davida.
- ¹¹ Zachraň mě před zákazonským mečem,
vysvobod' mě z rukou cizáků,
- kteří ústy lživě promlouvají,
křivá je i jejich pravice!
- ¹² Naši synové jak sazenice
ať se na záhoně rozrostou,
- naše dcery jako rožní sloupy
vytesané jako pro palác!
- ¹³ Naše stodoly ať oplývají
vším, co k jídlu mohou poskytnout,
- stáda ať nám v tisících se množí,
v desetitisících na lukách!
- = ¹⁴ Naše krávy ať jsou těžké tukem, †
nezmetají ani nehynou!
V našich ulicích ať nezní pláč!
- ¹⁵ Šťastný národ, jemuž se tak daří!
Šťastný národ, jemuž Pán je Bůh!

Žalm 145

Tvé jméno, Pane, budeme chválit navždy, navěky.

- ¹ Velebit tě budu, Bože můj a Králi,
tvoje jméno slavit navždy, navěky.
- ² Každodenně budu tebe oslavovat,
tvoje jméno chválit navždy, navěky.
- ³ Pán je veliký a ve všem hodný chval,
jeho velikost se nedá vystihnout.
- ⁴ Ať rod rodu hlásá chválu skutků tvých,
o tvých mocných činech věrně vypráví,

- ⁵ mluví o tvé slávě, lesku, nádheře!
Velké divy tvé ať **slaví** písněmi,
- ⁶ o síle tvých činů s úctou hovoří,
nesmírnost tvé moci **líčí** s úžasem!
- ⁷ Chválami ať hýří na tvou dobrotu,
nad spravedlností tvou **ať** jásají!
- ⁸ Pán je dobrotivý, on je slitovný,
shovívavý, plný **milosrdenství**.
- ⁹ Pán je milostivý vždy a vůči všem,
jeho láska platí **všemu** stvoření.

- ¹⁰ Ať tě, Pane, chválí všichni tvorové,
tobě zasvěcení ať **tě** velebí!
- ¹¹ Ať tvou slavnou vládu připomínají
a tvou mocnou sílu **zjevně** hlásají!
- ¹² Ať je lidem známa tvoje velká moc,
sláva vznešeného **tvého** království!
- ¹³ Neboť vláda tvá je vládou pro věky,
nade všemi rody **panování** tvé.

- Pán je vždycky věrný ve všech slovech svých,
plný milosti je ve **všech** skutcích svých.
- ¹⁴ Pán podepře všechny, kdo už klesají,
všechny ponížené **opět** pozdvihne.
- ¹⁵ Oči všech jen k tobě hledí s nadějí,
ty jim dáváš pokrm v **náležitý** čas,
- ¹⁶ ty, jenž otevíráš svoji štědrou dlaň,
dobrotivě sytíš **všechno** žijoucí.

- ¹⁷ Pán je spravedlivý na všech cestách svých,
plný milosti je ve **všech** skutcích svých.
- ¹⁸ Pán je nablízku všem, kdo ho vzývají,
všem, kdo vzývají ho s **opravdovostí**.
- ¹⁹ Plní přání těch, kdo pokorně ho ctí,
slyší jejich prosby, **záchranu** jim dá.

- ²⁰ Pán bdí nade všemi, kdo ho milují;
všechny bezbožné však stihne záhubou.
- = ²¹ Ať v mých ústech stále chvála Páně zní! †
Ať mu dobrořečí každý živý tvor
vždy a do věčnosti, na **věky** všech věků!

Žalm 146

Šťasten, kdo doufá v Pána, svého Boha.

- = Oslavuj, moje duše, Pána! †
² Slavit chci Pána po celý život,
hrát svému Bohu, **co** budu živ.
- ³ V knížata důvěru nevkládejte,
v člověka, jenž **je** bezmocný:
- ⁴ vydechne duši, v svou zem se vrátí,
veta je po **jeho** záměrech.
- ⁵ Šťasten, komu pomáhá Bůh Jákobův,
kdo jen v Pána, svého **Boha**, doufá.
- ⁶ V toho, který stvořil nebesa i zem,
moře se vším tvorstvem, **co** v něm žije,
– který zachovává věnost navěky,
⁷ utištěným dopomáhá k právu,
– hladovící nasycuje pokrmem.
Pán to je, kdo vězňům **vrací** volnost,
- ⁸ Pán to je, kdo slepým dává prohlédnout,
Pán, jenž pozdvihuje **ponížené**,
- ⁹ Pán to je, kdo cizím dává ochranu,
sirotkům a vdovám **svoji** pomoc.
- Pán to je, kdo spravedlivé miluje,
kdežto bezbožníky **nechá** zbloudit.
- ¹⁰ Pán je král a bude vládnout navěky,
Sióně, tvůj Bůh až **do** věčnosti!

Žalm 147

Jak je krásné velebit Pána.

= Velebte Pána! †

Dobré je zpívat našemu Bohu,
milé je rozeznít chvalozpěvy.

- ² Pán je, kdo buduje Jeruzalém,
shromáždil hloučky Izraele.
- ³ Uzdraví ty, kdo jsou zlomeni srdcem,
obváže jejich bolavé rány.
- ⁴ Počet hvězd on stanovil pevně,
každou z nich umí nazvat jménem.
- ⁵ Náš Pán je velký a přemocný silou,
jeho moudrost je nezměřitelná.
- ⁶ Pán je oporou ponížených,
bezbožné zato až k zemi sráží.
- ⁷ Zapějte Pánu děkovnou píseň,
na harfu hřejte našemu Bohu!
- ⁸ On je, kdo nebe pokrývá mraky,
on je, kdo deště pro zemi chystá,
– travinám na horách dává vzcházet,
osivu na polích obděláných.
- ⁹ On je, kdo zvířatům potravu dává,
mláďatům havraním to, po čem křičí.
- ¹⁰ Nehledá radost v síle koní,
nelibuje si ve svalech mužů.
- ¹¹ Pánu se líbí bohobojní,
ti, kdo se svěřují do jeho lásky.
- ¹² Oslavuj Pána, Jeruzaléme,
veleb, Sióne, svého Boha!
- ¹³ On v tvých branách závory zpevnil,
žehná tvým dětem, žijícím v tobě.

- ¹⁴ On tvé území v pokoji chrání,
jadrnou pšenicí štědře tě sytí.
- ¹⁵ On své slovo sesílá na zem,
co on vyřkne, se rozbíhá kvapem.
- ¹⁶ On dává sníh jak hebkou vlnu,
jiní rozsévá jako popel.
- ¹⁷ Kroupy sype jak chlebové drobtý,
chladem jejich zmrzájí vody;
- ¹⁸ sešle slovo, a roztají zase,
větru dá zavát, a zas vody tekou.
- ¹⁹ Slova svá zjevil Jákobovi,
zákony, příkazy Izraeli.
- ²⁰ S žádným národem nejednal takto,
žádnému jinému nedal svůj zákon.

Žalm 148

Vše ať chválí jméno Páně.

- Chvalte Pána z nebeských výšin,
chvalte ho, Pána na výsostech!
- ² Chvalte ho, všichni andělé jeho,
chvalte ho, všechny jeho sbory!
- ³ Chvalte ho, měsíce a slunce,
chvalte ho, všechny zářící hvězdy!
- ⁴ Chvalte ho, nebesa svrchovaná,
i vy, vody tam nad nebesy!
- ⁵ To vše ať chválí jméno Páně,
neboť on řekl, a stvořeno bylo.
- ⁶ Pevně je ustavil na věčné časy,
řád jim dal, který překročit nelze.
- ⁷ Chvalte Pána, vy z této země,
obludy mořské i pradávné hloubky!

- ⁸ Oheň a kroupy, sněhy a mlhy,
vichr, jenž duje na **j**eho slovo,
- ⁹ vysoké hory i pahorky všechny,
ovocné stromy a vš**e**chny cedry;
- ¹⁰ divoké šelmy a zvířata všechna,
plazivá havěť i křídlatí ptáci;
- ¹¹ králové země a národy všechny,
knížata, všichni soudc**o**vé země;
- = ¹² mladíci právě tak jako dívky, †
starci zároveň s mladými lidmi –:
¹³ všichni ať velebí jm**é**no Páně,
- neboť jen jeho jméno je svaté!
Vznešenost jeho jde nebem i zemí,
- = ¹⁴ on svůj národ pozdvihl k moci: †
k chloubě pro všechny jeho věrné,
pro Izrael, lid **j**emu blízký.

Žalm 149

Zaspívejte Pánu novou píseň.

- Zaspívejte Pánu novou píseň,
ať zní jeho chvála v **o**bci zbožných!
- ² Izrael ať raduje se z Tvůrce,
děti Siónu ať Krá**l**e chválí!
- ³ Slaví jeho jméno v chorovodech,
na bubny a cit**e**ry mu hrají!
- ⁴ Pán v svém lidu našel zalíbení,
vítězstvím on věncí ponížen**é**.
- ⁵ Ať se věrní mocně zaradují,
ať i na svých ložích zaplesaj**í**!
- ⁶ V hrdle svém ať Boží chválu mají,
v ruce jílec dvouseč**é**ho meče,

- ⁷ aby mohli pohanům se pomstít,
aby vynesli soud **na**d národy,
- ⁸ uvázali v pouta jejich krále,
do okovů jejich p**ř**ední muže,
- ⁹ naplnili na nich psané právo.
To je oslavou všech **j**eho zbožných.

Žalm 150

Vše, co má dech, ať velebí Pána.

- Velebte Pána v jeho svatyni,
chvalte na jeho mocné **k**lenbě nebes!
- ² Chvalte ho za divy, jež učinil,
chvalte ho pro velikost **s**vrchovanou!
- ³ Chvalte ho zvučným hlaholením trub,
chvalte ho v doprovodu **h**arf a citer!
- ⁴ Chvalte ho bubínky a vířením,
chvalte ho strunnou hrou i p**ř**ísťalami!
- = ⁵ Chvalte ho zvonivými cimbály, †
chvalte ho cimbály, jež jasně zvučí!
- ⁶ Vše, co má dech, ať P**á**na velebí!

Vydala Komunita Sant'Egidio
v roce 2004 nákladem 200 ks